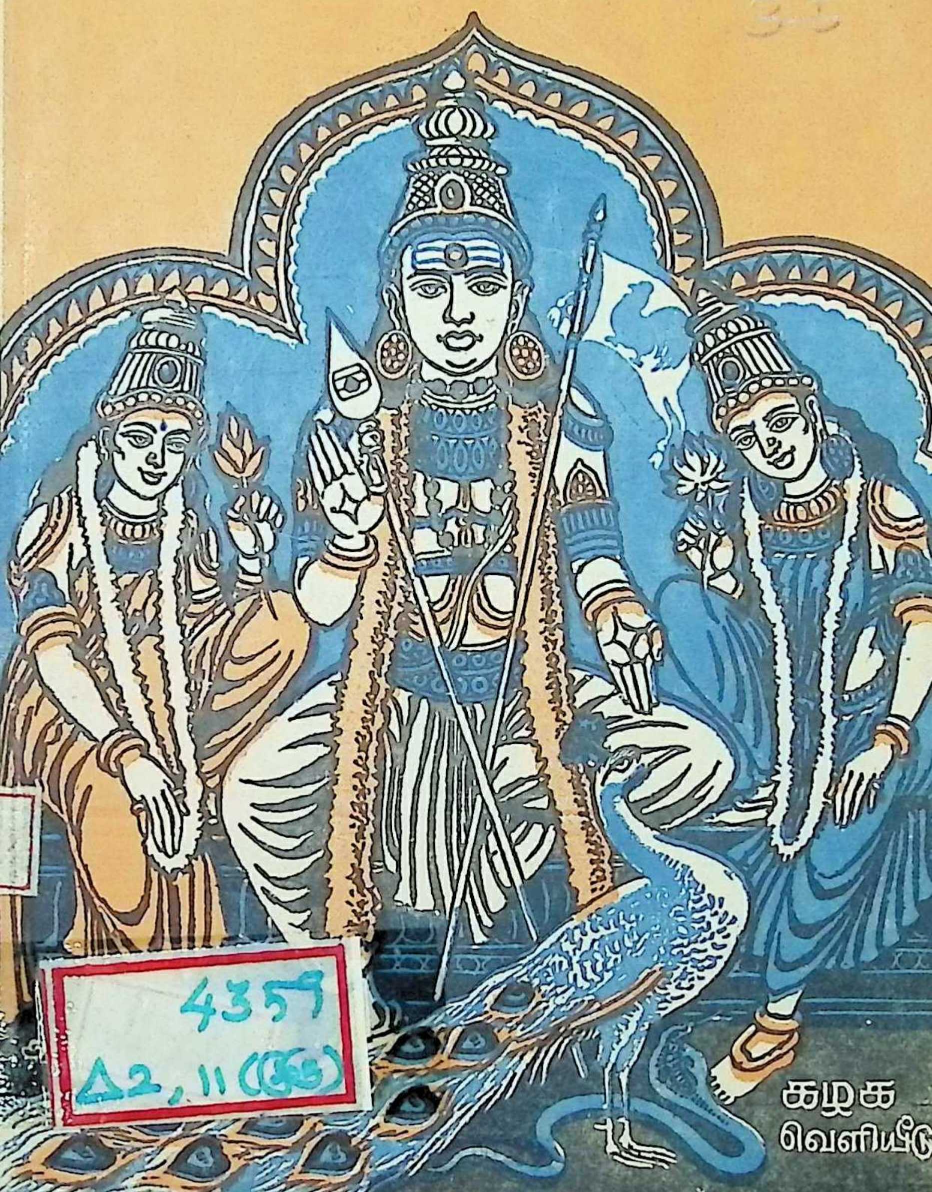
கந்தரநுபூதி





3-5

உ

அருணகிரிநாதர்

அருளிய

கந்தரநுபூதி

(உரையுடன்)



பதிப்பாசிரியர் :

ராவ்பகதூர், தணிகைமணி

டாக்டர் திரு வ சு செங்கல்வராய பிள்ளை



திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,

1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.

1978

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LIMITED.

கிளைகள் :

திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1
கும்பகோணம்-1 திருச்சிராப்பள்ளி-2

கழக வெளியீடு : ௧௪௨௪

முதற் பதிப்பு : ஜுன் 1951
மறுபதிப்பு : ஏப்பிரல் 1978

ARUNAGIRINATHAR'S KANDARANUBOODHI
(URAIYUDAN)

திருவரங்கனார் அச்சகம், சென்னை-600 018 (I/2)

3-5

பதிப்புரை

அருணகிரிநாதர் அருளிய திருப்புகழ், கந்தரலங்காரம், கந்தரந்தாதி, கந்தரனுபூதி ஆகியன முருகன் மீது பத்திச் சுவையூட்டும் இனிய பாடல்கள் ஆகும். டாக்டர், தணிகைமணி வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளையவர்கள் இவற்றுக்கு எழுதியிருக்கும் உரைகளைக் கழக வழி வெளியிட எண்ணி 1965இல் முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை முதற் பகுதியினை வெளியிட்டோம். அடுத்துக் கந்தரலங்காரம், கந்தரந்தாதி, திருவகுப்பு ஆகியவற்றைத் தணிகைமணி யவர்களின் அரிய உரைகளுடன் முறையே வெளியிட்டோம். ஈண்டுக், கந்தரநுபூதியினை உரையுடனும், பொருளாராய்ச்சி, சொல்லகராதி ஆகியவற்றுடனும் வெளியிடுகின்றோம். அன்பர்கள் இதனையும் வாங்கிப் பயின்று திரு முருகன் திருவருள் பெறுவார்களாக.

இச் சீரிய நூல்களைச் செம்மையாகப் பதிப்பித்து வெளியிடத் துணைபுரிந்த தணிகைமணியவர்கட்குக் கழகத்தின் நன்றி என்றும் உரியதாகும்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உ

பத்தாம் திருமுறை

அருணகிரிநாத சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

க ந் த ர நு பூ தி

காப்பு

நெஞ்சக் கனகல் லுநெகிழ்ந் துருகத்
தஞ்சத் தருள்சண் முகனுக் கியல்சேர்
செஞ்சொற் புனைமா லைசிறந் திடவே
பஞ்சக் கரவா னைபதம் பணிவாம்.

(பொழிப்புரை.) நெஞ்சம் எனப்படும் (கனகல்லும்) கனத்த - இளகாத - கல்லும் நெகிழ்ந்து - இளகி, உருகும்படி (தஞ்சத்து) அபயம் என்று தன்னைச் சரண் அடைந்தவர்க்கு (அருள்) அருள்பாலிக்கின்ற (சண்முகனுக்கு) சண்முகப்பெருமானுக்கு (உரியதாய) (இயல்சேர்) இயற்றமிழின்பாற்பட்ட (அல்லது) உழுவல் அன்பாற் பிறக்கும் (செஞ்சொற் புனை) செவ்விய சொல் மலரால் புனையப்பட்ட - அலங்கரிக்கப்பட்ட (மாலை) இப் பாமாலையானது (சிறந்திடவே) சிறப்புடன் (என்றும் பூவுலகில்) விளங்கவேண்டிப் (பஞ்சக் கர) ஐந்து திருக் கரங்களை உடைய (ஆனை) விநாயகமூர்த்தியின் (பதம்) திருவடிகளைப் (பணிவாம்) பணிந்து போற்றுவோம்.

(சுருக்கவுரை.) சண்முகப்பெருமான் அணியும்படி யாக்கப்படும் இப் பாமாலை (உலகிற்) சிறந்து விளங்கவேண்டி விநாயகப் பெருமானைப் பணிவோமாக.

(குறிப்புரை.) நெஞ்சத்தைக் கனத்த கல்லுக்கு ஒப்பிடுவர். கல் நெகிழ வேண்டுமெனின் இறைவன் திருவருள் வேண்டும். அதனால்தான்—

"கல்லை மென்கனி யாக்கும் விச்சைகொண்டு
என்னை நின்கழற்கு அன்பனாக்கினாய்"

"கல்நார் உரித்தென்னை யாண்டுகொண்டான்"
—திருவாசகம் 5 - 94, 13 - 9.

"கல்நார் உரித்த என் மன்னா" —திருப்புகழ் 908.

எனக் கடவுளை வியந்தனர்.

முருகன் மலைகளில் வாசம் செய்பவன். மலை - கல்; என் நெஞ்சம் ஒரு கல்: அதனால்தானோ முருகன் என் நெஞ்சத்தையும் இடமாகக் கொண்டான்! என அருமையாக வினவிப் பாடியுள்ளார்—சொளத்திப் புராணமுடையார்.

"வளர்செழுங் குருதிச் சூட்டு வாரணம் வலனு யர்த்த
ஒளிகெழு பரிதி வைவேல் ஒருபெருங் கருணை மூர்த்தி
களிமகிழ் சிறந்து தான்வாழ் கற்களின் ஒருகல் என்றோ
அளியஎன் மனத்தி னுள்ளும் அகன்றிலன் இருக்குமன்றோ"

மகா வித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் திருவாட்போக்கிக் கலம்பகத்தில் - 'இறைவனே! உன்னை உமை தழுவினதால் உன் முன் புறத்தில் உனக்குத் தழும்பு ஏற்பட்டது; தமிழரசன் பாண்டியன் பிரம்பு கொண்டு உன் முதுகில் அடித்ததால் (மண் சுமந்த திருவிளையாடலில்) உன் பின் புறத்தில் உனக்குத் தழும்பு ஏற்பட்டது; தவஞ்செய்து தொழுத அருச்சுனன் வில் கொண்டு உன் தலையில் அடித்ததால் உன் (தலையின்) மேலே ஒரு தழும்பு ஏற்பட்டது; உன் கீழ்ப்புறத்தில் தழும்பு இல்லை என்ற குறை நீங்கிவிடும்—நீ என் மனம் (நெஞ்சு) என்னும் கல்லின்மீது வீற்றிருப்பாயானால்' எனச் சாதுர்யமாகத்—

"தழுவுமையாள் முன்னும் தமிழிறையாற் பின்னும்
தொழும் இறையால் மேலும் சுவடு—கெழுமுவ; கீழ்
இன்றால் எனுங்குறைபோம் என்மனஞ்சேர்; வாட்போக்கி
அன்றால் அமர்ந்தாய் அடி" (7) —எனப் பாடியுள்ளார்.

(2) தஞ்சத்தருள் சண்முகன் - தன்னைச் சரண் அடைந்தவர்க்கு அருள்பவன்—

"எவ்வுயிர்க்கும் தஞ்சமென நிற்கும் தனிப் பொருளாய்" —கந்தர் கலிவெண்பா 6.

"அடைந்தவர்க் கருளும் அப்பா போற்றி" —திருவாசகம் 4 - 161.

"தஞ்சமாய தலைவன்" —சம்பந்தர் 2-59-10.

(3) பஞ்சக்கர ஆனை - பஞ்சக் கரம் - பஞ்ச அக்ஷரம்— ஐந்து எழுத்து. பஞ்சாட்சரத்தின் மூலப் பொருளானவன் எனலுமாம். பிரணவமே பஞ்சாட்சரம். "ஓங்காரமாம் ஐந்தெழுத்தால் புவனத்தை உண்டு பண்ணிப் பாங்காய் நடத்தும் பொருளே அகண்ட பரசிவமே" —தாயுமானவர் பாயப்புலி-9.

விநாயகமூர்த்தி பிரணவ சொரூபர்—"அகரமென அறிவாகி, உலகம் எங்கும் அமர்ந்து அகர, உகர மகரங்கள் தம்மாற் பகருமொரு முதலாகி" —விநாயக புராணம்.

(4) தமது வழிபடு கடவுளாம் முருகவேளுக்கு உரிய இந்நூல் சிறக்கும்பொருட்டே விநாயகரை வணங்குவதாக இச் செய்யுள் கூறுகின்றது. தன் நாயகன் பொருட்டன்றிப் பிறரை வணங்காப் பத்தினிப் பெண் போல, முருகன் பொருட்டன்றி வேறு மூர்த்திகளை நேரே வழிபடார் அருணகிரியார் என்பது இதனாலும் இவர் அருளிய திருப்புகழாதிய பிற நூல்களாலும் விளங்கும்.

1. 'மயில், வேல், சேவல்' எனப் பாடும் பணிபெற

ஆடும் பரிவேல் அணிசே வலெனப்
பாடும் பணியே பணியா அருள்வாய்
தேடுங் கயமா முகனைச் செருவிற்
சாடுந் தனியானைசகோ தரனே.

(அன்வயம்) தேடும் கயா மா முகனை......சகோதரனே! ஆடும்பரி...... அருள்வாய்.

(பொ - ரை.) தேடும் - போரைத் தேடிவந்த (கய மா முகனை) யானையின் பெருத்த முகத்தைக் கொண்டிருந்த கஜமுகாசுரனைச் (செருவில்) போரில் (சாடும்) மோதி அடக்கி ஒடுக்கின (தனி) ஒப்பற்ற (யானை) கணபதியின் (சகோதரனே) தம்பியே! (ஆடும்பரி) ஓங்கார உருவில் தனது தோகையை விரித்து ஆடும் மயில் ஆன (உன் வாகனமாம் மயிலைத் துதித்தும்) வேல் என - உன் திருக்கரத்துப் படையாம் வேலாயுதத்தைத் துதித்தும், சேவல் என - உன் கொடியாம் சேவலைத் துதித்தும் (பாடும்பணியே) பாடுகின்ற தொண்டே (பணியா) பணியாக - நான் மேற்கொள்ளும் தொண்டு ஆகும்படி (அருள்வாய்) நீ திருவருள் பாலிப்பாயாக.

(சு - ரை.) கணபதியின் தம்பியே! உனது மயில், வேல், சேவலைப் பாடும் தொண்டினையே நான் கொள்ள அருள்வாயாக.

(கு - ரை.) (1) ஆடும்பரி - மயில் தோகையை விரித்தாடும் போது ஓங்கார ரூபம் வெளிப்படையாம் - இதனால் ''ஆன தனி மந்த்ர ரூபநிலை கொண்டது ஆடு மயில்' என்றார் (திருப்புகழ் 444, பக்கம் 614).

(2) வேலின் சிறப்பு உலகறிந்ததாதலின் அடைமொழியின்றிக் கூறி அதன் ஏற்றத்தை விளக்கினார். 'யாரே அழகுக்கழகு செய்வார்'. திருக்கோவையார் முதற் செய்யுளில் 'குரு வளர் பூங்குமிழ் கோங்கு பைங்காந்தள்' என்னும் பகுதியின் உரையில் 'கோங்கிற்கு அடைகொடுக்கக் கடவதன்றோ எனில், அடை கொடுப்பிற் பிற உறுப்புக்களுடன் இதனையும் ஒப்பித்ததாம். ஆகலான் இதற்கு அடை கொடாமையே முலைக்கு ஏற்றத்தை விளக்கி நின்றது......திருக்கோயில், திருவாயில், திரு அலகு என்று, அவற்றிற்கு நாயகராகிய நாயனாரைத் திரு நாயனார் என்னாதது போல எனக் கொள்க'—என்றார் உரையாசிரியர்.

வேலின் சிறப்பு—'தனிவேற் பெம்மான் கந்தனே என்ன நின்னைக் கண்டுளக் கவலை நீத்தேம்'—என வேல் கந்தனுக்கு நிகர் என வீரவாகுதேவர் துதிக்கின்றதாற் பெறப்படும் (கந்தபுராணம் 4-6-212; வேல்வகுப்பு, வேல்வாங்கு, வகுப்பையும் பார்க்க. தொகுதி 5 - அநுபந்தம் பக்கம் 39-ம் பார்க்க.

வேல், மயில், சேவலைப் பாட அருள்புரி எனப் பிற இடத்தும் அருணகிரியார் வேண்டியுள்ளார்—

"வேல் பாடாதே...நாயேன் வாணுள் வீணே போகத் தகுமோதான்" —திருப்புகழ் 820.

"வேலுஞ் செஞ்சேவலும் செந்தமிழாற் பகர் ஆர்வம் ஈ" —கந்தர் அலங்காரம் 52.

"குக்குடமும் மயிலும் உட்பரிவாலே படிய மனதில் வைத்து" —திருப்புகழ் 675.

(3) கந்தரநுபூதியை 'மந்த்ர நூல்' என்பர். அநுபூதி 51 பாடல்களில் 25 பாடலில் வேல் வெளிப்படையாகக் கூறப் பட்டுள்ளது. வேல் - மந்த்ரவேல் - திருப்புகழில் 'மந்திர வேல்' என்றார் 787. "புட்பெயர்க் குன்றமும் எழுவகைப் பொருப்பு மேல் கடற் கவிழ்முகப் பொரியுடன் மாவும், நெடுங்கடற் பரப் பும் அடுந்தொழில் அரக்கரும், என்னுளத் திருளும் இடைபுகுந் துடைத்த மந்திரத் திருவேல்" என்றார் (கல்லாடம் 70). மந்த்ர வேல் விரம்பக் கூறப்பட்ட காரணத்தால் அநுபூதி - மந்த்ர நூலாயிற்று - பின்னும் மந்திர நூல் என்பதற்கு ஏற்ப இம் முதற் செய்யுளின் முதல் இரண்டு அடிகளில் 'வேலுமயிலும் துணை' என்னும் திருமந்திரம் மறைபொருளாயிருக்கின்றது. சேவல் என்னும் சொல்லுக்குத் 'துணை, காவல்' எனப் பொருள் உண்டு. 'உயிர்ச் சேவலுக்கே' எனவரும் கந்த ரந்தாதி (15) யையும், "இறடியஞ் சேவற்கு" எனவரும் கல்லாடத்தையும் (85) காண்க (தொகுதி 6, பக்கம் 162). 'பாடும்பணி' என்பது உருப்போடும் பணி - ஜெபிக்கும் பணி; பாடுதல் - உருப்போட்டுச் சொல்லுதல்—'அறம் பாடிற்றே' —புறநானூறு 34. 'ஆறெழுத் தடக்கிய அருமறைக் கேள்வி நாவியன் மருங்கில் நவிலப் பாடி' - திருமுருகாற்றுப்படை 187; ஆகவே, முதல் இரண்டடி ஆடும்பரி, வேல் இவை யிரண்டுமே 'அணிசேவல்'—'அழகிய துணை' என உருப்போடும் பணி— 'வேலு மயிலுந் துணை' என 'உருப்போடும் பணி' எனத் தெளிவான பொருளைத் தரும். (அருணகிரிநாதர் நூலாராய்ச்சி பக்கம் 173 பார்க்க) 'வேலு மயிலுந் துணை' என்னும் திரு மந்திரத்தைச் சித்துவகுப்பு முதல் அடியிலும், திருப்புகழ் 920 அடி 8-லும் காண்க.

(4) கந்தரநுபூதி பாடின பின்பு திருவகுப்புப் பாடப்பெற்ற தென்றால் ஒரு வேடிக்கையான கருத்துப் புலப்படுகின்றது. பூத வேதாள வகுப்பின் அடி 14-ல் 'ஐம்பத்தொன்றில் எட்டாறில்

மூன்றினில், ஐந்தில்...தங்கும் பொருள்' என்பதற்கு 51 பாடல் களாலாய கந்தரநுபூதியிலும், எட்டாறில் - அதில் 48 ஆம் பாடலாய 'அறிவொன்றற' என்பதிலும், 3 ஆம் பாட்டாகிய 'வானோ புனல்' என்பதிலும், அல்லது 8, 6 ல் எனக்கொண்டு 8 ஆம் பாடல் 'அமரும் பதி', 6 ஆம் பாடல் 'திணியான' 5 ஆம் பாடல் 'மகமாயை', என்பவற்றிலும் குறிக்கப்பட்ட உட்பொருளுமாயுள்ளவன் - எனவும் கொள்ளலாம் போலத் தோன்றுகின்றது. அநுபூதி 51 பாடலும் 51 அட்சரத்தைக் குறிக்கும் என்றும் ஆறுதாரச் சக்கரங்கள் அதனுள் அடங்கும் என்றும்-அதனாலும் அஃது ஒரு மந்திர நூல் என்று கூறுவாருளர்.

(5) இச் செய்யுளின் அரிய பெரிய பொருளை—பிரமஸ்ரீ கி. வா. ஜகந்நாத ஐயரவர்கள் விரிவாக விளக்கியுள்ளார் (திருப்புகழ் அமிர்தம் மலர் 17, இதழ் 11, பிப். 1953, பக்கம் 306).

கீழ்க் காட்டுவன அவர் எழுதியுள்ள குறிப்புக்கள் :—

''கந்தர் அநுபூதியில் அருணகிரி முனிவர் இரண்டு வகையில் பிரணவத்தை இணைத்தார்—சொல்லாலும் பொருளாலும்......'ஆடும்' அந்தச் சொல்லில் பிரணவம் அடங்கி இருக்கிறது. 'ஆ' என்பதில் அகரம் அடங்கியிருக்கிறது. இஃது ஒன்றாய்ப் பிணைந்த நுட்பமான இணைப்பு; 'டு' இந்த எழுத்தில் (ட்+உ) உகரம் அடங்கியிருக்கிறது. இஃது ஒட்டியும் ஒட்டாமல் உள்ள இணைப்பு. மூன்றாவது எழுத்து 'ம்' ஓங்காரத்தின் மூன்றாவது எழுத்து - அதை அப்படியே சொல்லிவிட்டார். இறைவன் ஒன்றியும், உடனாகியும், வேறாகியும் நிற்பதுபோலப் பிரணவத்தின் பகுதிகள் ஆடும் என்னும் சொல்லின் பகுதிகளோடு...காணமுடியாதபடி ஒன்றியும், உடனாக இணைந்தும், தெளிவாகக் காணும்படி தனித்தும் நிற்கின்றன. பொருளிலும் பிரணவத்தின் இணைப்பை உண்டாக்கும்படி கந்தர் அநுபூதியின் ஆரம்பம் இருக்கிறது. ஆடும் மயில்தான் தனி மந்திரமாகிய ஓங்காரத்தின் திருவுருவ நிலை கொண்டது. 'ஆன தனி மந்த்ர ரூப நிலை கொண்டது ஆடுமயில்' —திருப்புகழ். பிரணவமே அழகிய திருக்கோலங் கொண்டு மயிலாக ஆடுகிறது.

(6) கஜமுகாசுரனைக் கணபதி அடக்கிய வரலாறு :—

திருப்புகழ் 551, பக்கம் 254 கீழ்க்குறிப்பு.

''கைவேழ முகத்தவனைப் படைத்தார் போலும்
கயாசுரனை அவனாற்கொல் வித்தார் போலும்''

—அப்பர் 6, 53 - 4.

2. யான் எனது அற - எல்லாம் அற - உபதேசித்தருள்

உல்லா சநிரா குலயோ கவிதச்
சல்லா பவிநோ தனுநீ யலையோ
எல்லாம் அறஎன் னைஇழந் தநலம்
சொல்லாய் முருகா சுரபூ பதியே.

(அந்.) முருகா! (சுரபூபதியே!) உல்லாச...சொல்லாய்.

(பொ - ரை.) முருகனே! சுரபூபதியே-தேவர்களின் அரசே! (உல்லாசம்) உள்ளக் களிப்பு, (நிராகுலம்) கலக்கமின்மை இவற்றுடன் கூடிய (யோகவித) எண்வகை யோகவிதங்கள் - யோக மார்க்க வழிகள் சம்பந்தமான (சல்லாபம்) வினு விடைப் பேச்சுக்களில் (விநோதனும்) ஈடுபட்டு மகிழ்ச்சியுடன் பொழுது போக்குபவனும் (நீ அலையோ) நீ அல்லவா - நீதான் நீ ஒருவனே; (எல்லாம் அற) சகல பந்தங்களும் நீங்கி ஒழியும்படி, (என்னை) யான் - எனது எனப்படும் அகங்கார மமகாரங்கள், (இழந்த) ஒழிந்து தொலையும் (நலம்) மேலான நன்மை விலையைச் (சொல்லாய்) உபதேசித்தருளுக!

(சு - ரை.) முருகா! சகல பாசங்களும் தொலையும்படி எனக்கு உபதேசித்தருளுக.

(கு - ரை.) (1) உல்லாச விநோதன், நிராகுல விநோதன், யோகவிதச் சல்லாப விநோதன் அல்லது யோகவித விநோதன் (அல்லது யோக விநோதன், இதவிநோதன்) எனக் கூட்டியும் பொருள் காணலாம். உல்லாசம், நிராகுலம், யோகம், இதம் (இனிமை, நன்மை) சல்லாபம், விநோதம் என்னும் ஆறு தன்மைகளைக் கொண்டவன் - முருக! நீ ஒருவனே எனலுமாம். இறைவனை 'இன்பன், கவலை...யில்லார், நலந்தான் அவன், பரமயோகி' என்றார் சம் பந்தரும் (2.88-3 ; 1-87-1 ; 2-19-3 ; 1.119-3.)

(2) எல்லாம் அறுதல்—'சொல்லுகைக் கில்லையென் றெல்லாம் இழந்து சும்மா இருக்கும் எல்லை'—கந். அலங். 10 ; 'என்னை முழுக்க இழந்த இடத்தே தன்னை விளக்கிய சால் இளைசைக்கோன்' —இளசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி 47.

(3) இப் பாடலிற் கேட்ட வரம் சித்தித்ததைக் கந்தரலங் காரம் 10, 19, 61 எண்ணுள்ள செய்யுள்களிற் காண்க.

3. எது பொருள்

வானோ புனல்பார் கனல்மா ருதமோ
ஞானோ தயமோ நவில்நான் மறையோ
யானோ மனமோ எனையாண் டஇடந்
தானோ பொருளா வதுசண் முகனே.

(அந்.) சண்முகனே! பொருளாவது வானோ.........இடந் தானோ.

(பொ - ரை.) ஷண்முகப் பெருமானே! பொருளாவது— உண்மைப் பொருள் - நித்தியப் பொருள் எனக் கூறுகின்றார் களே அது (வானோ) ஆகாயமோ, (புனலோ) நீரோ, (பாரோ) நிலனோ, (கனலோ) நெருப்போ, (மாருதமோ) காற்றோ (ஞானோதயமோ) ஞானம் உதயமாகும் - தோன்றும் நிலை தானோ, (நவில்) சொல்லப்படுகின்ற (நான்மறையோ) நான்கு வேதங்களோ (யானோ) 'நான்' என்று கூறுகின்றேனே அதுவோ, (மனமோ) மனம் எனப்படுவதோ, (எனை ஆண்ட இடந்தானோ) என்னை ஆண்டருளிய இடமாகிய திருவண்ணாமலைதானோ!

(சு - ரை.) 'பொருள்' என்பது எது?

(கு - ரை.) (1) பொருள் என்பது எது - பஞ்ச பூதங்களா, அதுவா இதுவா என்று இங்கு எழுப்பியுள்ள வினவுக்கு விடை கந்தரலங்காரம் 9 ஆம் பாடலில் - 'வானன்று, காலன்று, தீயன்று, நீரன்று, மண்ணுமன்று, தானன்று, நானன்று, அசரீரி அன்று, சரீரி யன்று' என்னும் இடத்தில் எதிர்மறை முகத்தாற் காண்கின்றோம் (தொகுதி 6, பக்கம் 11).

பொருள் இன்னதென்பதை 'அறிவை அறிவது பொருளென அருளிய பெருமாளே' (509) என்னுந் திருப்புகழால் விளக்கினார். (தொகுதி 3, பக்கம் 164 - 165 பார்க்க.)

இவ்வாறு தெளிவுற விளக்கின காரணத்தால்—

"ஐயா அருணகிரி அப்பா உனைப்போல
மெய்யாக ஓர்சொல் விளம்பினர் யார்—
வையகத்தோர்
சாற்றரிதென் றேசற்றோர் தன்னையாம் முக்கணெந்தை
நாற்றிசைக்கும் கைகாட்டி னன்"

என்றார் தாயுமானவரும். —உடல்பொய். 26.

(1) எனை ஆண்ட இடம் தானே—அருணகிரியாரை ஆண்ட இடம் திருவண்ணமலை. 'அருணையிற் சிந்தித்தெனக்குத் தெளிவருள் பெருமாளே'—திருப்புகழ் 550. அயனும் அரியும் ஆணவம் ஒழியப்பெற்ற இடம் திருவண்ணமலை. ஆதலின் ஆணவமற்ற நிலைதான் பொருளோ! என வினவினதாம். 'யான்' 'தான்' கெட்டால் 'பொருள்' இன்னதென்று புலப்படும் என்றார் கந்தரலங்காரம் 95 ஆம் செய்யுளில் (தொகுதி 6, பக்கம் 92, 93 குறிப்புரையைக் காண்க.

4. மனை, மக்கள் எனும் பந்தம் அற

வளைபட் டகைம்மா தொடுமக் களெனுந்
தளைபட் டழியத் தகுமோ தகுமோ
கிளைபட் டெழுசூர் உரமுங் கிரியுந்
தொளைபட் டுருவத் தொடுவே லவனே.

(அ.) கிளைபட்டெழு...வேலவனே! வளைபட்ட......... தகுமோ.

(பொ-ரை.) (கிளைபட்டு எழு) சுற்றத்தினர் (சூழப் போருக்கு) எழுந்த (அல்லது கிளைகளோடு கூடிய மாமரமாய் எழுந்த) (சூர்) சூரபத்மனது (உரமும்) மார்பும், (கிரியும்) அவனுக்கு அரணாயிருந்த எழுகிரியும், (தொளைபட்டு) தொளைபடும்படி (உருவ) ஊடுருவிச் செல்லத், (தொடு) பிரயோகித்த வேலாயுதனே! (வளைபட்ட) வளையல் அணிந்த (கை) கரங்களைக் கொண்ட (மாதொடு) மனைவியோடு, (மக்கள் எனும்) குழந்தைகள் என்னப்பட்ட (தளை) பந்தத்திற் (பட்டழிய) அகப்பட்டு (நான்) அழிந்துபோதல் (தகுமோ தகுமோ) நீதியா! நீதியா! (நீதி அன்று என்றபடி).

(சு - ரை.) வேலவனே! மனை மக்கள் என்னும் பாசத்தில் நான் மாட்டிக்கொண்டு கெடாதவண்ணம் காத்தருளுக.

(கு - ரை.) (1) வளைபட்ட கை - வளையல் கையைச்சூழ்ந்து நிற்பதுபோல, மாது மக்களாம் பாசம் நம்மைச் சூழ்ந்து நிற்கின்றது என்பது குறிப்பு. 'பழவினை புகுந்த பாடகம் போல' (கல்லாடம் 8) என்புழிப்போல.

(2) தலைபட்டழிதல் 'விலையாத சமுத்திரமான சமுசார துறைக்கணின் மூழ்கி...தவியாமல்' என்றார் (திருப்புகழ் 293).

(3) தருமோ - தக்கது ஆகுமோ? 'தருமோ - இவளுண் மெலிவே'—சம்பந்தர் 2-18-1; தருமோ தருமோ - அடுக்கு அச்சத்தையும் அவலத்தையும் காட்டும். நன் - சூ 395.

(4) கிளைபட் டெழுசூர் - கிளைத்துப் புறப்பட்ட சூர்—கந்தரலங்காரம் 32 (தொகுதி 6, பக்கம் 32), திருப்புகழ் 257, பக்கம் 140, 141 கீழ்க்குறிப்பு.

"துன்றுபல் கவடு போக்கிச் சூதமாய் அவுணன்
நின்றான்"—கந்தபுராணம் 4-13-468.

"திரையெறி மலைகளிற் கவடு பல போக்கி நின்ற மா"
—கல்லாடம், முருகர் துதி.

(5) சூர் கிரி - ஆணவம், மாயை இவைதமை வேல் கொண்டு அழித்தனையே! என் ஆணவத்தையும் மாயைச் சூழலையும் தொலைக்கக் கூடாதா? என்பது முன் இரண்டடிக்கும், பின் இரண்டடிக்கும் உள்ள சம்பந்தம். சூர் உரமும் கிரியும் என்றதனால் கிரி-எழுகிரி. கிரௌஞ்சம் - அன்று—கந்தர் அலங்காரம் 32-ன் குறிப்பு; திருப்புகழ் 257 பக்கம் 140 குறிப்பு.

5. மாயை அற

மகமா யைகளைந் திடவல் லபிரான்
முகமா றுமொழிந் துமொழிந் திலனே
அகமா டைமடந் தையர்என் றயருஞ்
சகமா யையுள்நின் றுதயங் குவதே.

(அ.) மகமாயை - மொழிந்தும், அகம் மாடை......தயங்குவது...ஒழிந்திலனே.

(பொ - ரை.) (மகமாயை) மகாமாயைகளை - வலிமைமிக்க மிகப் பெரிய மாயைகளை எல்லாம் (களைந்திட வல்ல) நீக்க வல்ல (பிரான்) ஆறுமுகப்பிரானுடைய (முகம் ஆறு) ஆறு திருமுகங்களையும் (மொழிந்தும்) என் நாவானது 'ஆறுமுகம் ஆறுமுகம்' என்று அடிக்கடி கூறி வந்தும், (அகம்) வீடு,

(மாடை) பொன், (மடந்தையர்) மாதர்கள் என்று இவைதமை நினைந்து (அயரும்) சோர்வு அடையச் செய்கின்ற (சகமாயையுள்) உலகம் என்னும் மாயைக்குள் - பிரபஞ்ச மாயையில். நின்று (தயங்குவது) கலக்குண்பதை (ஒழிந்திலனே) விட்டு விலகப் பெற்றேனில்லையே.

(சு - ரை.) ஆறுமுகம் எனச் செபித்தும் ஜகமாயையை வெல்ல முடியவில்லையே, என்னே அதன் வன்மை!

(கு - ரை.) (1) மொழிந்தும் ஒழிந்திலன் - என்பது பிரபஞ்ச மாயையின் வன்மையைப் புலப்படுத்துகின்றது. 'அநுபவம் இது சற்றும் விடவோ இயலாது இயலாதே' - திருப்புகழ் 1140. ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் என்று ஜெபித்தால்மாத்திரம் போதாது. மனமும் ஒன்றுபடவேண்டும்; ஒன்றுபட்டுப் பன்னாள் ஜெபித்த பின்னரே, பன்னாள் ஜெபிக்கின்றானே என முருகவேள் திருவருள் சுரந்துவந்து மெய்ப்பொருளை (குருவாக நின்று) உபதேசிப்பர்; குரு உபதேசம் பெற்ற பின்புதான் ஜகமாயை ஒழியும். இதனை அநுபூதி 8 ஆம் பாடலில் 'அமரும் பதி கேள் அகமாம் எனுமிப் பிமரம் கெடமெய்ப் பொருள் பேசியவா' என வருவதால் துணிந்தறியலாகும். பன்னாள் அழைத்தால் தான் இறைவன் எதிர்ப்படுவான் என்பதை—

> "பவனெனும் நாமம் பிடித்துத் திரிந்துபன் னாளழைத்தால்
> இவன் எனைப் பன்னாள் அழைப்பொழி யானென் றெதிர்ப்
> படுமே"

எனவரும் அப்பர் திருவாக்கால் (4-112-9) அறியலாம்.

'களைந்திட வல்லபிரான்' தயக்கத்தை நீக்காததன் காரணம் நாம் மொழிந்தது போதாது என்பதை உணர்த்தும்: 'துடைக்கினும் போகேன்' எனத் துணிதல் வேண்டும்; பன்னாள் அழைத்தல் வேண்டும்; கருணாகரமூர்த்தி - சோதித்தே ஆட்கொள்வர்: ஆட்கொள்வது திண்ணம். ஆனால் பத்தி உறுதி நம்மிடத்தே அழுந்தின வகையில் இருத்தல்வேண்டும். நாயன்மார்களின் வரலாற்றிலும் மணிவாசகர் வரலாற்றிலும் இவ்வுண்மை நன்கு புலப்படும்.

இனி, முகம் ஆறும் மொழிந்து மொழிந்திலனே என்பதற்கு ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் என்று (மொழிந்து மொழிந்து) சொல்லிச் சொல்லி - உருப்போட்டு உருப்போட்டுச் சொல்லுகின்றேன் இல்லையே! ஐயோ! சகமாயையுள் நின்று தயங்குவதோ என் தலை எழுத்து எனவும் பொருள் காணலாம்.

(2) அகம் - நான்; மாடை அல்லது ஆடை - மடந்தையர் இதுவே 'யான் எனது' என்று அயரும் பிரபஞ்ச மாயை.

6. திருவடித் தியானம் உற

திணியா னமனோ சிலைமீ துனதாள்
அணியா ரரவிந் தம்அரும் புமதோ
பணியா எனவள் ளிபதம் பணியுந்
தணியா அதிமோ கதயா பரனே.

(அ.) பணியா என...தயாபரனே! திணியான.........அரும்புமதோ!

(பொ-ரை.) பணியா—என (எனக்கு இடும்) கட்டளைகள் எவையோ என (வினவி), வள்ளியின் (பதம்பணியும்) பாதத்தில் விழுந்து வணங்கும் (தணியா) குறைவுபடாத (அதிமோக) மிக்க காதல் கொண்டுள்ள தயாபர மூர்த்தியே! (கருணைக் கடலே!) (திணியான) திண்ணியதான - கடினமான (மனோசிலை) (எனது) நெஞ்சக் கனகல்லின்மீது-மனம் என்னும் கல்லின்மீது (உன்) உன்னுடைய (தாள்) திருவடி என்னும் (அணி ஆர்) அழகு நிரம்பிய (அரவிந்தம்) தாமரை (அரும்புமதோ) அரும்புவிட்டு மலருமோ!

(சு-ரை.) வள்ளிகாதலனே! உனது திருவடி என் மனத்தில் மலருமா!

(கு-ரை.) (1) திணியான மனோசிலை-காப்புச் செய்யுளில் 'நெஞ்சக் கனகல்' என்பதன் குறிப்பைப் பார்க்க.

சேற்றில் முளைக்கும் தாமரை - என் மனம் எனும் கல்லில் முளைக்குமா என்றதனால் என் மனத்தைச் சேறு போல நெகிழச் செய் என வேண்டினதாகும்.

(2) பணியா என வேண்டி நின்றதை—'தெய்வக் குறப்பெண் குறிப்பறிந் தருகணைந்துன் குற்றேவல் செய்யக் கடைக்கண் பணிக் கெனக் குறையிரந்து...நின்றவன்' என்றார் குமரகுருபரரும். இங்ஙனம் பணிந்தது - பத்தி செய்வோர்க்கு ஏவல் செயும் பணியாளன் ஈசன் என்னும் பேருண்மையைப் புலப்படுத்தும்.

"வேடிச்சிக்காக மாமய லாகிப் பொற்பாதமே பணி
கந்தவேளே" —திருப்புகழ் 343.

"நின் ஆர்வலர் தொழுதகை அமைதியின் அமர்ந்
தோயும் நீயே! அவரவர் ஏவலாளனும் நீயே"

—பரிபாடல் 4-70-72.

"கூம்பித் தொழுவார்தம் குற்றேவலைக்
குறிகொண்டிருக்கும் குழகா போற்றி"

—அப்பர் 6-5-4.

என வருவன காண்க.

வள்ளி பதம் பணிதல் 'வனசரி பதயுக கஞ்சம் வணங்கும் பாக்ய கதம்பன்'—திருப்புகழ் 18-6.

7. கதிபெறும் வழி

கேடுவாய் மனனே கதிகேள் கரவா
திடுவாய் வடிவேல் இறைதாள் நினைவாய்
சுடுவாய் நெடுவே தனைதூள் படவே
விடுவாய் விடுவாய் வினையா வையுமே.

(அந்.) மனனே! கெடுவாய் கதிகேள்...நினைவாய், நெடு வேதனை............சுடுவாய் வினை யாவையுமே விடுவாய் விடுவாய்.

(பொ-ரை.) (மனனே கெடுவாய்) ஏ மனமே! நீ கெட்டொழிய நிற்கின்றாய்! (கதிகேள்) நீ நற்கதி பெறும் வழியைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக. (கரவாது) உள்ளத்தில் ஒளித்தல் இல்லாது (இடுவாய்) தானம் செய்வாயாக; (வடிவேல்) கூரிய வேலை ஏந்திய (இறை) கடவுள் முருகவேளின் (தாள்) திருவடிகளை (நினைவாய்) தியானிப்பாயாக; (அங்ஙனம் நீ செய்தால்) (நெடு வேதனை) பெரிய வருத்தம் நோய்களெல்லாம் தூள்பட்டொழியச் (சுடுவாய்) சுட்டு எரிப்பாய்; (வினை யாவையுமே) வினைகளெல்லாவற்றினின்றும் (விடுவாய் விடுவாய்) விரைவில் நிச்சயமாக விடுதலை பெறுவாய்.

(சு-ரை.) வினை, வேதனை தொலைய வேண்டில் - கரவாது இடுக! முருகன் திருவடியைத் தியானிக்க.

(கு-ரை.) (1) இச் செய்யுளில் உள்ள உபதேசம் உணர்ந்து அநுட்டிக்கத் தக்கது.

(2) கரவாது இடுதல் வேண்டும் - ஏன் எனில் 'கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க்கு அரியான் இறைவன்'—அப்பர் 4·7-1.

'தானமென்றும் இடுங்கோள்'—கந்தரலங்காரம் 16.

தானம் இடும்போது இறைவனைக் குறித்த சிந்தனையும் வேண்டும் - கந்தரலங்காரம் 66 கீழ்க்குறிப்பு பக்கம் 69 பார்க்க. கந்தரந்தாதி 28 - ன் குறிப்பையும் பார்க்க - தொகுதி 6, பக்கம் 34.

"பரவப் படுவான் பரமனை ஏத்தார்
இரவலர்க்கு ஈதலையாயினும் ஈயார்...
நரகத்தில் நிற்றிரோ"—திருமந்திரம் 264.

8. மையல் நீங்க உபதேசம் பெற்றது

அமரும் பதிகேள் அகமாம் எனுமிப்
பிமரங் கெடமெய்ப் பொருள்பே சியவா
குமரன் கிரிரா சகுமா ரிமகன்
சமரம் பொருதா னவநா சகனே.

(அந்.) குமரன்...நாசகன் அமரும்பதி...பேசியவா.

(பொ - ரை.) குமாரமூர்த்தி, இமயமலை அரசனின் மகள் - ஆகிய பார்வதியின் மகன். (சமரம்பொரு) போர் புரிந்த (தானவர் நாசகன்) அசுரர்களை வதம் செய்தவன் - ஆகிய முருகவேள் அமரும் பதி யான் வசிக்கும் ஊர், (கேள்) உறவினர், (அகம்) வீடு (அல்லது நான்) ஆம் எனும் - என்று சொல்லப்படுகின்ற (இப் பிமரம்) இந்த மயக்க அறிவு (கெட) ஒழிந்து போம்படி (மெய்ப் பொருள்) உண்மைப்பொருளை எனக்குப் (பேசியவா) உபதேசித்த விசித்திரம் ஆச்சரியகரமாயிருக்கின்றது.

(சு - ரை.) முருகவேளின் உபதேசச் சிறப்பே சிறப்பு; அது சக மாயையை அறவே ஒழித்துவிட்டது.

(கு - ரை.) (1) இச் செய்யுள் அருணகிரியார் உபதேசம் பெற்ற வரலாற்றைக் குறிக்கின்றது. முருகவேள் உபதேசித்த வுடன் கேள், அகம் எனும் இம் மயக்கம் நீங்கி ஒழிந்தது. இதை 'இல்லே எனுமாயை' என்றார் 29 ஆம் பாடலில்.

(2) ஒருவனுக்கு அவன் இருக்கும் ஊர்மீது, சுற்றத்தார் மீது, வீட்டின்மீது (அல்லது) தன்மீது தான் 'மயக்க ஆசை' அதிக ஆசை அதனால்தான்—'ஊர்' பெற்ற தாய், சுற்றமா யுற்ற தார்'—என்றார் திருப்புகழில் (1086).

(3) பிமரம் - பிரமம் (கலக்கப்) என்பதன் மரூஉ (நன்னூல் சூத்திரம், 239, 267.)

(4) "தானவ நாசகன்"—"விசாசராந்தகன்" என்றார் அந்தாதியில் (48.)

9. மையல் ஒழிய

மட்டூர் குழல்மங் கையர்மை யல்வலைப்
பட்டு சல்படும் பரிசென் றொழிவேன்
தட்டு டறவேல் சயிலத் தெறியும்
நிட்டு ரநிரா குலநிர்ப் பயனே.

(அ.) சயிலத்துத் தட்டூடற வேல் எறியும்......நிர்ப் பயனே! மட்டூர்...என்றொழிவேன்.

(பொ-ரை.) (சயிலத்து) கிரௌஞ்சகிரியின்மீது (அதன்) (தட்டு ஊடு அற) அதன் நடுவ்டம் எல்லாவற்றிலும் ஊடுருவிச் செல்லும் படி வேலாயுதத்தை (எறியும்) செலுத்தின (நிட்டுர) கடுமை வாய்ந்தவனே! (நிராகுல) கலக்கம் அற்றவனே! (நிர்ப் பயனே) பயம் அற்றவனே! மட்டு ஊர் - வாசனை கமழுகின்ற (குழல்) கூந்தலை உடைய (மங்கையர்) பெண்கள் என்னும் (மையல் வலை) மோகவலையில் - காமவலையில் - (பட்டு) அகப்பட்டு - சிக்கி (ஊசல் படும்) உள்ளம் தடுமாற்றம் - அலைச்சல் அடையும் (பரிசு) தன்மையை (என்று) எக்காலத்தில் (ஒழிவேன்) நான் விட்டு நிம்மதி அடைவேன்.

(சு-ரை.) கிரௌஞ்சத்தை அட்ட வேலனே! மங்கையர் மீதுள்ள என் மோகம் என்னை விட்டு என்று அகலும்.

(கு-ரை.) (1) சயிலம் தட்டூடற வேல் எறிதல் - இது 'கிரியும் தொளைபட்டுருவ' (அநுபூதி 4) என்ற கருத்ததே.

(2) நான்காவது செய்யுளிற் போல முதல் இரண்டடிக்கும் பின் இரண்டடிக்கும் பொருத்தம் உளது. கிரௌஞ்சத்தின் மாயையை வேல் கொண்டு ஒழித்தனையே; மாதர்மீதுள்ள என் மோக மாயையை ஒழித்தருள உன் திருவருள் என்று எனக்குக் கிடைக்குமோ என்றபடி.

10. யமபயம் நீங்க முருகன் எழுந்தருள

கார்மா மிசைகா லன்வரிற் கலபத்
தேர்மா மிசைவந் தெதிரப் படுவாய்
தார்மார் பவலா ரிதலா ரிஎனுஞ்
சூர்மா மடியத் தொடுவே லவனே.

(அந்.) தார் மார்ப! வலாரி...வேலவனே! கார்மா மிசை ...எதிரப்படுவாய்.

(பொ - ரை.) (தார் மார்ப) (கடம்பு, வெட்சி ஆதிய) மாலைகளை அணிந்த மார்பனே! வலாரி - வலாசுரனுக்கு (அரி) பகைவனான இந்திரனுடைய (தலாரி) ஸ்தலமாம் பொன்னுல குக்கு (அரி) பகைவன் (எனும்) என்றிருந்த (சூர்மா) சூரனும் மாமரம் (மடிய) அழிவுபடும்படி (தொடு) செலுத்தின (வேல வனே) வேலாயுதக் கடவுளே! (கார்மாமிசை) கரிய எருமை மேலே (காலன்) யமன் (வரின்) என்னைப் பிடிக்க வந்தால் (நீ) (கலபத் தேர் மாமிசை) கலப மா தேர்மிசை - தோகைப் பரியாம் வாகனத்தின் மீது (வந்து) எழுந்தருளி வந்து (எதிரப்படுவாய்) என் எதிரே தரிசனம் தந்தருளுவையாக.

(சு - ரை.) சூரனைச் செற்றவனே! யமன் என்முன் வந்தால் நீ மயில்மீது என்முன் எழுந்தருளுக,

(கு - ரை.) (1) இந்தப் பாடலின் கருத்தைப் 'பகடது முது கினில் யமராஜன் அஞ்சவே வரும் அவதரமதில்...நடமிடும் அந்த மோகர மயிலினில் இயலுடன் வரவேணும்'-எனவரும் திருப்புகழிற் (79) காண்க. பின்னும், இக் கருத்தைக் கந்த ரலங்காரத்திலும் செய்யுள் 50. 80, பக்கம் 6, 85.

'அந்தகனும் எனை அடர்ந்து வருகையினில் அஞ்சல் என வலிய மயில்மேல் நீ...வருவாயே' எனவரும் திருப்புகழிலும் (70) 'எந்தை நீ எனை நமன் தமர் நலியில் இவன் மற்றென் அடியான் என விலக்கும் சிந்தையால் வந்துன் திருவடி அடைந்தேன்—எனவரும் தேவாரத்திலும் (7-55-1) காண்க - அநுபூதி 41-ம் பார்க்க.

(2) கார்மா—கரிய பெரிய எருமை(திருப்புகழ்) 129.

(3) கலபத் தேர்—தேர் பொதுவாக வாகனம் என்னும் பொருளில் வந்துளது. இங்ஙனம் கூறுதல் ஒரு பழைய

வழக்கு - நீலக்ரீப கலாபத் தேர்விடு.........சேவக' திருப்புகழ் 68. 'அன்னத் தேர் ஏறி அயன் வலப்பால்......போத—கைலாய ஞான - உலா - வரி 73. 'அன்னத்தேர் அயன் முடிசேர் அடிகள் போலும்'—அப்பர் 6 - 53 - 5. அன்னத் தேரினன் அயன்'—திருவிளையாடல்.

கலபத்து ஏர் மா எனப் பிரித்து - தோகையை உடைய அழகிய மயிற்பரி எனவும் பொருள் காணலாம். 'பகிழ் எனும் உக்ர துரகம்' - திருப்புகழ் வினா. 3 துரகம்—குதிரை.

(4) வலாரி—இந்திரன்; வலன் என்னும் அசுரனுக்கு (அரி) பகைவன் - திருப்புகழ் 1132. வலன் என்னும் அசுரன் சிவபூசை செய்து, தான் இறப்பின் தன்னுடல் நவமணிகள் ஆகவேண்டும் என வரம் பெற்றனன். இந்திரன் இவனுடன் செய்த போரில் தோல்வி அடைய உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும் என வலனைக் கேட்க, வலன் உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும் என்று இந்திரனைக் கேட்டான். இந்திரன் எனக்கு நீ யாகப்பசு ஆகவேண்டும் என்று வேண்டி, அங்ஙனமே வரப் பெற்று வலனைக் கொன்றனன். முன்பு பெற்றிருந்த வரத்தின்படி இறந்த வலனுடைய உடல் விலையுயர்ந்த ரத்னங்கள் ஆயின; வலன் ரத்தம் மாணிக்கங்கள் ஆயிற்று; பற்கள் முத்துக்கள் ஆயின; மயிர்கள் வைடூரியம் ஆயின; எலும்புகள் வைரம் ஆயின; பித்தம் மரகதம் ஆயிற்று; நிணம் கோமேதகம் ஆயிற்று; தசைகள் பவளம் ஆயின; கண்கள் நீலம் ஆயின; கபம் புஷ்பராகம் ஆயிற்று.

"வாசவன் வேள்விக் கிரங்கியோர் பசுவாய் வந்திடும் வலனைவச் சிரத்தால், ஆசற அரிந்த உறுப்பு...மண் விழுந்தன ...காசறு வித்தாய் மலையினும் சிறந்த கடலினும் தீவினும்... நாட்டினும் பிறந்து விளைந்தன பிறங்கிட அன்றே..."

"பரியவான் என்பு வயிரம், நீடிறைச்சி பவழம், மென் கருவிழி நீலம், பொருவரும் ஒளிசேர் கவம்புரு டராகம், பொருந்துசெங் குருதி மாணிக்கம், மருவிய மயிர்வை டூரியம், நிணம்கோ மேதகம், வாணகை முத்தம், குருவளர் பித்து மரகதம் என்று கூறுவர் குலமணிப் பிறப்பே"—திருவாலவாயுடை. திரு விளை. மாணிக்கம் விற்ற ஆடல் 25 (9, 10).

"அத்தகை ஆவின்சோரி மாணிக்கம்ஆம்,பல் முத்தம்
பித்தைவை டூயம், என்பு வச்சிரம், பித்தம் பச்சை
நெய்த்தவெண் நிணம்கோமேதம், தசைதுகிர் நெடுங்கண் நீலம்
எய்த்தஐ புருடராகம் இவைநவ மணியின் தோற்றம்"

—பரஞ்சோதி 17 - திருவிளை. மாணிக்கம் விற்ற. 25.

முசுகுந்தர் உதவியைக்கொண்டு இந்திரன் குலிசாயுதத்தால் வலனைக் கொன்றுன் எனக் கந்தபுராணம் கூறும்.

"மகவான்...போர்செய்து...குலிசத்திருல் அவனுயிர் குடித்தான், மன்னுதொல்புகழ் வலனுயிர் கோறலால் வலாரி என்ன ஓர் பெயர் பெற்றனன்"—கந்தபுராணம் 6 - 23, 53, 54.

11. உறவினர் அழப், போகாவகைக்கு உபதேசம் பெற்றது

கூகா எனஎன் கிளைகூ டிஅழப்
போகா வகைமெய்ப் பொருள்பே சியவா
[1]நாகா சலவே லவநா லுகவித்
தியாகா சுரலோ கசிகா மணியே.

(அந்.) நாகாசல...சிகாமணியே! கூகா என...பேசியவா!

(பொ - ரை.) (நாகாசல!) சர்ப்பகிரியாம் திருச்செங்கோடனே! (வேலவ) வேலாயுதனே! (அல்லது நாகாசல வேலவ-திருச்செங்கோட்டு வேற்கடவுளே); நாலு கவி - ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் என்னும் நாற்கவிகளைப் பாடும் திறத்தை உனது அடியார்களுக்கு அளிக்கும் பெருமாளே! (சுரலோகம்) தேவலோகத்துச் (சிகாமணியே) (சிரோ ரத்னமே! (கூகாஎன) கூ கா என்று கூச்சலிட்டு (என்) எனது (கிளை) சுற்றத்தார் (கூடி அழ) ஒன்றுகூடி அழப் (போகாவகை) நான் இறந்து போகாத வண்ணம் (மெய்ப்பொருள்) உண்மை ஞானப் பொருளைப் (பேசியவா) நீ எனக்கு உபதேசித்த அற்புதம் தான் என்னே! உன் கருணையை என்னென்று வியப்பேன்!

(சு - ரை.) உறவினர் அழ யான் போகா வகைக்கு நீ எனக்குச் செய்த உபதேசம் வியக்கத் தக்கதாயிருக்கின்றது.

(கு - ரை.) (1) உறவினர் (கூ - காஎன) அழுதல்:

"கூகா என்று குரைப்ப தல்லாற் சமன்
வாவா என்னில் வரேம் என வல்லிரே"
—சிதம்பரச் செய்யுட்கோவை 75.

"கணங்கொண்டு சுற்றத்தார் கல்லென் றலறப்
பிணங்கொண்டு காட்டுய்ப்பார்" —நாலடியார் 25.

(2) 8 ஆம் செய்யுளைப் போல இச் செய்யுளும் அருணகிரியார் மெய்ப்பொருளை உபதேசிக்கப்பெற்ற வரலாற்றைத் தெரிவிக்கின்றது.

(3) நா கா ச லம்—திருச்செங்கோடு—திருப்புகழ் 380, பக்கம் 460 கீழ்க்குறிப்பு.

நாகாசலம் = திருச்செங்கோடு. 'கொங்கின் புஜக கோத்திரி'' —திருப்புகழ் 1181.

(4) நாலு கவித் தியாகமூர்த்தி—முருகர் நாலு கவிமாத்திரம் அன்று, அபரிமித வித்தைகளையும் அறிவித்தருளும் மூர்த்தி முருகவேள்—12. வேடிச்சி காவலன் வகுப்பு அடி 13.

நாலு கவி :—

(1) ஆசுகவி வகை - கொடுத்த பொருளை அடுத்தபொழுதிற் பாடும் பாட்டு.

''பொருள், அடி, பா, அணி முதலிய கொடுத்து மற்றொருவன் பாடுவது ஆசு கவி''

(2) மதுரகவி வகை - இனிமை பெருகப் பாடுங் கவி.

''பொருட் செல்வம், சொல்லாற்றல், தொடை, தொடை விகற்பம் செறிய, உருவகம் முதலிய அலங்காரத்தோடு, இன்னோசைத்தாய், ஆராய்வோர் மனங்கட்கு அமுதம்போல் இனிமை பயப்பப் பாடுவது மதுரகவி.''

(3) சித்திரகவி வகை—சித்திரத்தில் அமைத்தற் கேற்பப் பாடும் மிறைக்கவி.

''மாலை மாற்று, சக்கரம், சுழிகுளம், ஏகபாதம், எழுகூற்றிருக்கை, காதை கரப்பு, கரந்துறை, தூசங் கொளல், வாவன் ஞாற்று, பாதமயக்கு, பாவின் புணர்ப்பு, கூட சதுக்கம், கோமூத்திரி, ஒரெழுத்தினம், ஒற்றெழுத்துத் தீர்ந்த ஒரு பொருட் பாட்டு, சித்திரப்பா, விசித்திரப்பா, விகற்பநடை, வினாவுத்தரம், சருப்பதோபத்திரம், எழுத்து வருத்தனம் இவை முதலியவற்றை வட நூற் பரப்பில் முற்ற ஓதி வைத்த உதாரணங்களை ஆராய்ந்து விரிவுபடக் கூறியவற்றினியலால் மிறைக் கவியில் விளக்கிப் பாடுவது சித்திரகவி.''

(4) வித்தார கவிவகை - விரிவாகப் பாடும் பிரபந்தம்.

'மும்மணிக் கோவை, பன்மணி மாலை, மறம், கலி வெண்பா, மடலூர்தல், இயல், இசை, நாடகம், பல்வகைக் கவி கூத்து, கிரீடை, பாடாண்டத் துறை, வகுப்பு, விருத்த கவிதை இவை முதலிய வற்றை விரித்துப்பாடுவது வித்தாரகவி' —(பிங்.)

12. மௌனோபதேசம் பெற்றது

செம்மான் மகளைத் திருடுந் திருடன்
பெம்மான் முருகன் பிறவான் இறவான்
[1]சும்மா இருசொல் லறஎன் றலுமே
அம்மா பொருள்ஒன் றும்அறிந் திலனே.

(பொ - ரை.) செம்மான் - செவ்விய (இலக்குமியாம்) மான் ஈன்ற - மகளை மகளாம் வள்ளியைத் (திருடும்) திருடின களவிற் கொண்டு சென்ற (திருடன்) கள்வன், பெருமானாகிய முருகன் (அவன்) பிறவான் இறவான்-அவனுக்குப் பிறப்பு, இறப்பு இல்லை (அத்தகைய பெருமான்) சும்மா இருப்பாயாக, (சொல் அற) மௌன நிலையில் இரு, என்றலுமே (என்று எனக்கு உபதேசித்த உடனே) அம்மா! என்ன ஆச்சிரியம் - பொருள் ஒன்றும் அறிந் திலனே - பிரபஞ்ச விஷயங்கள் ஒன்றும் நான் உணரவில்லை-உலக விஷயங்கள் யாவும் அற்றன.

(சு - ரை.) முருகவேள் 'சும்மா இரு' என்று உபதேசித்த வுடன் பிரபஞ்ச விஷயங்கள் யாவும் என்முன் மறைந்தன.

(கு - ரை.) (1) செவ்விய (மால்) திருமாலின் மகள் எனவும் பொருள் காணலாம், வள்ளி (சுந்தரவல்லி) திருமாலின் மகள் ஆதலின். செம்மான் சக்கிலி என்றும் பொருள் இருப்பதால் சக்கிலி மகளை எனவும் ஒரு திட்டு தொனிக்கும் (வஞ்சப் புகழ்ச்சி.) 'கருமான் மருகனைச் செம்மான் மகளைக் களவு கொண்டு' எனவரும் கந்தரலங்காரத்தையும் (91) காண்க.

(2) திருடன்-என்றது இகழ்ந்ததுபோல் புகழ்ந்ததாம்(வஞ்சப் புகழ்ச்சி). 'அரிவையை...லீலைகள் செய்து நாடிய திருடா அருள்தரு கந்தவேளே' - திருப்புகழ் 741.

(3) முருகன் பிறவான் இறவான் - 'வரல் போக்கிலான்... கடவுளாய் என்னுளே நின்றான்' - கந்தபுராணம் 2-1-1.

(4) 'சும்மா இரு' - இஃது ஒரு பெரிய உபதேசம்.

'சிந்தையை அடக்கியே சும்மா இருக்கின்ற திறம் அரிது'

—(தேசோம - 8.)

"சும்மா இருக்கச் சுகவுதயம் ஆகுமே
இம்மாய யோகமினி யேன்..." —(உடல் பொய். 52.)

"சும்மா இருப்பதுவே சுட்டற்ற பூரணம்என்
றெம்மா லறிதற் கெளிதோ பராபரமே"

—(பராபரக். 70.)

"சும்மா இருக்கச் சுகஞ்சுகமென்று சுருதியெல்லாம்
அம்மா நிரந்தரஞ் சொல்லவும்"

—(பாயப்புலி 36) என்கின்றார் தாயுமானார்.

"சும்மா இருவெனநீ சொல்லப் பொருளொன்றும்,
அம்மா அறிந்திலமென் றன்றுரைத்த - எம்மான்
அருணகிரி நாதன் அநுபவநா யேற்குக்
கருணைபொழி போரூரா காட்டு"

—திருப்போரூர்ச் சந்நிதிமுறை.

"சும்மா இருக்கும் எல்லையுட் செல்ல எனை விட்டவா"

—கந்தரலங்காரம் 10.

"என்னை என்னை என்னை ஏகபிரான்
டென்னுமற் சும்மா இருவென்று - சொன்னான்
திருஞான சம்பந்தன் சீகாழி நாடன்
அருளாளன் ஞானவிநோ தன்"

—ஒழிவிலொடுக்கம் 5 : 14.

"சும்மா இருக்கவைத்தான் சூத்திரத்தை நானறியேன்
அம்மா பொருளிதென அடைய விழுங்கினண்டி"

—பட்டினத்தார் - அருட்புலம்பல் 41.

இதனால் 'பொருளொன்றும் அறிந்திலன்' என அருணகிரியார் கூறினது - 'நான் என்பது அற்றுப் போயிற்று, என்னைத் தானாக்கிக் கொண்டான்' முருகன் என்னும் கருத்ததாம்; பின்னர் 28 ஆம் பாடலில் 'யானாகிய என்னை விழுங்கி வெறுந் தானாய் நிலை நின்றது தற்பரமே' என்றதும் அக்கருத்தே.

13. மெய்ப்பொருள் எளிதில் அறியும் தரத்ததன்று
முருகன் தனிவேல் முனிநம் குருவென்
றருள்கொண் டறியார் அறியுந் தரமோ
உருவன் றருவன் றுளதன் றிலதன்
[1]றிருளன் றொளியன் றெனநின் றதுவே.

(அ.) உருவன்று......நின்றதுவே......முருகன்.........அறியுந்தரமோ!

(பொ - ரை.) (உருவன்று) உருவுடையதன்று, (அருவன்று) உருவம் இல்லாததும் அன்று, (உளது அன்று) உள்ளதொரு பொருளும் அன்று; (இலதன்று) இல்லாத பொருளும் அன்று, இருள் அன்று - இருள் சூழ்ந்த பொருளும் அன்று, (ஒளியன்று) பிரகாசம் பொருந்திய பொருளும் அன்று (என) என்னுந் தன்மையில் (நின்றது) (நின்ற அது) நின்றதான அம் மெய்ப் பொருளை - முருகன் (தனி) ஒப்பற்ற (வேல் முனி) வேலாயுதத்தை ஏந்திய பெருமான் தான் (நம்குரு) நமது குரு என்று (அருள்கொண்டு) அந்த முருகவேளின் திருவருளைக் கொண்டு அறியார் — அறியாதவர் — அவன் திருவருளைப் பெருதவர், அறியுந்தரமோ - அறியும் தன்மையதோ! அறியமுடியாததாம்.

(சு - ரை.) முருகன் திருவருள் இல்லையேல் மெய்ப்பொருளை யாராலும் அறியமுடியாது.

(கு - ரை.) (1) முதல் இரண்டடியின் கருத்தை —

"காட்டுவித்தால் ஆரொருவர் காணாதாரே
காண்பாரார் கண்ணுதலாய்! காட்டாக் காலே"

—என்னும் அப்பர் திருவாக்கிற் காண்க (6-95-3).

"பிரான்அருள் உண்டெனில் உண்டு நன்ஞானம்"
—திருமந்திரம் 1645.

(2) உருவன்று அருவன்று உளதன்று இலதன்று—என இங்குச் சொன்ன இவர் பின்னர் 'உருவாய் அருவாய் உளதாய் இலதாய்' என்றார் 51 ஆம் பாடலில்.

"மண்ணல்லை விண்ணல்லை வலயம் அல்லை
மலையல்லை கடலல்லை வாயு அல்லை
எண்ணல்லை எழுத்தல்லை யெரியும் அல்லை
இரவல்லை பகலல்லை யாவும் அல்லை

பெண்ணல்லை ஆணல்லை பேடும் அல்லை
பிறிதல்லை ஆறுயும் பெரியாய் நீயே
உண்ணல்லை நல்லார்க்குத் தீயை யல்லை
உணர்வரிய ஒற்றியூர் உடைய கோவே''

—அப்பர் 6-45.9.

''இருளென்பதுவுமன்றி ஒளியென்பதுவுமன்றி எவையுந் தனுளடங்க ஒருமுதலாகும், உளதென்பதுவுமன்றி இலதென்பதுவு மன்றி உலகம் தொழ இருந்த''—தாயுமா. வண்ணம்.
—என வருவன இங்கு விளைவுக்கு வரும்.

14. ஆசைகள் அற

கைவாய் கதிர்வேல் முருகன் கழல்பெற்
றுய்வாய் மனனே ஒழிவாய் ஒழிவாய்
மெய்வாய் விழிநா சியோடும் செவியாம்
ஐவாய் வழிசேல் லும்அவா வினையே.

(அ) மனனே! கைவாய்...உய்வாய், மெய்வாய்...அவா வினையே, ஒழிவாய் ஒழிவாய்.

(பொ - ரை.) மனனே! ஏ! மனமே! (கைவாய்) கை யிடத்தே (கதிர்வேல்) ஒளி பொருந்திய வேலை ஏந்திய முருக வேளின் (கழல் பெற்று) திருவடியை அடைந்து (உய்வாய்) உய்தி-பிழைப்பை-நற்கதியைப் பெறுவாயாக; மெய் (உடல்), வாய், (விழி) கண், (நாசி) மூக்கு இவையுடன் (செவி) காது ஆகின்ற (ஐவாய்) ஐந்து பொறிகளின் வழியாக (செல்லும்) ஏற்படும்-உண்டாகும் (அவாவினை) ஆசைகளை அல்லது - அவா-ஆசை, வினை - வினைகள் (இவைதமை) ஒழிவாய். ஒழிவாய் - நிச்சயமாக நீ விடுவாய், விடுவாய்.

(சு - ரை.) வேல் முருகன் திருவடியைப் பெற்று அதனால் உய்தி பெறுவாய், ஆசைகளை விடுவாய்.

(கு - ரை.) அவாவினை ஒழிவாய் ஒழிவாய்—ஆசைகளை விடுவாயாக விடுவாயாக எனலுமாம்.

15. முருகா என்று உருக

முருகன் குமரன் குகனென் றுமொழிந்
துருகுஞ் செயல்தந் துணர்வென் றருள்வாய்
பொருபுங் கவரும் புவியும் பரவுங்
குருபுங் கவஎண் குணபஞ் சரனே.

(அ.) பொருபுங்கவரும்...குணபஞ்சரனே! முருகன் குமரன் ...அருள்வாய்.

(பொ - ரை.) (பொரு) பக்தி பொருந்தி நிற்கும் (புங்கவரும்) வானோரும் (விண்ணுலகத்தவரும்), (புவியும்) மண்ணுலகத்தவரும் (பரவும்) துதித்துப் போற்றும் (குரு புங்கவ) குரு சிரேஷ்டனே (எண்குண பஞ்சரனே) எண் குணங்களும் இடங்கொண்டிருப் பவனே! (உன்னை நான்) முருகா என்றும், குமரா என்றும், குகா என்றும் (மொழிந்து) ஜெபித்து உருகும்படியான (செயல்) ஒழுக்க நிலையைத் (தந்து) எனக்கு அருளி (உணர்வு) ஞானநிலையை என்று அருள்வாய் - எப்போது எனக்குப் பிரசாதிப்பாய் - எப்போது அருள்புரிவாய் என்றபடி,

(சு - ரை.) குருமூர்த்தியே! முருக, குமர, குக என உருகும் பத்திநிலையைத் தந்து ஞான உணர்வை எனக்கு அருள்புரிவாயாக.

(கு - ரை.) (1) முருகா, குமரா, குகா கந்தா, சேந்தா, கடம்பா இவை ஆறுமே முருகருக்கு உகந்த மந்திர நாமங்களாம்: ஜெபிக்கப் பலன் தருவனவாம்.

(i) முருகா என ஓர் தரம் ஓதடியார் முடிமேல் இணைதாள் அருள்வோனே! (திருப்புகழ் 851).

'ஒருகால்—முருகா பரமா குமரா உயிர் கா என ஓதருள் தாராய்'—திருப்புகழ் 851.

(ii) 'குமரா சரணஞ் சரணம் என்று அண்டர் குழாம் துதிக்கும் —கந்தரலங்காரம் 87.

'குமர சரண் என்று கூதளப், புதுமலர் சொரிந்து கோமளப், பதயுகள புண்டரீக மூற்றுணர்வேனோ' —திருப்புகழ் 212.

செங்கோடைக் குமரன் என எங்கே நினைப்பினும்
அங்கேஎன் முன்வந் ததிர் நிற்பனே'
—கந்தரலங்காரம் 104

'குமர! குக! கந்த'—திருப்புகழ் 501.

(iii) குகா—'ஆறெழுத்தை நினைந்து 'குகா குகா' என வகை வராதோ'—திருப்புகழ் 326.

(iv) கந்தா—'கந்தா என்றேத்தும்படி'—திருப்புகழ் 1183.

'கந்தா எனும்பொ செஞ்சேவல் கொண்டு வரவேணும்' —திருப்புகழ் 367.

(v) சேந்தா—'சேந்த என்னில்...புந்தி தடுமாறவே தரும் சேதமின்றே'—கந்தரந்தாதி 48.

'வேந்தா கடம்பு புனைந்தருள் சேந்தா சரண் சரண் என்பது வீண்போம தொன்றல'—திருப். 1187.

'வேந்தன் என் சேந்தன் என்னும் என் மெல்லியல் இவளே'—திருவிசைப்பா 7. 1.

(vi) கடம்பா—'கந்தமுருக கடம்ப தனிமையில் கொண்டு பார் சூழ்ந்தவனே'—திருப்புகழ் 64.

தகட்டிற் சிவந்த கடம்பையும் நெஞ்சையும் தாளிணைக்கே புகட்டி'—கந்தரலங்காரம் 82.

'கடம்பவேலா'—திருப்புகழ் 209.

'சேந்தனைக், கந்தனைக், கடம்பனை'—கந். அலங். 72.

(2) பொரு புங்கவர்-அசுரர்களோடு பொருகின்ற-போர் செய்கின்ற, புங்கவர்-தேவர்கள் எனலுமாம்: போர் செய்த வீரவாகு ஆதிய சிரேஷ்டர்கள் எனவும் பொருள் கூறுவார் உளர்.

(3) எண்குண பஞ்சரன்-எண் குணங்கள்—திருப்புகழ் 766, பக்கம் 282. திருப்புகழ் 876, பக்கம் 561 கீழ்க்குறிப்பு.

எண் குணங்கள் - அனந்த ஞானம், அனந்த வீரியம், அனந்த தரிசனம் அனந்தசுகம் நிர்நாமம், நிர்க்கோத்திரம், நிராயுஷ்யம், அழியா இயல்பு என இவை (சிலப்பதிகாரம் 10-188 உரை.)

பஞ்சரம் - இடம். கூடு. 'முருகன்......முநி குண பஞ்சரன்' —சித்து வகுப்பு அடி 81.

16. பேராசையுற



பேரா சைஎனும் பிணியிற் பிணிபட
டோரா வினையேன் உழலத் தகுமோ
வீரா முதுசூர் படவேல் எறியுஞ்
சூரா சுரலோ கதுரந் தரனே.

(அந்.) வீரா! முதுசூர்......துரந்தரனே: பேராசை...... தகுமோ!

(பொ-ரை.) வீரனே! பழைமையான சூரன் (பட) இறந்துபட வேலாயுதத்தை (எறியும்) செலுத்தின (சூரா) சூரனே! (சுரலோகம்) தேவர் உலகின் (துரந்தரனே) பொறுப்பை மேற் கொண்டு அதைக் காப்பாற்றினவனே! பேராசை என்கின்ற (பிணியில்) நோயில் (பிணிபட்டு) கட்டுண்டு (ஓரா) நல்லது இன்ன தென்பதைத் தெளியாத (வினையேன்) செயலாளனாகிய நான் (உழல) இவ்வாறு இங்கு அலைச்சல் உறல் (தகுமோ) நீதியோ! தகுதியோ! (தகுதியன்று - ஒரு லோகத்தின் க்ஷேமப் பொறுப் பைத் தாங்கின நீ இந்த ஏழை ஒருவனைப் புரக்கும் பொறுப்பை மேற்கொள்ளல் ஆகாதா என்றபடி.)

(சு - ரை.) தேவர் உலகைப் புரந்தவனே! ஆசை என்னும் பிணியில் யான் துன்புறலாமா?

(கு - ரை.) (1) இந்தச் செய்யுளில் முதல் இரண்டடிக்கும் பின் இரண்டடிக்கும் பொருத்தம் உண்டு. சூரன் என்னும் பிணியில் வேதனைப்பட்ட தேவர்களை அப் பிணியை நீக்கிக் காப்பாற்றின நீ ஆசை என்னும் பிணியில் வேதனைப்படும் என்னை அப் பிணியை நீக்கிக் காப்பாற்றுதல் ஆகாதா! தயைகூர்ந்து என்னையும் புரந் தருள் என்றதாம்.

(2) ஒருவாற்றானும் ஒருகாலும் நிரம்பாத இயல்பினை உடையது அவா (பேராசை) அதனால் அதை 'ஆரா இயற்கை அவா' என்றார் திருவள்ளுவர். அந்தப் பேராசையை ஒருவன் நீக்குவானாயின் அந் நிலையே 'பேரா இயற்கை தரும்' என்றார். அஃதாவது ஒரு நிலையதான வீட்டின்பத்தை அவன் பெறுவான் என்றார். களிப்புக் கவற்சிகளும் பிறப்புப் பிணி மூப்பிறப்புக் களும் முதலாயின இன்றி உயிர் நிரதிசய இன்பத்ததாய் நிற்றலின் வீட்டினைப் 'பேரா இயற்கை' என்றார் (திருக்குறள் உரை 370.) மேலும் பேராசையே (அவாவே) பிறப்பினும் வித்து ஆதலின் அவா ஒழியில் பிறப்பு ஒழியும் என்றபடி; பிறப்புஒழியின் துன்பம் ஒழிந்தது. 'அவா என்ப......பிறப்பீனும் வித்து;' 'அற்றவர் என்பார் அவா அற்றார்' 'அவா இல்லார்க்கு இல்லாகும் துன்பம்' 'இன்பம் இடையறா தீண்டும் அவா......கெடின்'—என்றெல்லாம் வரும் திருக்குறட் பாக்களைக் காண்க (361, 365, 368, 369).

(3) 'முதுசூர்' ஞானசக்திபாலன்றி வேறுவகையால் அழிவு படாமல் சூரன் இருந்ததுபோலப் பேராசையும் முருகன் திரு வருளாம் ஞானோபதேசத்தாலன்றி வேறுவகையால் ஒழியாது

என்பதாம். சூரன் நீண்ட ஆயுளைக் கொண்டிருந்தான் ஆதலின் 'முதுசூர்' என்றார். ஆசையும் அளவற்றதாதலின் முதுசூருக்கு ஒப்பாயிற்று.

(4) ஆராய்ந்து நல்லது இது என்று தெளிந்துணரவிடாது 'பேராசை; அது நல்லறிவை மறைக்கும்; அதனால் 'ஓராவினையேன்' என்றார். ஓர்தல் - ஆராய்ந்து தெளிதல்.

17. அறத்தை, மெய்ம்மையைப் பற்றுக

யாமோ தியகல் வியும்எம் மறிவுந்
தாமே பெறவே லவர்தந் ததனாற்
பூமேல் மயல்போய் அறமெய்ப் புணர்வீர்
[1]நாமேல் நடவீர் நடவீர் இனியே.

(பொ - ரை.) (யாம்) நாம் (ஓதிய) கற்று அறியும் கல்வியும், எம்அறிவும் (தாமேபெற வேலவர் தந்ததனால்) வேலவர் - வேலாயுதப் பெருமான், தாமே பெற—தாம் பெறுவதற்காகவே, (தந்ததனால்) நமக்கு அளித்துள்ள காரணத்தால் உலகினரே - நீங்கள் செய்யவேண்டியதென்ன (என்றால்) பூ (மேல்) பூமியின் உள்ள அளவும், (மயல்போய்) ஆசை மயக்கங்களை நீக்கி, (அறம்) அறச் செயல்களையும், (மெய்) - உண்மையையும் (புணர்வீர்) கடைப்பிடித்து அந் நெறியிற் சேருங்கள்; (நாமேல் நடவீர் நடவீர் இனியே) இனி - இனிமேல் (இறைவன் உங்களுக்குக் கொடுத்த நாவைக்கொண்டு (நடவீர் நடவீர்). அவன் புகழைப் பாடுங்கள், பாடுங்கள்.

(சு - ரை.) முருகவேள் நமக்குக் கல்வியும் அறிவும் தாம் பெறவே தந்துள்ளாராதலின் அவர் புகழையே பாடுங்கள் பாடுங்கள்.

(கு - ரை.) (1) இறைவன் நமக்குக் கொடுத்த கல்வியையும் அறிவையும் அவருக்கே ஒப்படைத்தல் ஞான நெறியாகும். இக் கருத்தை, "என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன், தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யு மாறே'—எனவரும் திருமந்திரம் 81 இல் காண்க. இறைவன் நமக்கு அளித்த கண்ணும், கையுமே அவருக்குப் பயன்படவேண்டியன—'எங்கை உனக்கல்லா தெப் பணியும் செய்யற்க, கங்குல் பகல் எங்கண் மற்றொன்றும் காணற்க'—திருவாசகம் 7-19.

'சிவபிரானும் புகழ்ச்சி விருப்பன்போலும்' எனப் பெரியோர் கூறியபடி தாம் அளித்த ஆற்றல்கொண்டு தம்மை அடியார் பாடுதலே இறைவனுக்கு மகிழ்ச்சி தருவதாம்—என்பது ஒருண்மை. 'தம்மையே பேசிப் பிதற்றப் பெருமை தருவார்'—சம்பந்தர் 2.60-8.

ஆரூரர் இனிதமர்ந்தார்......

"தாம் படிமக்கலம் வேண்டுவரேல் தமிழ்மாலைகளால்
நாம் படிமக்கலம் செய்து தொழுதய்மடநெஞ்சமே"

—அப்பர் 4-102-3.

"அர்ச்சனை பாட்டே ஆகும்...சொற்றமிழ் பாடு [கென்றார்
தூமறை பாடும் வாயார்"

—பெரியபுராணம்-தடுத்தாட் 70.

"நாக்கைக் கொண்டரன் நாமம் நவில்கிலார்"

—(அப்பர் 5-90-5)

"சொல்லும் நா நமச்சிவாயவே"—சுந்தரர் 7-48. என வருவன காண்க.

(2) 'இனி நாம் மேல் நடவீர்' எனப் பிரித்து 'நாம்' என்பதற்கு நீங்கள் (நீவிர்) எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். நாம் என்பது முன்னிலையில் நீ, நீங்கள் எனவரும் இடங்களும் உண்டு. (திருக்கோவையார் 164 உரை.) மேலே சொன்ன 'நாம் படிமக்கலம் செய்து தொழுதய் மடநெஞ்சமே' என்ற இடத்து 'நாம்' என்பது 'நீ' எனப் பொருள்படும். 'நெஞ்சமே நீ...தொழுது உய்' என்பது பொருள். படிமக்கலம் - சிறியோர் பெரியோர்க்குச் சமர்ப்பிக்கும் காணிக்கைப் பொருள்.

அற மெய்ப் புணர்வீர் - அந்த அறநெறியாம் உண்மை நெறியினில் இனிமேல் பொருந்தி நடப்பீர்களாக, நடப்பீர்களாக எனப் பொருள் கூடும்.

(3) நாம் ஏன்-அச்சம் ஏன்? நாம்—அச்சம்-எனவும்பொருள் காண்கின்றனர்.

(4) அற மெய்ப் புணர்வீர் - என்பதற்கு, அற - நன்றாக, மெய் - உண்மை நெறியைப் - புணர்வீராக எனவும் பொருள் காணலாம்.

நாமேல் நடவீர்-என்பது நாவைப் பெற்றதின் பயன் பெறுமாறு முருகன் புகழை நாவைக்கொண்டு ஓதுமின் என்றபடி;

'நாமே நடவீர்' என்றும் பாடம்.

18. துதி

உதியா மரியா உணரா மறவா
விதிமால் அறியா விமலன் புதல்வா
அதிகா அநகா அபயா அமரா
பதிகா வலசூ ரபயங் கரனே.

(பொ-ரை.) உதியா - உதியாமலும் - பிறவாமலும், மரியா - இறவாமலும் (உணரா) உணராமலும், (மறவா) மறவாமலும், (விதி, மால்) பிரமனும் திருமாலும் (அறியா) அறியாமலும், (விளங்குகின்ற) விமலன் - பரிசுத்தமூர்த்தியாம் சிவபிரானின் புதல்வனே! (அதிகா) யாவரினும் மேம்பட்டவனே! (அநகா) பாபமற்றவனே! (அபயா) அபயம் (புகலிடம்) அளிக்கும் மூர்த்தியே! (அமராபதி) தேவர்கள் ஊராகிய அமராவதியைக் (காவல) காத்தருளும் பெருமானே! (சூரபயங்கரனே) சூரனுக்கு அச்சம் தந்தவனே!

(சு - ரை.) பிறப்பிறப்பு, நினைப்பு மறப்பு இல்லாதவரும், பிரமன் மாற்கு எட்டாதவரும் ஆகிய சிவபிரானின் குமாரனே! மேலோனே! பரிசுத்தனே! புகலிடமே! தேவரூரைப் புரந்தவனே! சூரனுக்கு அச்சம் விளைவித்தவனே!

(கு - ரை.) (1) சிவபிரான் உதித்தல் மரித்தல் இல்லாதவர்.
'பிறவா யாக்கைப் பெரியோன்' —சிலப்பதிகாரம் 5 - 169.

"சோணேசர்—இல்லிற் பிறந்த கதையும் கேளேம் பேருலகில் வாழ்ந்துண் டிறந்த கதையும் கேட்டிலேம்"
—அருணகிரி அந்தாதி 70.

"உன்பிறப்போ பத்தாம் உயர்சிவனுக் கொன்றுமில்லை
என்பிறப்பெண் ணத்தொலையா தே"—காளமேகம்.

"பெண்ணமரும் சடைமுடியார்......பிறப்பிலார் இறப்பிலார்"
—அப்பர் 6 - 10 - 8.

(2) உணரா மறவா - நினைப்பு மறப்பு அற்றவர் நெஞ்சம் தான் விமலனுக்கு இருப்பிடம்.

"நினைப்பும் மறப்பும் இலாதவர் நெஞ்சம்
நினைப்பற் றிருக்கும் விமலன் இருக்கும்"
—திருமந்திரம் 2970.

கந்தரலங்காரம் 55 குறிப்பைப் பார்க்க. பக்கம் 57.

(3) விதிமால் அறியா விமலன் - அரியும் அயனும் சிவனது அடி முடி தேடி அறியாமல் நின்ற வரலாறு—திருப்புகழ் 319 (பக்கம் 292; 535) (பக்கம் 222) கீழ்க்குறிப்பு.

(4) உதித்து மரித்து உணர்ந்து மறந்து - இருக்கும் நிலையுள்ள காரணத்தால் விதியும் மாலும் விமலனை அறிய இயல இல்லை என்பதும் தொனிக்கும்.

(5) அதிகன் - கடவுள். 'பெரியார்கட் கெல்லாம் பெரியாய் நீயே' —அப்பர் 6-38-5

(5) சூர்மாவின் உயிரைக் குடித்த காரணத்தால் சூரபயங்கரன் "மாவுயிர் வெளவலில் நீவிழிக் கூற்று"

—கல்லாடம் 56.

19. வறுமையின் கொடுமை

வடிவுந் தனமும் மனமுங் குணமுங்
குடியுங் குலமுங் குடிபோ கியவா
அடியந் தமிலா அயில்வேல் அரசே
மிடியென் றொருபா விவெளிப் படினே.

(அ.) அடியந்தம்...வெளிப்படினே, வடிவும்...குடி போகியவா.

(பொ - ரை.) (அடி அந்தம்) ஆதியும் அந்தமும் - முதலும் முடிவும் இல்லாத (அயில்வேல், கூரிய வேலை ஏந்திய அரசே! மிடி - வறுமை, என்ற - என்கின்ற ஒரு பாவி வெளிப்பட்டால் (தோன்றினல்) வறுமை என்கின்ற ஒரு பாவி பிடித்தால் அப்போதே, (வடிவும்) அழகும், (தனமும்) செல்வமும், (மனமும்) நல்ல மனமும், (குணமும்) நல்ல குணமும், (குடியும்) பிறந்த குடியின் பெருமையும், (குலமும்) பிறந்த குலத்தின் பெருமையும், குடிபோகியவா - விட்டு விட்டு வேறு இடத்துக்குக் குடிபோய் விட்டன. விட்டு அகன்றன (ஆ) வியப்புக் குறிப்பு.

(சு - ரை.) வறுமை தோன்றின் வடிவு, தனம், மனம், குணம், குடி, குலம் என்ற ஆறும் நம்மைவிட்டு ஓடிப்போம்.

(கு - ரை.) வறுமையின் கொடுமையை அறிந்தவர் அருணகிரியார். 'வறுமையாகிய தீயின்மேற் கிடந்து செளியு நீள் புழுவாயினேற்கிரங்கி அருள்வாயே' என்ருர் திருப்புகழிலும் 753, பக்கம் 244 கீழ்க்குறிப்பு.

"வறுமைபோல இன்னாத வறுமையன்றி வேறில்லை, மறுவின் மொழிகள் சோர்வுபடும், வாய்த்த குடிநற் செயல் மொழிகள், இறுதிபடும் மற்றிரப்பாதி எல்லாத் துயரும் உடனுறும்"—விநாயக புராணம் - அரசியற்கை 152. "முழுதுங் கெடுக்கும் மிடி"—கந்தர் அலங்காரம் 33 (பக்கம் 33).

'இன்மை என ஒரு பாவி மறுமையும் இம்மையும் இன்றி வரும்'—எனவரும் திருக்குறளும் (1042,) 'அழுக்காறென ஒரு பாவி' என்ற திருக்குறள் (168) உரையில் 'அழுக்காற்றினைப் பாவி என்றார் கொடியானைப் பாவி என்னும் வழக்குண்மையின்' என்றதும் ஈண்டுக் கவனிக்கற்பாலன.

20. உபதேசம் பெற்றதை நினைந்து வியத்தல்

அரிதா கியமெய்ப் பொருளுக் கடியேன்
உரிதா உபதே சம்உணர்த் தியவா
விரிதா ரணவிக் ரமவேள் இமையோர்
புரிதா ரகநா கபுரந் தரனே.

(அங்.) விரிதாரண...நாகபுரந்தரன் (ஏ) அரிதாகிய... உணர்த்தியவா!

(பொ - ரை.) (விரிதாரண) மிகவும் உறுதியான, நிலையான தான (விக்ரமம்) பராக்ரமத்தை உடைய (வேள்) செவ்வேள்-முருகன் (இமையோர்) தேவர்கள் (புரி) விரும்பித் தியானித்துச் சொல்லும் (தாரக) பிரணவப் பொருளே! (நாகபுரம்) தேவருலகைத் (தரனே) தாங்குபவனே - தாங்கிக் காப்பாற்றுபவனே! (அரிதாகிய) கிடைத்தற்கு அருமையான (மெய்ப்பொருளுக்கு) உண்மைப் பொருளைப் பெறுதற்கு (அடியேன்) அடியவனாகிய நான், (உரிதா) தகுயுள்ளவனாகக் கருதி உபதேச மொழியை (உணர்த்தியவா) போதித்த முறை வியக்கத் தக்கதே.

(சு - ரை.) தேவருலகைப் புரக்கும் நீ அடியேனைத் தகுதி யுள்ளவனாகக் கருதி மெய்ப்பொருளை உபதேசித்தது ஆச்சரிய மானதே.

(கு - ரை.) (1) பின் இரண்டடிக்கும் முன் இரண்டடிக்கும் பொருத்தம் :—மகா பெரியவன் நீ; தேவருலகைத் தாங்கும் சிறந்தோன் நீ - அத்தகைய நீ இழிபொருளாம் என்னை ஒரு பொருளாகக் கருதி மெய்ப்பொருளை உபதேசித்தது வியக்கத் தக்கதே.

"அயன் தேட அங்ஙனே பெரிய நீ சிறிய என்னை யான் விரும்பி என் மனம் புகுந்த எளிமையை என்றும் நான் மறக்கேன்" —என்புழிப்போல—திருவிசைப்பா 13-1.

இச் செய்யுளும்—செய்யுள் 8, 11, 12 போல - அருணகிரியாரின் வரலாற்றுக்கு விளக்கம் தருவது.

(2) முருகன் - தாரகன்; பிரணவத்துள் விளங்குபவன். "ஓங்காரத் துள்ளொளிக்குள்ளே முருகன் உருவம்"—கந்தரலங்காரம் 55 குறிப்புரை, பக்கம் 57 பார்க்க. "தாரகத் துருவமாம் தலைமை எய்திய ஏரகத் தறுமுகன்"—கந்தபுராணம் - கடவுள் வாழ்த்து 15.

புரி—புரிதல் - எப்பொழுதும் சொல்லுதல் - விரும்புதல். "இறைவன்......புகழ் புரிந்தார்"—திருக்குறள் 5.

21. திருவடி தீக்ஷை பெற

கருதா மறவா நெறிகா ணஎனக்
கிருதாள் வனசந் தரஎன் றிசைவாய்
வரதா முருகா மயில்வா கனனே
விரதா சுரசூ ரவிபா டணனே.

(அ.) வரதா......விபாடணனே! கருதா......இசைவாய்.

(பொ - ரை.) வரதா—கேட்ட வரங்களை அளிக்கும் மூர்த்தியே, முருகனே! மயில் வாகனக் கடவுளே! (விரத அசுர சூர) விரத - அருவருப்புக்கு உரிய அசுரனாகிய சூரனை (விபாடணனே) (வேல் கொண்டு) பிளந்தவனே! கருதா மறவா நெறி - நினைப்பு மறப்பு அற்ற வழியைக் (காண) கண்டுகொள்ள எனக்கு (நீ உன்) (இரு தாள்) இரண்டு திருவடிகளாம் (வனசம்) தாமரையைத் தருதற்கு (என்று) (இசைவாய்) மனம் இரங்குவாய்; (நான் என்று உன் திருவடி தீக்ஷை பெறுவேன் என்றபடி).

(சு - ரை.) சூரனை அட்டவனே! நீ என்று எனக்குத் திருவடி தீக்ஷை செய்வாய்!

(கு - ரை.) (1) கருதா மறவா நெறி - 'உணரா மறவா' என்றார் 18 ஆம் பாடலில். 'நினைப்பும் மறப்பும் அறார்'—கந்தரலங்காரம் 55 குறிப்பைப் பார்க்க (பக்கம் 57). 'நீர்க்குணம் பூண் டென்னை மறந்திருந்தேன்'—என்பதும் இதுவே. —அலங்காரம் 19, பக்கம் 20.)

(2) இரு தாள் நர: "யான் எனதென் றற்ற இடமே திருவடி" என்றுராதலின் (கந்தர் கலிவெண்பா 34) அகங்கார மமகாரம் அற்ற நிலையை என்று தருவாய் எனலுமாம்.

(3) விரதம் - அருவருப்பு. 'விரதமாயை புரி சகுனி'— வில்லிபாரதம் - நாடுகர 32 (Lexicon). விரதா - அடியாரைப் புரக்கும் விரதம் (நோன்பு) பூண்டவனே—"தன் கடன் அடியேனை யுந் தாங்குதல்"—அப்பர் 5-19-9. சுர - தேவனே! எனவும் பிரித்துப் பொருள் காண்பர்.

(4) விபாடணன் - விபாடம் - பிளக்கை; விபாஷணன்— நட்புக்கு உரிய பேச்சு இல்லாதவன், பகைவன்! (பாடணம் - பேச்சு) எனவும் பொருள் காண்பர். வி - இன்மை குறிக்கும் 'விராகம்' என்பதிற் போல.

சூர் - அவி - பாடணன் - சூரனுடைய ஆண்மையை (அவி) குலைக்கவல்ல பாடணன்-பேச்சை உடையவனே எனலுமாம்.

22. தன் தவப் பேற்றை நினைந்து மகிழ்தல்

காளைக் குமரே சன்எனக் கருதித்
தாளைப் பணியத் தவமெய் தியவா
பாளைக் குழல்வள் ளிபதம் பணியும்
வேளைச் சுரபூ பதிமே ருவையே.

(அ.) பாளைக் குழல்......மேருவையே காளைக் குமரேசன் ...எய்தியவா.

(பொ - ரை.) (பாளை கமுகின் பாளை) தென்னம் பாளைபோல நீண்ட (குழல்) கூந்தலை உடைய (வள்ளி பதம்) வள்ளியின் பாதங் களைப் (பணியும்) பணிகின்ற (வேளை) செவ்வேள் முருகனை, (சுர பூபதி) தேவர்களுக்குத் தலைவனுய்-அரசாய் (மேருவை) மேரு மலை ஒத்த பெருமை கொண்டவனை, 'காளைக் குமரேசன்'-காளைப் பருவத்துக் குமாரமூர்த்தி என்று (கருதி) தியானித்துத் (தாளை) அவரது திருவடியைப் (பணிய) பணியும்படியான (தவம்) தவ நிலையை (எய்தியவா) நான் அடைந்த பேறு என்ன அற்புதகர மானது!

(சு - ரை.) வள்ளி பாதம் பணிந்த பெருமானது பாதத்தைப் பணியும் தவம் எனக்குக் கிடைக்க நான்என்ன தவம் செய்தேனே

(கு - ரை.) (1) பாலைக் குழல்—"பசும்பாலை பொலிந்து பிடித் தடக்கை பின்னிவிட்ட கூந்தலெனப் பேசு"

—இரத்தினச் சுருக்கம் 19.

(2) இந்தச் செய்யுளிலும் முதல் இரண்டடிக்கும் பின் இரண்டடிக்கும் பொருத்தம் உண்டு. வள்ளியானவள் 'தலைப் பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே' என்ற நிலையிற் பத்திசெய் ததனால் அவளைப் பணிந்து அவளிட்ட குற்றேவலையும் செய்யக் காத்திருந்தார் முருகவேள். அத்தகைய கருணைக் கடலின் திருவடியை ஒருவாறு பணியும் தவமிலை எனக்குக் கிடைத்ததே! நானும் ஒரு பாக்கியசாலிதான் - ஏனெனில் முருகன் வள்ளியின் அடியான் என்றால் நான் முருகனைப் பணிந்ததால் வள்ளியின் அடியாருக் கடியனாய் விட்டேன் என்றவாறு.

23. திருவடியை நினையாது கெடலாமோ

அடியைக் குறியா தறியா மையினான்
முடியக் கெடவோ முறையோ முறையோ
வடிவிக் ரமவேல் மகிபா குறமின்
கொடியைப் புணருங் குணபூ தரனே.

(அ.) வடிவிக்ரம...பூதரனே! அடியைக்...முறையோ!

(பொ - ரை.) (வடி) கூர்மை கொண்டதும், (விக்ரமம்) பராக்ரமம் கொண்டதுமான வேல் ஏந்திய (மகிபனே) அரசே! (குறமின்) குறமின்னாள் வள்ளியாம் (கொடியை) கொடி போன்ற நங்கையைப் (புணரும்) சேர்ந்த (குணபூதரனே) குணமலையே! (அடியை) உனது திருவடியைக் (குறியாது) குறித்துத் தியானிக்காமல், (அறியாமையினால்) அறிவின்மை யால் (முடியக்கெடவோ) அடியோடு நான் அழிந்துபட லாமோ! (முறையோ முறையோ) இது நீதியோ! நீதியோ! (நீதியன்று என்றபடி).

(சு - ரை.) வேலனே! வள்ளி நாயகனே! உன் திருவடியைத் தியானியாது நான் அழிதல் நீதியோ.

(கு - ரை.) (1) முறையோ முறையோ: அடுக்குத்தொடர் இது, 'அவலக்' குறிப்பில் வந்த 'அடுக்குத் தொடர்'—நன்னூல் சூ. 395. அவலம் - வருத்தம்; இலேசம்.

(2) மலைச்சாரல்களிற் கொடி படரும், மின்னற் கொடியும் படரும்; முருகன் என்னும் குணமலை மீது வள்ளி என்னும் மின்கொடி படர்ந்தது என்க.

(3) வள்ளிக்கு அருள் பாலித்த நீ என் அறியாமையைக் கெடுத்து என்னையும் ஆட்கொள்ளல் ஆகாதா என்றபடி.

24. திருவருளைப் பெற

கூர்வேல் விழிமங் கையர்கோங் கையிலே
சேர்வேன் அருள்சே ரவும்எண் ணுமதோ
சூர்வே ரொடுகுன் றுதொளைத் தநெடும்
போர்வே லபுரந் தரபூ பதியே.

(அ.) சூர்வேரொடு......பூபதியே! கூர்வேல்...... எண்ணுமதோ!

(பொ - ரை.) (சூர்) சூரனாகிய மாமரத்தை வேரளவுக்கும் (குன்று) அவனுக்கு அரணாயிருந்த எழுகிரியையும் தொளைத்த - ஊடுருவித் தொளைத்த (நெடும்போர்) பெரிய போர் செய்ய வல்ல, (வேல) வேலாயுதத்தை ஏந்திய கடவுளே! புரந்தரபூ - இந்திரனுடைய உலகத்துக்குப் (பதியே) அரசே! தலைவனே! (நான்) (கூர் வேல் விழி) கூரிய வேல் போன்ற கண்களை உடைய (மங்கையர்) மாதர்களின் கொங்கையிலே (சேர்வேன்) சேரும் புத்தியை உடையவனா யிருக்கின்றேன்; அத்தகைய என் மனம் (அருள் சேரவும்) உனது திருவருள் கூடுமாறு (எண்ணுமதோ) (எண்ணுமோ) எண்ணும் பாக்கியத்தைப் பெறுமோ!

(சு - ரை.) சூரனை அட்ட வேற் பெருமானே! மங்கையர் கொங்கையை எண்ணும் என் மனம் உன் திருவருளை நாடாதோ!

(கு - ரை.) (1) மாயையில் வல்ல சூரனை அடக்கிய நீ-மாதர் மாயையிற் படும் என் புத்தியை நன்னெறிப் படுத்தலாகாதா! எனப் பின் இரண்டடிக்கும் முன் இரண்டடிக்கும் பொருத்தம்.

(2) சூர் வேரொடு - சூரனை அவனுடைய சுற்றத்துடன் — எனவும் பொருள் காணலாம். 'கிளைபட் டெழுசூர்' என்ற இடத்திற்போல (அநுபூதி 4)

(8) மங்கையர் மீது வைத்த எண்ணத்தைத் திருப்பி இறைவன் திருவடியில் வைத்தால், இறைவன் பெரும்பேறு அளிப்பான்: அங்ஙனம் திருப்ப வல்லது இறைவன் திருவருள்தான். இதனைத் 'தத்தை அங்கனையார் தங்கள்மேல் வைத்த தயாவை நூருயிரங் கூறிட், டத்தில் அங்கொரு கூறு உன்கண் வைத்தவருக்கு அமரலை அளிக்கும் நின்பெருமை' என்ற திருவிசைப்பாவாலும் (13-8), 'மடவார் திறத்தழுந்தும் என துளத்தைத் திருப்பித் தன்சீர்க் கொழும்புகழி னினிதழுத்திப் புரக்கியருள் தணிகைவரைக் குமரன்'-எனவரும் தணிகைப் புராணத்து ஈற்றுச் செய்யுளாலும் அறிகின்ரும். தமக்கிருந்த பெண்ணுசை முருகன் திருவருளால் தொலைந்தது என்று அருணகிரியார் கந்தரலங்காரம் 29 ஆம் பாடலில் தெளிவுறக் கூறியுள்ளார் (பக்கம் 29-30).

25. வினை வாழ்வு அலைச்சல் அற

மெய்யே எனவெவ் வினைவாழ் வையுகந்
தையோ அடியேன் அலையத் தகுமோ
கையோ அயிலோ கழலோ முழுதுஞ்
செய்யோய் மயிலே றியசே வகனே.

(அந்.) கையோ அயிலோ......சேவகனே! மெய்யே...... தகுமோ.

(பொ - ரை.) (கையோ) திருக்கரங்கள் மாத்திரமோ, (அயிலோ) கையில் ஏந்தும் வேல் மாத்திரமோ, (கழலோ) திருவடிகள் மாத்திரமோ, (முழுதும்) எல்லா உறுப்புக்களும், (செய்யோய்) செந் நிறத்தில் அமைந்தவனே! மயில் ஏறிய (சேவகனே) பராக்ரமசாலியே! (மெய்யே என) சதமான உண்மை வாழ்வென்று (வெவ்வினை) கொடிய வினைக்கு ஈடான (வாழ்வை) இந்த வாழ்வில் (உகந்து) களித்து மகிழ்ந்து, ஐயோ! அடியேன் அலைதல் (தகுமோ) நீதியாமோ! ஆகாது என்றபடி.

(சு - ரை.) மயில் வீரனே! இந்தக் கொடிய வினை வாழ்வில் நான் அலைச்சல் உறல் நீதியா!

(கு - ரை.) (1) நீ முழுதும் செம்மை (சீர்) வாய்ந்தவன்; அந்தச் செம்மையை எனக்கு அளிக்க உன்னுல் ஆகாதா - என்பது தொனிக்கும்.

(2) முருகன் முழுதும் செய்யோன் (செங்கிறத்தவன்) முழுதும் அழகன் என்பது—

"செய்யன் சிவந்த ஆடையன்" —திருமுருகா. 206.

"உடையும் ஒலியலும் செய்யை மற்றுங்கே
படையும் பவழக் கொடிகிறங் கொள்ளும்
உருவும் உருவத்தீ ஒத்தி, முகனும்
விரிகதிர் முற்று விரிசுடர் ஒத்தி"
—எனவரும் பரிபாடலாலும் (19-97).

"சிவப்பின் செக்கர் கிறமாயிருக்கும் பெருமாளே"

"முழுதும் அழகிய குமர"—எனவரும் திருப்புகழாலும் (275) (1277) அறியக் கிடக்கின்றது.

26. திருவருள் பெற

ஆதா ரம்இலேன் அருளைப் பெறவே
நீதான் ஒருசற் றுநினைந் திலையே
வேதா கமஞா னவிநோ தமநோ
தீதா சுரலோ கசிகா மணியே.

(அ.) வேதாகம......சிகாமணியே! ஆதாரம்.........நினைந் திலயே.

(பொ - ரை.) (வேத ஆகம) வேதங்களிலும் ஆகமங்களிலும் சொல்லப்பட்டவனே! வேத முதல்வனே! வேதம் தொகுத்தவனே! ஆகமம் வகுத்தவனே! ஞான விநோத மூர்த்தியே! (மநோதீதா) மனத்துக்கு எட்டாதவனே! (சுரலோக சிகாமணியே) தேவலோகத்தின் நாயக மணியே! (ஆதாரம் இலேன்) நான் ஒரு துணையும் இல்லாதவன், அத்தகைய நான் உனது திருவருளைப் பெறுமாறு, நீதான் (ஒரு சற்றும்) ஒரு சிறிதளவேனும் (நினைந்திலையே) நினைக்க வில்லையே! (ஈதென்ன பாவம்).

(சு - ரை.) ஞான மூர்த்தியே! ஆதாரமற்ற நான் உனதருளைப் பெறுமாறு ஒரு சற்று நீ நினைத்தலாகாதா!

(கு - ரை.) (1) இறைவன் - வேத முதல்வன்—சம்பந்தர் 1-32-4. வேதம் தொகுத்தவன், ஆகமம் வகுத்தவன்—

'தொகுத்தவன் அருமறை அங்கம் ஆகமம் வகுத்தவன்' —சம்பந்தர் 3-23-6.

(2) ஞானவினோதன்—'நீயான ஞான விநோதம்' —கந்தரலங்காரம் 46.

(3) மனோதீதன் - இறைவன். 'மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே'—திருவாசகம் 1-45.

(4) சுரலோக சிகாமணி—கந்தர் அநுபூதி 11 பார்க்க.

27. வாழ்வை வெறுத்தல்

மின்னே நிகர்வாழ் வைவிரும் பியயான்
என்னே விதியின் பயன்இங் கிதுவோ
பொன்னே மணியே பொருளே அருளே
மன்னே மயிலே றியவா னவனே.

(அ.) பொன்னே மணியே...வானவனே! மின்னே... இதுவோ.

(பொ - ரை.) (பொன்னே) பொன்போல அருமை வாய்ந்தவனே! (மணியே) மணிபோல ஒளி வீசுபவனே! (பொருளே) உண்மைப் பொருளாய் விளங்குபவனே! செல்வம் போல இன்றியமையாதவனே! (அருளே) வினைகளை ஒழித்து விடளிக்கும் கருணை மூர்த்தியே! (மன்னே!) நிலைபெற்ற அரசே! (மயிலேறிய வானவனே) மயில்வாகனம் கொண்ட தெய்வமே! (மின்னே நிகர் வாழ்வை) மின்னைப்போலத் தோன்றி உடனே மறையும் (அநித்யமான) வாழ்வை, விரும்பிய யான்) விரும்பினவனாய் உள்ள நான்; (இங்ஙனம் இருப்பதற்குக் காரணம்) (என்னே) நான் என்ன என்று சொல்வேன் — எனக்கு விளங்க இல்லையே? (விதியின் பயன் இங்கு இதுவோ) என் தலைவிதியின் பயன்தானோ இங்கு இது (இவ்வாறிருத்தல்) என் தலைவிதியின் காரணமோ நான் இந்த மின்னல் வாழ்வில் ஆசைப் பட்டிருந்தல்!

(சு - ரை.) மயில் வாகனப் பெருமானே; இந்த நிலையற்ற வாழ்வை நான் விரும்பியிருப்பதற்குக் காரணம் என் தலைவிதி தானோ!

(கு - ரை.) (1) வாழ்வு மின்னலுக்கு உவமை - தோன்றின உடனே கெடுதல். 'மின்னு மொக்குளும் என நனிவீயினும்

வியும்' — சிந்தாமணி 2754. 'இன்பம் ...... மின்னின் ஒத்திருக்கும்' —சிந்தாமணி 1537. 'மின்னை ஒத்திலக ... யமன் வந்தடிக்கும் ஒரு மட்கலம்' —தாயுமானவர் - சிற்சுகோ. 1.

(2) விதியின் பயனிங்கு இதுவோ......மயிலேறிய வானவனே — அருளே — அருள்புரிவாயாக எனவும், பொருளே அருளே - உண்மைப் பொருளை அருள்புரிவாயாக எனவும் கூட்டிப் பொருள் காணவும் இடமுளது.

28. பேரின்ப நிலை

ஆறு அமுதே அயில்வேல் அரசே
ஞானு கரனே நவிலத் தகுமோ
யானு கியஎன் னைவிழுங் கிவெறுந்
தானுய் நிலைநின் றதுதற் பரமே.

(அந்.) ஆறு அமுதே......ஞானகரனே, யானுகிய...... தற்பரமே; நவிலத் தகுமோ.

(பொ - ரை.) (ஆறு அமுதே) கெடுதலில்லாத அமுதன்ன சுவைப் பொருளே! (அயில்வேல்) கூரிய வேல் ஏந்திய அரசே! (ஞான ஆகரனே) ஞானத்துக்கு இருப்பிட மானவனே! (யானுகிய என்னை) யான், யான் என்று ஆணவ நிலையிற் சொல்லும் என்னை (விழுங்கி) தன்னுட்கொண்டு (வெறும் தானுய்) தனித்த பரமாய் - எல்லாம் தானுகி (நிலைநின்றது) நிலைத்திருப்பதான (தற்பரம்) மேலான நிலையை இத்தன்மையது என்று (நவிலத் தகுமோ) - எடுத்து விளக்கிச் சொல்ல முடியுமோ - முடியாது என்றபடி.

(சு - ரை.) 'யான்' என்பது அற்ற மேலான நிலை அனுபவத்தை இத்தன்மைத்து என்று சொல்ல இயலாது.

(கு - ரை.) (1) யான் - என்பது அற்ற நிலையின் அனுபவத்தை எடுத்துச் சொல்ல இயலாது. இதைச் 'சொல்லுகைக் கில்லையென்று எல்லாம் இழந்து சும்மா இருக்கும் எல்லை' என்றுர் கந்தரலங்காரத்தில் (10); "அவ்வா றறிவார் அறிகின்றதலால் எவ்வாருருவர்க் கிசைவிப் பதுவோ" என்றுர் பின்னும் (அநுபூதி 30).

(2) ஜீவபோதம் முனைந்து நிற்கையில் சிவபோதம் மறையும்; சிவபோதம் முனைந்து நிற்கையில் ஜீவபோதம்

ஒழியும். "தன்னை விழுந்தவர்முன் யான் என்று சென்றிடுங் காசிப்பிரான்"—காசிக்கலம்பகம் 34. "தான் நின்றெனைத் தனக்குள்ளே ஒளிக்கும், யான் நின்றபோது எனக்குள்ளே ஒளித்திடும்"—பண்டார மும்மணி 4.

(3) 'என்னை விழுங்கி'—

"முழுமுதலாய் இப்போது வந்தான் காண் - எனை
விழுங்கிக் கொண்டான் காண்"

'பாலின்கண் நெய்யிருந்தாற் போலப் பரஞ்சோதி
ஆலிங்கனஞ்செய் தற விழுங்கிக் கொண்டாண்டி"
—பட்டினத்தார் - அருட்புலம்பல் 113, 114.

29. அறியாமையைப் பொறுத்தருளுக

இல்லே எனுமா யையில்இட் டனைநீ
பொல்லேன் அறியா மைபொறுத் திலையே
மல்லே புரிபன் னிருவா குவில்என்
சொல்லே புனையுஞ் சுடர்வே லவனே.

(அ.) மல்லே புரி ... வேலவனே! இல்லே...பொறுத் திலையே.

(பொ-ரை.) (மல்லே புரி) மற்போர் செய்தற்கு உற்றதான (பன்னிரு வாகுவில்) பன்னிரண்டு தோள்களிலும் (என் சொல்லே) அடியேனது சொற்களையே—பாடல்களையே (புனையும்) ஏற்று அணிந்துகொள்ளும் (சுடர் வேலவனே) ஒளிவீசும் வேலாயுதனே! (இல்லே எனும்) இல்வாழ்க்கை என்னும் (மாயையில், மாய வாழ்வில் (இட்டனை நீ) நீ இட்டனை—நீ என்னைச் சிக்க வைத்தனாய், (பொல்லேன்) கொடியவனாகிய எனது (அறியாமை) அறிவீனத்தைப் (பொறுத்திலையே) பொறுத்து மன்னித்தாயில்லையே.

(சு - ரை.) வேலவனே! என்னை மாயையிற் சிக்க வைத்தனையே! என் அறியாமையைப் பொறுத்தலாகாதா?

(கு - ரை.) (1) இல்லே எனும் மாயை—இதனை 'அகமாயை மடந்தையர் என்றயரும் சகமாயை" என்றார் 5 ஆம் பாடலிலும்.

(2) மல்லே புரிதோள் - இறைவன் புயத்தை அங்ஙனம் கூறுவது வழக்கு.

"மற்பொரு திரள்புய மதயானை" —திருப். விநா. 1.

"ஆனை யுரிவை மற்புரி புயத்தினிது மேவுவர்"
—சம்பந்தர் 3-78-2.

(3) என் சொல்லே புனையும்......வேலவன்—"அடிமை தொடுத்திடு புன்சொல் ஒன்று விந்தியாமற் புனைந்தன"—புயவகுப்பு 30. "அடிமை ஆசுகவி - கவிமாலை சூடுவதும்"—சீர்பாத வகுப்பு 24. "அடிமை சொலுஞ் சொற்றமிழ்ப் பனிரோடு பரிமள மிஞ்சக் கடப்ப மாலையும் அணிவோனே"—திருப்புகழ் 186. 'வேலவனே' என்றார் வேலே மாயையை நீக்கவல்லதாதலின்.

30. உணர்த்திய ஞானம் சொல்ல இயலாது

சேவ்வான் உருவில் திகழ்வே லவன்அன்
றேவ்வா ததேன உணர்வித் ததுதான்
அவ்வா றறிவார் அறிகின் றதலால்
எவ்வா றேருவர்க் கிசைவிப் பதுவே.

(பொ - ரை.) (செவ்வான் உருவில்) சிவந்த வானத்தின் (செக்கர் வானத்தின்) உருவத்துடன் (திகழ்) விளங்கும் (வேலவன்) வேற்பெருமான், (அன்று) அடியேனுக்கு முதனாளில் (ஒவ்வாத தென) ஒப்பாகாதது என-நிகரில்லாதது என இவ்வுபதேசத்துக்கு இணையானது வேறொன்று இல்லை என்று சொல்லும்படியாய் (உணர்வித்த அதுதான்) எனக்கு உபதேசித்த அந்த ஞான அனுபவ நிலைதான் (அவ்வாறு) அங்ஙனம் உபதேசம் பெற்று (அறிவார்) அறிபவர்கள் (தங்கள் உள்ளத்தில்)(அறிகின்றதலால்)அறிகின்றது அல்லால் அறிந்து அனுபவிக்க முடியுமேதவிர, (எவ்வாறு) எங்ஙனம் (ஒருவர்க்கு)பிறரொருவர்க்கு(இசைவிப்பது) அதைச் சொற்களால் சொல்ல இயலும்-சொல்ல இயலாது என்றபடி.

(சு - ரை.) முருகவேள் உணர்த்திய ஞானோபதேச நிலையை அநுபவிக்கலாமே ஒழியப் பிறருக்கு எடுத்துச்சொல்ல இயலாது.

(கு - ரை.) (1) முருகன் செந் நிறத்தவன்; வேலும் செந் நிறத்தது: அநுபூதி 25-ன் குறிப்புரையைப் பார்க்க.

(2) 'எங்ங னிருந்ததென் றெவ்வண்ணஞ் சொல்லுகேன்
அங்ங னிருந்ததென் றுந்திபற' —திருவுந்தியார் 4.
—அநுபூதி 12ன் குறிப்பையும் பார்க்க.

31. மாயையில் இட்டனை—நீ வாழ்க

பாழ்வாழ் வெனுமிப் படுமா யையிலே
வீழ்வா யெனஎன் னைவிதித் தனையே
தாழ்வா னவைசெய் தனதாம் உளவோ
வாழ்வாய் இனிநீ மயில்வா கனனே.

(அ.) மயில் வாகனனே! பாழ் வாழ்......வாழ்வாய் இனி நீ.

(பொ - ரை.) மயில் வாகனக் கடவுளே! (பாழ் வாழ்வு எனும்) பாழ்படுவதான இந்த வாழ்க்கை என்கின்ற (இப் படு மாயையிலே) இந்தப் பெரிய மாயைச் சூழலிலே (வீழ்வாய் என) நீ விழுவாயாக என்று (என்னை விதித்தனையே) என் தலையில் எழுதிவிட்டாயே! (தாழ்வானவை) (இழிவான செய்கைகள்) குறைநேரும்படியான செய்கைகள், (செய்தன) நான் முன்பு செய்தவைதாம் (உளவோ) ஏதேனும் இருக்கின்றனவோ—நீ என்னை இங்ஙனம் மாயை வாழ்வில் தள்ளிச் சிக்கவைத்ததற்குக் காரணம்; எது எப்படி இருக்கினும் இருக்கட்டும்: நான் எக்கதி பெறினும் பெறுக; பெருமானே! நீ வாழ்வாய் இனி—நீ இனி மேலும் வாழ்வாயாக.

(சு - ரை.) முருகா - நான் ஏதோ குறைசெய்தேன் போலும்: அதனால் என்னைப் பாழ் வாழ்வில் தள்ளிவிட்டாய்; ஆயினும் நீ வாழ்க என்றுதான் நான் உன்னைத் துதிப்பேன்.

(கு - ரை.) (1) படு - மிகுதிப்பொருளைக் குறிக்கும் கொடிய என்னும் பொருளது. 'படுமூளி' 'படுபாவி' என்புழிப் போல —திருப்புகழ் 291 - 310.

(2) வாழ்வு - மாய வாழ்வு—'வாழ்வாவது மாயம் இது மண்ணாவது திண்ணம்' என்றார் சுந்தரர் (7-78-1). 'ஒருபிடி சாம்பரும் காணாது மாய உடம்பிதுவே' (கந். அலங். 57) 'மின்னே நிகர் வாழ்வு'—அநுபூதி 25, 27-ம் பார்க்க.

(3) நான் எக்கேடு கெட்டாலும் அது என் குற்றமே ஆதலின் அதைப்பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. நீ கருணாகர மூர்த்தி ஆதலால் நீ இனியும் வாழ்க என்றபடி.

இனி, என்னை இப் பாழ் வாழ்விற் சிக்கவைத்தாயே! நீதான் வாழ்ந்திரு ஐயா! என்று வசைகூறுவதும் தொனிக்கும். 'காயங் காட்டிக் கண்ணீர் கொண்டால் வாழ்ந்து போதீரே' 'மனத்தால்

வாடி அடியார் இருந்தால் வாழ்ந்து போதிரே' என்புழிப்போல (சுந்தரர் 7-95). என்னை இப்படிச் செய்து விட்டாயே! வாழ்வாய் இனி நீ? நீ வாழ்வையோ இனி? என வினவாகக்கொண்டு - நீ இனி வாழமாட்டாய் என்ற விடையையும் அதனின்றே கொள்வதும் ஒரு நிந்தாஸ்துதியாகும்.

32. கலைஞானம் போதும் போதும்

கலையே பதறிக் கதறித் தலையூ
டலையே படுமா றதுவாய் விடவோ
கோலையே புரிவே டர்குலப் பிடிதோய்
மலையே மலைகூ றிடுவா கையனே.

(அ.) கொலையே...வாகையனே! கலையே...விடவோ.

(பொ - ரை.) (கொலையே) கொலைத் தொழில்களையே (புரி) செய்கின்ற (வேடர்களின்) குலத்தில் வளர்ந்த (பிடி) பெண் யானை போன்ற வள்ளி (தோய்) புணரும் மலையே! மலையன்ன உன்னத நிலையனே! (மலை) கிரௌஞ்ச கிரியைக் (கூறிடு) பிளவுசெய்த, வாகையனே - வெற்றிவேலனே! (கலையே) கலைநூல்களையே (பதறிக் கதறி) கலக்கத்துடன் விரைந்து உருப்போட்டுக் கற்று (தலையூடு அலையே படுமாறு) தலை வேதனை படும்படி - தலையுள் மூளையே கலங்கும்படியான (அதுவாய்) அத்தன்மையனாய் - அந் நிலையனாய் (விடவோ) ஆய்விடவோ! அந் நிலை வேண்டாம் என்றபடி.

(சு - ரை.) வேற்கடவுளே! நான் கலைகளைக் கற்று அச் சூழலில் அலைச்சல்பட வேண்டுமா! வேண்டாமே என்றபடி.

(கு - ரை.) (1) கலைகளைக் கதறி (முக்கியமாய்ச் சமய நூல்களைக் கதறிப் படித்து) அலைச்சல் உறுவதை அருணகிரியார் வெறுக்கின்றார் :

'சமய விரோத சாங்கலை வாரிதியை நீந்த ஒணாது'

'கதறும் அநேகம் கலைக்கட லூடுஞ் சுழலாதே'

'சிவகலை அலதினி உலக கலைகளும் அலம் அலம்', 'கலகக் கலைநூல் பலகொண் டெதிர் கதறிப் பதறு,' 'கதறிய கலை கொ(டு)' எனத் திருப்புகழில் வருவன காணலாம் (247, 257, 912, 1142, 1152.)

(2) மலையே - இறைவனை 'மலை' என்பது ஒரு வழக்கு - மலை போற் பெரியராதலின் —'மத்தமும் ஆடரவுடன் வைத்த மலையை'- சம்பந்தர் 2 - 110 - 4. 'காட்டூர்க் கடலே கடம்பூர் மலையே' - சுந்தரர் 6 - 47 - 1.

(3) மலை கூறிடு வாகையனே - இங்கு 'வாகை' (வெற்றி) ஆகு பெயராய் வெற்றிக்கு உரிய வேலைக் குறிக்கின்றது (கந்தரலங்காரம் 27, பக்கம் 28 குறிப்பு.)

பிடிதோய் மலை - மலை - கைம்மலை - யானை எனக்கொண்டு பிடிதோய் களிறே எனலாம். யானை - கிரிசரம், நதிசரம், வனசரம் எனும் மூவகைய; வள்ளியம்மை மலையில் இருந்ததால் அவள் கிரிசரப்பிடி; அதனால் பிடிதோய் மலையே என்றார்.

33. சமுசார வாழ்க்கை என்று தொலையும்

சிந்தா குலஇல் லொடுசெல் வமெனும்
விந்தா டவிஎன் றுவிடப் பெறுவேன்
மந்தா கினிதந் தவரோ தயனே
கந்தா முருகா கருணா கரனே.

(அந்.) மந்தாகினி......கருணாகரனே ! சிந்தாகுல......விடப் பெறுவேன்.

(பொ - ரை.) (மந்தாகினி) கங்காநதி (தந்த) ஈன்ற, (வரோதயனே) வரத மூர்த்தியே - வரத்துக்குப் பிறப்பிடமானவனே! (கந்தா) கந்தமூர்த்தியே! முருகனே! கருணைக்கு இருப்பிடமானவனே! சிந்தாகுலம் - (சிந்தா ஆகுலம்) மனத்துக்கு வருத்தம் தருவதான (இல்லொடு) சமுசாரத்துடன் (செல்வம்) செல்வம் என்கின்ற (விந்தாடவி) விந்தமலைக்காடு போன்ற சிக்கற் சூழலை என்று நான் விடப் பெறுவேன்.

(சு - ரை.) சமுசாரம் செல்வம் என்கின்ற கவலைக்கிடமாம் சிக்கல் என்று ஒழியும்.

(கு - ரை.) (1) விந்தாடவி - விந்திய மலையை அடுத்திருக்கும் காடு. "மலையைத் தடவிய விந்தத் தடவி" - தமிழ்நா. 134 - தக்கயாகப்பரணி 62 உரை, விசேட உரை பார்க்க.

விந்தியமலைக் காடு- உள்ளே சென்றால் திரும்ப வழி தெரியாத மயக்கம் தரும் பெருங்காடு. சமுசாரம் அத்தகையதே: அதனால்

'இல் எனும் மாயை' என்றார் அநுபூதி 29 - ல். இல் - என்னும் விந்தாடவி என்றார் இப் பாடலில்.

விந்தாடவி என்பதற்கு விந்தை - அடவி ஆச்சரியகரமான காடு எனவும், வரோதயன் - வர உதயன் - சிறப்பான தோற்றம் உடையவன் எனவும் பொருள் காண்பர். செல்வமும் பொல்லாதது "செல்வ மென்னும் அல்லல்" -திருவாசகம் 4 - 39.

(2) மந்தாகினி - கங்கை. மந்தாகினி யணி வேணிப் பிரான் - வெங்கைக் கோவை 107.

34. காமம் அற

சிங்கா ரமடந் தையர்தீ நெறிபோய்
மங்கா மல்எனக் குவரந் தருவாய்
சங்க்ரா மசிகா வலசண் முகனே
கங்கா நதிபா லக்ருபா கரனே.

(அ.) சங்க்ராம...க்ருபாகரனே! சிங்கார....தருவாய்.

(பொ - ரை.) (சங்க்ராமம்) போரில் வல்ல (சிகாவல) மயில் (வாகனத்தை)உடையவனே! சண்முகமூர்த்தியே! கங்கா நதியின் (பால) குமாரனே! கிருபாகர மூர்த்தியே! (சிங்கார மடந்தையர்) அலங்காரமான மாதர்கள் பொருட்டுத் (தீநெறி போய்) கெட்ட வழியிற் சென்று (மங்காமல்) என் மனம் குலைந்து போகாத வண்ணம் எனக்கு வரம் தந்தருளுக.

(சு - ரை.) முருகா! தம்மை அலங்கரித்துக் கொள்ளும் பொது மகளிர் வழியிற் சென்று கெடாதபடி அருள்புரிக.

(கு - ரை.) மடந்தையர் தீநெறி என்றது - காமத்தால் வரும் கேட்டினைக் குறிக்கும்.

"தீமையுள்ளன யாவையுந் தந்திடும், சிறப்பும்
தோமில் செல்வமும் கெடுக்கும், நல்லுணர்வினைத்
தொலைக்கும்,
ஏம நன்னெறி தடுத்திருள் உய்த்திடும் இதனால்
காமம் அன்றியே ஒருபகை உண்டுகொல் கருதில்"
—கந்தபுராணம் 1 - 24 - 62.

"காமமே நரகபூமி காணியாக் கொடுப்பது"
—திருவிளையாடல். 26 மாபாதகம் 27.

"மங்கையரால் வரும் காமமில்லை யெனிற் கடுங்கேடெனும்
நாமமில்லை நரகமும் இல்லையே"

—கம்பராமா. மந்தரை 21.

"நிறையும் உண்டோ காமங் காழ்கொளின்"

—மணிமேகலை 5 - 20.

35. கதி காண

விதிகா ணும்உடம் பைவிடா வினையேன்
கதிகா ணமலர்க் கழல்என் றருள்வாய்
மதிவா ணுதல்வள் ளியையல் லதுபின்
துதியா விரதா சுரபூ பதியே.

(அந்.) மதிவாணுதல்......பூபதியே! விதிகாணும்...... அருள்வாய்.

(பொ - ரை.) (மதி) பிறை போன்றதும், (வாள்) ஒளிவீசுவதுமான (நுதல்) நெற்றியை உடைய (வள்ளியை அல்லது) வள்ளியைத் தவிர (பின்) பின்னர் வேறு யாரையும் (துதியா) துதிக்காத (விரதா) நோன்பு பூண்டவனே! (சுரபூபதியே) தேவர்களுக்கு அரசே! (விதி) பிரமன் (காணும்) படைக்கும், (உடம்பை) உடலுக்கிடந்தரும் பிறப்பை (விடா) விடாத (வினையேன்) வினை நிறைந்த அடியேன் (கதிகாண) நல்ல கதியை அடையும்படி (மலர்க் கழல்) தாமரையன்ன உனது திருவடியை (என்று) எப்போது (அருள்வாய்) அருள்புரிவாய்.

(சு - ரை.) முருகா! பிறப்புக்களை ஒழிக்காத நான் நற்கதி காண என்று அருள்புரிவாய்.

(கு - ரை.) (1) விதி காணும் உடம்பை - பூர்வ வினையால் ஏற்படும் உடம்பை எனலுமாம். உடம்பை விடுதல் - தேகாபிமானத்தை விடுதல் - 'என்னில் ஆரும் எனக்கினி யாரில்லை'— அப்பர் 5 - 21 - 1: கழல் பெறுதல் - திருவடி தீக்ஷை பெறுதல். அது தேகாபிமானத்தையும், பிற பற்றுக்களையும் நீக்கும்.

"இணையார் திருவடி என் தலைமேல் வைத்தலுமே
துணையான சுற்றங்கள் அத்தனையும் துறந்தொழிந்தேன்"

"நின் கழலிணை காட்டிக் காய மாயத்தைக்
கழித்தருள் செய்யாய்"

—திருவாசகம் 13 - 1; 23 - 5

(2) வள்ளியைத் துதித்தல், வணங்குதல் முருகனது கடமை என்றார் அருணகிரியார் அநுபூதி 36-ன் குறிப்பைப் பார்க்க - திருப்புகழ் 563 (பக்கம் 284). 'குறமாதுடன் மால் கடனும் எனவே அணைவோனே' என்றதன் குறிப்பிற் பார்க்க.

36. சிவபிராற்கு உபதேசித்தது எது

நாதா குமரா நமஎன் றரனார்
ஓதாய் எனஓ தியதெப் பொருள்தான்
வேதா முதல்விண் ணவர்சூ டுமலர்ப்
பாதா குறமின் பதசே கரனே.

(அந்) வேதா ...சேகரனே! நாதா...பொருள்தான்.

(பொ - ரை.) (வேதா முதல்) பிரமன் முதலான (விண்ணவர்) தேவர்கள் (சூடு) உச்சிமேற் புனையும் (மலர்ப்பாதா) தாமரையன்ன திருவடிகளை உடையவனே! (குறமின்) - குறமின்னாள் - வள்ளியின் (பாதசேகரனே) திருவடியை முடி மேற் கொள்பவனே! (நாதா! குமரா நம என்று) நாதனே! குமராய நம என்று வணங்கி, (அரனார்) சிவனார் (ஓதாய் என) எனக்கு உபதேசிப்பாயாக என்று கேட்க, (ஓதியது) நீ உபதேசித்தது எப் பொருள்தான் - என்ன ரகசிய உபதேசம் அது! அடியேனுக்கும் அதை வெளிப்பட உரைத் தருள வேண்டும்.

(சு - ரை.) வள்ளி தாசனே! நீ சிவபிராற்கு உபதேசித்த உபதேசம் யாதோ - அதை எனக்கு உபதேசித்தருளுக.

(கு - ரை.) (1) சிவபிராற்கு முருகவேள் எப்பொருளை உபதேசித்தனரோ அப்பொருளைத் தமக்கும் முருகவேள் உப தேசித்தருள வேண்டும் என்பது அருணகிரியாரின் அவா ஆதலால், அந்த ஆசையைத் திருப்புகழிற் பல இடங்களில் வெளிப்பட உரைத்துள்ளார்.

"உருத்திரனும் அநுக்கிரகி எனக் குறுகி உரைக்க மறை யடுத்து பொருள் உணர்த்து நாள் அடிமையும் உடையேனோ; 'உமை பங்காளர்க் கன்று பகர்பொருள் அருள்வாயே' நம்பர் உரை மாள - பகர்ந்த உபதேசம் சிறியேன் தனக்கும் உரை செயிற் சற்றுங் குருத்துவம் குறையுமோதான், புரத்ரயம் எரித்த பெருமானும்......பரவ அருளிய மவுன மந்த்ரந்தனை - எனது

வழியடிமையும் விளங்கும்படிக் இனி துணர்த்தி அருள்வாயே:' 'வேணியர்க் கருள்தரும்......சத்ய வாசகம் புற்புதப் பிராணனுக் கருள்வாயே—திருப்புகழ் 173, 397, 723, 1127, 1251. 'நாதா குமரா நம என்றரனுர் ஓதாய் என ஓதிய தெப்பொருள்தான்''- எனக் கேட்ட வினாவுக்கு விடை பின் இரண்டடிகளிற் குறிப்பாக உள்ளது எங்ஙனம் எனில்; வேதா முதல் விண்ணவர் சூடும் மலர்ப் பாதனும் நீ இருந்தும் - நீ குறமின் பதசேகரன்' என்றுரே அதுதான் விடை. எப்படி என்ருல் 'யான், எனது' என்னும் இரண்டும் எங்கே அற்றுள்ளனவோ அங்கே இறைவனைக்காணலாம் வள்ளி அந் நிலையில் நின்ற காரணத்தால் முருகன் வள்ளியை நாடித் தானே வள்ளியிடம் சென்றுர்; ''குறமின் பாதசேகரர்'' ஆனுர். ஆதலால், தன்னை இழந்தால் தலைவனைக் காணலாம் என்பதே ரகசியப்பொருள். 'தன்னை மறந்தாள்...தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே' என அப்பர் பெருமான் (6 - 25 - 7) கூறினதும் இதுவே. இதுவே வள்ளி அநுட்டித்த 'சன்மார்க்க நெறி 'வள்ளிச் சன்மார்க்கம் எனப்படும்இது. இந்தரகசியத்தைத் தான் முருகவேள் சிவபிரானுக்கு உபதேசித்தனர். இவ் வுண்மையை 'வள்ளிச் சன்மார்க்கம் விள்ளைக்கு நோக்க வல்லைக்குள் ஏற்றும் இளையோனே' - எனவரும் திருப்புகழிற் காண்க. இதன் விவர மெல்லாம் - திருப்புகழ் 317 (பக். 288), 723 (பக். 166), 1107 (பக். 234), 1187 (பக். 460, 461,) கீழ்க் குறிப்புகளையும், கந்தரலங்காரம் 24, (பக். 25 குறிப்பு). அருணகிரிநாதர் நூலாராய்ச்சி பக்கம் 120, 162, 175, 299 - 302 பார்க்கவும்.

சிவபிரான் உன்னை வணங்குகின்றுர்; நீ வள்ளியை வணங்கி நின்றுய் - பிறிதொருவரை நீ தொழியாய் (அநுபூதி 35)என்றத ஞல் முருகன் அடியார்க் கெளியன், (நச்சினுர்க்கினியன்) என்பது தெளிவு - 'ஆதிநாதன் தொழும் தேசிகா' 'பைம்புன மேவும் வஞ்சியம் சிதபாதம் படுஞ்சேகரா' என்ற திருப்புகழும் (1107) 'குறப்பெண்......குற்றேவல் செய்யக் கடைக்கண் பணிக்கெனக் குறையிரந்து......நின்றவன்' - என வரும் முத்துக் குமார...... பிள்ளைத் தமிழ் (செங்கீரை 5 - ம்) இங்கு நினைவுக்கு வரும்.

'யான் எனது அற்ற நிலையில்தான் உண்மை அறிவு துலங்கும்' (கந்தரலங்காரம் 95). அந்த உண்மை அறிவை அறிவதுதான். 'ரகசியப் பொருள்'; இதனையே சிவபிராற்கு

உபதேசித்தார் என்பதும் மேற்சொன்ன கருத்தோடு பொருந்தும். 'அரவு புனைதரும் புகிதரும் வழிபட......அறிவை அறிவது பொருளென அருளிய பெருமானே' என்றார் திருப்புகழில் 509 (பக்கம் 164) மேற்குறிப்பு.

(2) 'குமராய நம' என்பது ஆறெழுத் தென்பர் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர்.

37. முருகன் கணங்களைக் கூட

கிரிவாய் விடுவிக் ரமவேல் இறையோன்
பரிவா ரம்எனும் பதமே வலையே
புரிவாய் மனனே பொறையாம் அறிவால்
அரிவாய் அடியோ டும்அகந் தையையே.

(அந்.) மனமே! கிரிவாய்......புரிவாய்; அகந்தையையே பொறையாம் அறிவால் அடியோடும் அரிவாய்.

(பொ - ரை.) மனமே! கிரிவாய் - கிரௌஞ்ச கிரியின்மீது (விடு) செலுத்தின (விக்ரம) பராக்ரமம் உள்ளவேல் (இறையோன்) வேலை ஏந்திய இறைவன் முருகவேளின் (பரிவாரம் எனும் பதம்) (அடியார்) கணத்தைச் சேர்ந்தவன் என்னும் பதவியை (மேவலையே) அடைதலையே (புரிவாய்) நீ விரும்புவாயாக: அகந்தையையே (நான் என்னும்) ஆணவத்தையே, பொறையாம் அறிவால் - பொறுமை என்கின்ற அறிவைக்கொண்டு (அடியோடும் அரிவாய்) வேருடனே அரிந்து தள்ளுவாயாக.

(சு - ரை.) மனமே! முருகன் அடியாரொடு சேர விரும்புக; அகந்தையைப் பொறையால் அரிந்து எறிக.

(கு - ரை.) (1) இறைவன் அடியாரொடு கூடுதல் முக்கியமான வேண்டுகோள். இந்தப் பாக்கியத்தை முருகன் அருணகிரியார்க்குப் பிரசாதித்தனர். 'வேலோன் - போதமிலேனை......கெடுதலிலாத் தொண்டரிற் கூட்டியவா!' எனவரும் அலங்காரம் 100 ஆம் செய்யுளையும் குறிப்புரையையும் காண்க.

(2) அகந்தையை அகற்றுவது பொறையே - கந்தரந்தாதி பாடல் 84, குறிப்புரையைக் காண்க.

38. ஆட்கொள்ளப்பட்டது

ஆதா ளியையொன் றறியே னைஅறத்
தீதா ளியையாண் டதுசெப் புமதோ
கூதா ளகிரா தகுலிக் கிறைவா
வேதா ளகணம் புகழ்வே லவனே.

(அ.) கூதாள...........வேலவனே! ஆதாளியை.........செப்புமதோ.

(பொ - ரை.) (கூதாள) கூதள மாலையை அணிந்தவனே! (கிராதகுலிக்கு) வேடர் குலத்தவளாம் வள்ளிக்கு (இறைவா) தலைவனே! (வேதாள கணம்) பேய்க் கூட்டங்கள் புகழ்கின்ற வேலாயுத மூர்த்தியே! (ஆதாளியை) டம்பப் பேச்சு பேசுபவன், நல்லது ஒன்றும் அறியாதவன், (அற) மிகவும் (தீதாளியை) தீக்குணம் - கெட்ட குணம் உடையவன் ஆகிய என்னை (ஆண்டது)- என்னை ஒரு பொருளாகக் கருதி நீ ஆண்டருளிய கருணை (செப்புமதோ) சொல்லும் தரத்ததோ - தரத்ததன்று - என்றபடி.

(சு - ரை.) குற்றம் நிறைந்த என்னை, முருகா! நீ ஆண்ட கருணை சொல்லுந் தரத்ததன்று.

(கு - ரை.) (1) ஆதாளி வாயன் - திருப்புகழ் 611.
ஆதாளிகள்'—திருப்புகழ் 118.

(2) இப்பாடல் அருணகிரியாரின் வரலாற்றை விளக்குவது. அநுபூதி 3, 5, 8, 11, 12, 20, 22, 23, 28, 30, 42, 43, 44, 49 என்னுள்ள பாடல்களும் அத்தகையனவே.

(3) கூதளமலரை அணிந்த வள்ளி எனவும் கூட்டிப் பொருள் காண்பர் முருகவேளுக்குக் கூதளமலர் பிரியமாதலால் - கூதாள என முருகவேளையே விளித்துப் பொருள் காணலாம். முடியிற் கொண்ட கூதளம் என' - திருப். 960. 'கூதள கந்த மாலிகை தோய்தரு, கழல், ஷை 99. திருப்புகழ் 960, பக்கம் 784 கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க.)

(4) குலம் என்பதிற் பிறந்த ஆண்பாற் பெயர் குலவன்; பெண்பால் குலி —"குலமிலாதானைக் குலவனே என்று கூறினும் —சுந்தரர் 7. 34 - 6. 'கிராத குலி'' —மயில் விருத்தம் 3

(5) வேதாள கணம்—சூர சம்மாரத்தின்போது இறையப் பிணங்களைப் பசியடங்கப் பெற்ற காரணத்தால் முருகனை நிரம்பப் புகழ்ந்தன: வேதாளம் - பேய் (திவாகரம்).

'சூரொடும்பொர வஞ்சி சூடிய பிள்ளையார் படைதொட்ட நாள். ஈருடம்பு மிசைந்திரண்டுதி ரப்பரப்பும் இறைத்தனம்' 'வயிரூர முன்பு அவர் செற்ற தானவர் அற்ற நாள் விசும்பு தூர விழும் பிணங்கள் விணங்களூற மிசைந்தனம்' —பூத வேதாள வகுப்பு, அலகை வகுப்புக்களையும் பார்க்க—தக்க, பரணி 231, 232. வேல் வகுப்பு அடி 4ன் குறிப்பு, பக். 319.

39. ஆசைகள் அற

மாவேழ் சனனங் கெடமா யைவிடா
மூவே டணைஎன் றுமுடிந் திடுமோ
கோவே குறமின் கொடிதோள் புணருந்
தேவே சிவசங் கரதே சிகனே.

(அ.) கோவே......தேசிகனே மாவேழ்...முடிந்திடுமோ !

(பொ - ரை.) கோவே - அரசே! (குறமின் கொடி) குறக் குலத்தவளும், மின்னற் கொடிபோன்றவளுமான வள்ளியின் (தோள் புணரும்) தோள்களை அணையும் (தேவே) தேவனே! சிவசங்கரனுக்குத் (தேசிகனே) குருமூர்த்தியே! மா ஏழ் சனனம்- பெரிய, ஏழ்வகையதான, பிறப்பு கெட, மாயை விடா - மாயை விடாத - ஆசை மயக்கம் நீங்காத - (மூ ஏடணை) மூன்று ஈஷணை களும் - மண்ணாசை, பெண் ஆசை, பொன் ஆசை எனப்படும் மூன்றுவகை ஆசைகளும் (என்று) எப்போதுதான் (முடிந்திடுமோ) முடிவுற்று ஒழியுமோ (அறிகிலேன்) என்றவாறு.

(சு - ரை.) சிவ குரு மூர்த்தியே! பிறப்பு என்பது ஒழிய மூவாசைகள் என்றுதான் முடிவுறுமோ! தெரியவில்லையே

(கு - ரை.) (1) ஏழ் பிறப்பு; தேவர், மக்கள், விலங்கு, புள் ஊர்வன, நீர் வாழ்வன, தாவரம். திருப்புகழ் 668. பக்கம் 34; 743, பக்கம் 218 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

(2) மூ வேடணை—ஏடணை—ஈடணை, மனைவி, மக்கள், பொருள் இவை பற்றிய ஆசை எனலுமாம். 'மனைவி, மக்கள், அர்த்த ஏடணைகள் மூன்று'—கைவல்ய நவநீதம்—

தத்துவ விளக்கம் 13. அர்த்தேடணை, புத்திரேடணை. லோகேடணை எனவும் கூறுவர் (களத்திரேடணை அல்லது தாரேஷணை. புத்திரேடணையுள் அடங்குமாதலால் லோகேடணை மூன்றுவதென்பர்.

(3) சிவ சங்கார தேசிகன் - முருகன் - திருப்புகழ் 327, பக்கம் 314, 628, பக்கம் 462 கீழ்க்குறிப்பைப் பார்க்க.

மூவேடணை - மூன்று ஏடணை; மூவாசை. இதண் - பரண்.

40. மனை மயக்கம் அற

வினையோட விடுங் கதிர்வேல் மறவேன்
மனையோ டுதியங் கிமயங் கிடவோ
சுனையோ டருவித் துறையோ டுபசுந்
தினையோ டிதணோ டுதிரிந் தவனே.

(அ.) சுனையோடு... திரிந்தவனே! வினையோட......மயங்கிடவோ.

(பொ-ரை) (சுனையோடு) சுனைகள் மாட்டும், (அருவித்துறையோடு) அருவிகளின் துறைகளின் மாட்டும். (பசும் தினையோடு) பசிய தினைப்புனத்தின் மாட்டும் (இதணோடு) புனத்தில் இருந்த பரண் மாட்டும் (வள்ளியின் பொருட்டுச் சென்று) திரிந்தவனே! (வினை ஓட விடும்) வினையை வெருட்டி ஓட்டும் கதிர்வேல்) ஒளி பொருந்திய வேலாயுதத்தை மறவேன் - நான் மறக்கமாட்டேன்; (அத்தகைய நான்) மனையோடு - சமுசார வாழ்வில் (தியங்கி) கலங்கி, (மயங்கிடவோ) அறிவு மயக்கம் கொள்ளலாமா! கொள்ளலாகாது என்றபடி—

(சு - ரை.) முருகா! வேலை மறவாத நான் இல்வாழ்வில் மயங்குதல் தகுதியோ!

(கு - ரை.) (1) வேல் - வினையை ஓட்டும். 'வினை எறியும்வேல்' —திருப்புகழ் 1200 (பக்கம் 490) குறிப்பு.

(2) வள்ளியின் பொருட்டு முருகவேள் பல இடங்களில். திரிந்தது—அநுபூதி 44, திருப்புகழ் 552, 6 - ம் அடி பார்க்க.

41. சாகா வரம்பெற

சாகா தெனையே சரணங் களிலே
காகா நமனார் கலகஞ் செயுநாள்
வாகா முருகா மயில்வா கனனே
யோகா சிவஞா னொபதே சிகனே.

(அ.) வாகா...தேசிகனே! நமனர் கலகம் செய்யுநாள்-சாக தெனையே...காகா.

(பொ - ரை.) (வாகா) வெற்றி வேலனே! முருகா! மயில் வாகனனே! யோக மூர்த்தியே! சிவனுக்கு ஞானோபதேசம் செய்த குருமூர்த்தியே! (நமனர்) யமன் (கலகம் செயுநாள்) என் உயிரைக் கலக்கிப் பிடிக்க வரும் அந்நாளில் (சாகாது) நான் இறந்துபடாது, (எனையே) என்னை, (உன்)சரணங்களிலே திருவடிகளிலே,(காகா) காப்பாற்றுவாயாக, காப்பாற்றுவாயாக (உன் திருவடியிற் சேர்த்துக்கொள் என்றபடி).

(சு - ரை.) யமன் வரும் அன்று, முருகா! என்னைக் காத்தருள் உன் திருவடியிற் சேர்த்துக்கொள்.

(கு - ரை.) (1) இப்பாடல்—அநுபூதி 10 -ன் கருத்தது.

(2) சாகா நிலை—கந்தரலங்காரம் 26 -ன்குறிப்பைப் பார்க்க.

(3) வாகு - அழகு. வாகா - அழகனே எனலுமாம்.

(4) முருகன் யோகமூர்த்தி. 'யோகத் தாறுபதேசத் தேசிக' —திருப்புகழ் 68. சிவயோகிகள் காலத்தை வென்றிருப்பார் (கந்தரலங்காரம் 26). அதனால் 'யோகா' என முருகனை விளித்து - அவரருளால் சிவயோகி ஆக சாகா வரம் பெறுவர்.

(5) சிவஞானோபதேசிகன்—அநுபூதி 39 பார்க்க.

42. பெற்ற உபதேசத்தின் பெருமை

குறியைக் குறியா துகுறித் தறியும்
நெறியைத் தனிவே லைநிகழ்த் திடலுஞ்
செறிவற் றுலகோ டுரைசிந் தையுமற்
றறிவற் றறியா மையும் அற் றதுவே.

(பொ ரை.) (குறியை) தியானிக்கப்படும் பொருளைக் (குறியாது) பசு ஞானம், பாச ஞானம் கொண்டு தியானிக்காமல்,

(குறித்து) பதிஞான வழியில் தியானித்து, (அறியும்) அறிகின்ற (நெறியை) வழியைத் (தனிவேல் ஐ) ஒப்பற்ற வேற் கடவுள்-முருக வேள் (நிகழ்த்திடலும்) சொல்லிய உடனே-உபதேசித்த உடனே, (செறிவு அற்று உலகோடு) உலகோடு செறிவு அற்று - உலகத்தாருடன் நெருங்கும் உறவுகள் நீங்கி. (உரை) வாக்கும், (சிந்தையும்) மனமும், (அற்று) நீங்கி ஒழிந்து, (அறிவு அற்று) அறிவு என்பதும் நீங்கி, (அறியாமையும்) அஞ்ஞானமும் (அற்றதுவே) நீங்கிற்று.

(சு - ரை.) தியானிக்க வேண்டிய வழியை முருகவேள் உபதேசித்தவுடன் வாக்கு, மனம், அறிவு, அறியாமை யாவும் நீங்கின.

(கு - ரை.) (1) குறியை - தியானிக்க வேண்டிய பொருளைக், குறியாது குறித்து அறியும் நெறி - தியானிக்கின்றோம் என்கின்ற நினைப்பற்ற நிலையில் (குறித்து) தியானித்து அறியும் வழி என்பதாம்.

(2) வேலை - வேல் ஐ - வேற் கடவுள். ஐ - தலைவன், கடவுள் (கந்தரந்தாதி - காப்பு 2 - 'நாய் உலையும் ஐ' எனவரு மிடத்திற் காண்க.) நெறியை தனி வேலை-வழியையும், ஒப்பற்ற வேலாயுதத்தையும் (நிகழ்த்திடலும்) யான் சொல்லிப் பயின்றவுடன் எனலுமாம். நிகழ்த்துதல் - சொல்லுதல் - 'நேரிலா முதல்வன் வன்மை யாவரே நிகழ்த்தற் பாலார்' —கந்தபுராணம் 4-13-74.

(3) இந்தச் செய்யுளிற் குறித்த நிலையை—

"அறியாமை அறிவகற்றி அறிவின் உள்ளே
அறிவுதனை அருளினான் அறியாதே அறிந்து
குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடும்
கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாயிற்
பிறியாத சிவன்தானே பிரிந்து தோன்றிப்
பிரபஞ்ச பேதமெல்லாம் தானாய்த் தோன்றி
நெறியாலே இவையெல்லாம் அல்ல வாகி
நின்றென்றும் தோன்றிடுவன் நிராதார னாயே"

எனவருமிடத்துக் காண்க.

(பொருள்: ஆசிரியன் திருவருளால் அறியாமையும் அறிதலுமாகிய இருவகைப் பாசங்களும் நீங்கி, அறிவினுள்ளே அறிவுதனை

அறியாதே அறிந்து, குறியாதே குறித்து சிந்திக்கும் முறைமையிற் சிந்தித்து, அன்பு செய்ற அந்தக் கரணங்களிற் சேராத அடங்கி நிற்க......சிவன்......நிராதாரனாய்த் தோன்றிடுவன்) சித்தியார் - சுபக்கம் செய்யுள் எட்டாம் சூத்திரம் 30.

(4) அறிவும் அறியாமையுங் கடந்த அறிவு திருமேனி'— எனவரும் திருப்புகழையும் (1019) அதைப்பற்றிய குறிப்புரையையும் (பக்கம் 63) பார்க்க.

43. அநுபூதி நிலையைப் பெற்றது

தூசா மணியுந் துகிலும் புனைவாள்
நேசா முருகா நினதன் பருளால்
ஆசா நிகளந் துகளா யினபின்
பேசா அநுபூ திபிறந் ததுவே.

(பொ - ரை.) (தூசா) தூசாக - ஆடை அலங்காரமாக, (மணியும்) முத்து மணி, மரகத மணி முதலிய மணிகளையும், (துகிலும்) ஆடையும் (புனைவாள்) அணிபவளாகிய (குறமகள்) வள்ளியின், நேசனே - நண்பனே! முருகா! உனது அன்பும் அருளும் எனக்குக் கிடைத்த பாக்கியத்தால், (ஆசா நிகளம்) ஆசை என்னும் விலங்கு (துகளாயின பின்) பொடிபட்டபின்பு (பேசா அநுபூதி) மௌனம் என்னும் அனுபவ ஞான நிலை பிறந்தது.

(சு - ரை.) முருகா! உனது திருவருளால் எனக்கு மௌன ஞான நிலை கிடைத்தது.

(கு -ரை.) (1) தூசு ஆம் அணி எனப் பிரித்து (தூசு) தூய்மையான ஆபரணங்கள் எனலுமாம். மணி -மரகத மணி. 'மரகத மணிப் பணியின் அணி தழை உடுத்து உலவும் வனசரர் கொடிச்சி —வேடிச்சி வகுப்பு, அடி 30.

வள்ளி - மணி, துகில் அணிவது :

"தருண மணியவை பலபல செருகிய
தலையள் துகிலிடை அழகிய குறமகள்"

—திருப்புகழ் 515 (பக்கம் 181) குறிப்பு.

(2) ஆசைகள் அற்றால் ஆனந்தம் உண்டாகும்.

"ஆசைபடப்பட ஆய்வருந் துன்பங்கள்
ஆசைவிடவிட ஆனந்தம் ஆமே"—திருமந் 2570

பேசா அநுபூதி நிலை என்பது—மௌன ஞான நிலை, கிடைத்த அநுபூதியின் தன்மை இத் தன்மைத்து என்று பிறருக்கு எடுத்துச் சொல்ல ஒண்ணாத நிலை. அநுபூதி 12, 28, 42, 49 என்னுள்ள பாடல்களைப் பார்க்க.

"பேசா அநுபூதி பிறக்க என துளத்தில்
ஆசா பசாசை அகற்றவாய் - தேசாரும்
சிற்பரா னந்தா திருவால வாயுறையுந்
தற்பரா சொக்கநா தா"

—சொக்கநாத வெண்பா 9.

44. திருவடி தீக்ஷையின் சிறப்பு

சாடுந் தனிவேல் முருகன் சரணஞ்
சூடும் படிதந் ததுசொல் லுமதோ
வீடுஞ் சுரர்மா முடிவே தமும்வெங்
காடும் புனமுங் கமழுங் கழலே.

(அ). சாடும் முருகன், வீடும்......கழலே...சரணம்...சொல்லுமதோ.

(பொ - ரை.) (சாடும்) பகைவர்களைத் தொலைத்துக்கொன்ற (தனி) ஒப்பற்ற (வேல்) வேலாயுதத்தை உடைய முருகன் - வீடும் மோட்ச நிலையிலும், (சுரர்மாமுடி) தேவர்களின் சிறந்த தலையிலும் (வேதமும்) நான்கு வேதங்களிலும், (வெங்காடும்) கொடிய காட்டிடையும், (புனமும்) தினைப்புனத்திலும், (கமழும்) விளங்கும் (கழல்) தமது திருவடியைச் (சரணம்) அடைக்கல ஸ்தானமாகச் (சூடும்படி) அடியேன் சிரசிற் சூடும்படி (தந்தது) தந்தருளிய கருணை (சொல்லுமதோ) எடுத்துச் சொல்லும் தரத்ததா. (தரத்த தன்று என்றபடி)

(சு - ரை.) பெருமையும் அருமையும் வாய்ந்த தன் திருவடியை அடியேன் சூடும்படி வேல் முருகன் தந்த கருணை எடுத்துரைக்கும் தரத்ததன்று.

(கு - ரை.) (1) சரணம் - திருவடி எனக்கொண்டு, சரணம் - திருவடிஅது எத்தன்மைத்து எனில் வீடும், முடியும், வேதமும், காடும், புனமும் கமழும் கழல்; அதை அடியேன் சூடும்படி தந்தது எனவும் பொருள் காணலாம்.

(2) சூடும்படி தந்தது - திருவடி தீக்ஷை செய்தது.

இறைவனது திருவடிதீக்ஷை பெற்ற அடியார்களிடம் யமன் அணுகான்; தெய்வத் தன்மை கூடுவதாகும்.

"கோவாய் முடுகி அடுதிறற் கூற்றம் குமைப்பதன்முன்
பூவார் அடிச்சுவ டென்மேற் பொறித்து வை"

—என வேண்டினர் அப்பர் 4-96-1.

'பூவார் அடிச்சுவ டென்தலைமேற் பொறித்தலுமே
தேவான வாபாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ"

—திருவாசகம் 11-7.

திருவடி தீக்ஷை பெறுவது பெரும் பேறுதலின் முருகன் கருணை சொல்லுந் தரத்ததன்று என்றார்.

(2) வீடும் சுரர் - இறந்துபடும் சுரர் எனவும் பொருள் காண்பர். சுரர்கள் அநித்யர் என்பது.

(4) மோக்ஷ நிலையிலும், தேவர் சிரசிலும், வேதத்தும் விளங்கும் அத்துணைப் பெருமை வாய்ந்த கழல், பத்தியில் தனக்கு இணையில்லா வள்ளியின் பொருட்டு அவள் இருந்த காட்டிலும் புனத்திலும் திரிந்த கழல் - என்னை ஒரு பொருளாகக் கருதி, என் தலையில் சூட்டப்பட்டதே இஃது என்ன ஆச்சரியம். நான் அடைந்த பாக்கியத்தை என்னென்று எடுத்துரைப்பேன் என்றவாறு.'தேவர் தலையிலும் என் பாவடி ஏட்டிலும் பட்டதன்றோ' எனக் கந்தரலங்காரத்திலும் (15) வியந்துள்ளார் அருணகிரியார்.

(5) முருகன் காடும் புனமும் திரிந்தனர்—அநுபூதி 40. குறிப்புரையும் வேடிச்சி காவலன் வகுப்பு அடி 20-ம் பார்க்க.

45. மெய்ப்பொருள் வேண்டல்

கரவா கியகல்வி யுளார் கடைசென்
றிரவா வகைமெய்ப் பொருள்ஈ குவையோ
குரவா குமரா குலிசா யுதகுஞ்
சரவா சிவயோ கதயா பரனே.

(அ.) குரவா...............தயாபரனே! கரவாகிய......... ஈகுவையோ.

(பொ - ரை.) (குரவா) குருமூர்த்தியே! (குமரா) குமரப் பெருமானே! (குலிசாயுத) குலிசாயுதத்தை உடையவனே! (குஞ்சரவா) பிணிமுகம் என்னும் யானையை வாகனமாகக் கொண்டவனே! (சிவயோக தயாபரனே) சிவயோகத்தைப் பாலிக்கும் கருணை மூர்த்தியே! (கரவாகிய கல்வியுளார்) தாம் கற்ற கல்வி அறிவைப் பிறருக்குப் பயன்படும்படி எடுத்துச் சொல்லாது—ஒளி பொருளாக வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களின் (கடை சென்று) இடங்களிற் சென்று (இரவா வகை) அக் கல்வி ஞானத்தை (நான்) இரந்து கேளாவண்ணம் (நீ) (மெய்ப்பொருள்) உண்மை ஞானப் பொருளை (எனக்கு) (ஈதலையோ)—கொடுத்து அருள்புரிவையோ! (அருள்புரி என்றபடி).

(சு - ரை.) பிறருக்குத் தமது கல்வியைப் பயன்படத் தராத கல்வியாளரிடம் சென்று நான் யாசியாதபடி நீ எனக்கு மெய்ஞ்ஞானத்தை அருள்புரிய மாட்டாயோ!

(கு - ரை.) (1) கரவாகிய கல்வியுளார்—வித்யாதானம் செய்ய மனம் வராத வஞ்சகர்: இத்தகையோர் இறைவனைக் காணமுடியாது. 'கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க்கு அரியானை'—அப்பர் 4-7-1.

(2) சேரவேண்டிய இம் மெய்ப்பொருள் அருணகிரியார்க்குக் கிட்டியது—அநுபூதி 8, 11, 20. பார்க்க.

(3) குலிசாயுத குஞ்சரவா—என்பதற்கு இந்திரனது குலிசாயுதத்துக்கும், ஐராவதம் என்னும் குஞ்சரத்துக்கும் (யானைக்கும்) உரியவளாகிய தேவசேனைக்கு உரியவனே என்றும் பொருள் காணலாம். அநுபூதியில் தேவசேனை வரும் இடம் இஃது ஒன்றே; இதுவும் குறிப்பாக உளது. வள்ளியம்மை - குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் 12 இடங்களிற் சொல்லப் பட்டுளது.

தந்தைக்கு உரிய வாகனம் (மேகம்) மகளார் தேவசேனைக்கும் உரியது என்பதைக் கந்தரந்தாதி செய்யுள் 100 பார்க்க.

குலிசம்—வஜ்ராயுதம். இந்திரனுக்கும் உரியது. இடி, குலிசம், ஐராவதம் - இவை மூன்றும் தேவசேனைக்கும் உரியன என்பதற்கு—

'இடியும் முனைமலி குலிசமும் இலகிடு
கவள தவளவி கடதட கனகட
இபமும் இரணிய தரணியும் உடையதொர் தனியானை

எனவரும் திருப்புகழ் 1008-ம் கந்தரந்தாதி செய்யுள் 100-ம் சான்றும்.

குலிசாயுத—முருகவேளுக்கும் குலிசாயுதம்உண்டு. சிங்கமுகாசுரனை அட்டது குலிசமே. 'குலிச சத்தியை விட்டருள் கொர்ச்சித மயில் வீரா'—திருப்புகழ் 296.

"கஞ்சம தனைய ஓர்கைக் காமரு குலிசந் தன்னை
வஞ்சகன் உயிருண் டொல்லை வருகென விடுத்தான் மன்னோ"
—கந்தபுராணம் 4-12-453.

குஞ்சரம் - பிணிமுகம் என்னும் யானை முருகவேளுக்கு உரியது. 'ஓடாப் பூட்கைப் பிணிமுகம் வாழ்த்தி'—திருமுருகாற்றுப்படை 247. 'பிணிமுகம் ஊர்ந்த வெல்போர் இறைவ'—பரிபாடல் 17-49. சேயுயர் பிணிமுகம் ஊர்ந்து —ஷை 5-2.

(5) மெய்ப்பொருள் ஈகுவையோ என ஞானப் பொருளைக் கேட்டாராதலின் 'குரவா' (குருவே) என்றும் 'தயாபரனே' (கருணைமூர்த்தியே) என்றும் சொற் ப்ரயோகங்கள் வந்தன.

ஈ—இழிந்தோர் மேலோரை இரக்க வரும் சொல்: தா—தனக்கு ஒப்போன் மாட்டுக் கேட்க வரும் சொல்: கொடு—மேலோர் கீழோரைக் கேட்க வரும் சொல்—நன்னூல் - சூ 407. கந்தரலங்காரம் 52 குறிப்புரை.

(6) சிவயோகம் பாலிக்க வல்லவர் முருகவேள். அவரை 'யோகவிதச் சல்லாப விநோதன்' என அநுபூதி (2) லும், 'யோகத்தா றுபதேசத் தேசிக' எனத் திருப்புகழிலும் (68) அருணகிரியார் கூறியுள்ளார். அநுபூதி 41-ம் பார்க்க.

46. கவலை தீர

எந்தா யும்எனக் கருள்தந் தையுநீ
சிந்தா குலமா னவைதீர்த் தெனையாள்
கந்தா கதிர்வே லவனே உமையாள்
மைந்தா குமரா மறைநா யகனே.

(அ.) கந்தா...நாயகனே! எந்தாயும்...எனையாள்.

(பொ - ரை.) (கந்தா) கந்தப் பெருமானே! (கதிர் வேலவனே) ஒளி வீசும் வேலாயுதனே! உமாதேவியின் மைந்தனே! குமரமூர்த்தியே! (மறை நாயகனே) வேதமூர்த்தியே! (எந்தாயும்) எங்கள் தாயும் அல்லது என் தாயும்; எனக்கு

அருள்செய்யும் தந்தையும் நீ; (சிந்தாகுலமானவை) என் மன வருத்தங்கள் யாவற்றையும் (தீர்த்து) ஒழித்து என்னை ஆண்டருளுக.

(சு - ரை.) முருகா! என் மனக் கவலைகளை ஒழித்து என்னை ஆண்டருளுக.

(கு - ரை.) என் தாய் - எதுகை நோக்கி 'என்றாய்' என்பது 'எந்தாய்' என வந்தது. இறைவனைத் தாய் என்றும், தந்தை என்றும் பெரியோர் அழைப்பர்:

'தாயு நீயே தந்தை நீயே சங்கரனே'—சம்பந் 1-50-7.

'அப்பன் நீ அம்மை நீ'—அப்பர் 6-95-1.

'அத்தா ஆலங்காடா' 'அம்மா ஆலங்காடா' 7-52-1, 9.

'தாயவளாய்த் தந்தையாகி...என்னைப் பொருந்தவைத்த வேயவனூர்'—7-17-7.

''அத்தா உனக்காளாய்' ''ஆயா உனக்காளாய்,'' ''அன்னே உனக்காளாய்''—7-1-1, 2, 3.

'யாவர்க்கும் தந்தை தாய்'—திருவாசகம் 5-5-47.

(2) சிந்தா குலம் - ஆனவை—மனக் கவலைகளானவை. சிந்தாகுலம் - மால் - நவை எனப் பிரித்து - மனக்கவலை, மயக்க ஆசைகள் (நவை) குற்றங்கள் எனவும் பிரிந்து பொருள் தரும்.

(3) மறை நாயகன்—''வேதமூர்த்தி'' என்றார் சித்து வகுப்பில் அடி 84.

''என் நாயகன் விண்ணவர் நாயகன் யானை காம
மின் நாயகன் நான் மறை நாயகன் வேடர் நங்கை
தன் நாயகன் வேல்தனி நாயகன்''

—கந்தபுராணம் 6-24-265.

47. தத்துவங்களைக் கடந்த நிலையைப் பெற

ஆறு றையுநீத் ததன்மேல் நிலையைப்
பேறு அடியேன் பெறுமா றுளதோ
சீறு வருசூர் சிதைவித் திமையோர்
கூறு வுலகங் குளிர்வித் தவனே.

(அ.) சீறு.........குளிர்வித்தவனே! ஆறுறையும்...பெறு மாறுளதோ.

(பொ - ரை.) (சிறு) சிறிக் கோபித்து (வருசூர்) வந்த சூரனைச், (சிதைவித்து) அழிவுசெய்து, (இமையோர்) தேவர்களின் (கூறு) கூறுக - பங்காகும்படி, உலகம் அவர்களின் பொன்னுலகத்தைக் (குளிர்வித்தவனே) இன்ப நிலை வரும்படி குளிர வைத்தவனே! (ஆறாறையும்) முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் (நீத்து) கடந்து (அதன்மேல் நிலையை) (அதன்மேல்) அதற்கப்பால் உள்ள நிலையைப், (பெறு) பெறும்பேறுக (அடியேன்) அடியேன் பெறும் ஆறு-(பெறுகின்ற வழி) பெறுகின்ற பாக்கியம் (உளதோ) எனக்கு உண்டோ (உரைத்தருளுக).

(சு - ரை.) பொன்னுலகைப் புரந்தவனே! தத்துவங் கடந்த நிலை எனக்குக் கிட்டுமா?

(கு - ரை.) தத்துவம் 36: ஆன்ம தத்துவம் 24, வித்யா தத்துவம் 7, சிவ தத்துவம் 5 - ஆக 36. அசுத்த தத்துவம் 24, சுத்தா சுத்த தத்துவம் 7, சுத்த தத்துவம் 5 ஆக 36 எனவுமாம். திருப்புகழ் 157, பக்கம் 336; திருப்புகழ் 294, பக்கம் 232 கீழ்க்குறிப்புக்கள்.

1. அசுத்த தத்துவம் 24: ஆன்ம தத்துவம் இவை.* (பஞ்ச பூதம்) பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் (5) (ஞானேந்திரியம்) மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி (5), (கரு மேந்திரியம்) வாக்கு, பாதம், பாணி, *பாயு, *உபத்தம் (5), (தன்மாத்திரை) சத்தம், பரிசம், உருவம், ரசம், கந்தம் (5), (அந்தக்கரணம்) மனம் புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் (4) ஆக 24; *பாயு=குதம் - குதம் - மலவாயில்; உபத்தம்=பெண்குறி - (திருப்புகழ் 578).

பஞ்ச பூதம்—The five elements.

ஞானேந்திரியம்—Sensory organs.

கருமேந்திரியம்—Organs of motor action.

தன்மாத்திரை—Rudimentary or subtle elements from which the five makaare putam produced பஞ்ச மகா பூதங் கட்குக் காரணமான சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்ற மூலப் பொருள்கள்.

அந்தக் கரணம்—Inner seat of thought feeling and Volition Consisting of four aspects, மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் - உட்கருவி.

2. சுத்தா சுத்த தத்துவம் 7 : கால தத்துவம் நியதிதத்வம், கலா தத்வம், வித்யா தத்வம், அராக தத்வம், புருடதத்வம் மூலப் பகுதி என்று ஏழு விரிவினதாய்ச் சுத்தமும் அசுத்தமும் கலந்த தத்வபேதம்.

(1) கால தத்துவம் : ஆன்ம போகங்களை அளக்கும் காலம்—Category of time, which determines the duration of soul's experiences.

(2) நியதி தத்துவம் : ஒவ்வோர் ஆன்மாவும் தன் கன்ம பலனை அனுபவிக்கச் செய்வது—Category of destiny which makes each soul experience the fruits of its own Karma.

(3) கலா தத்துவம் : ஆணவ மலத்தின் வன்மையைச் சற்றுக் குறைப்பது—That which slightly reduces the power of Anava malam (which acts as a veil on the soul) So as to enable the soul to act.

(4) வித்யா தத்துவம் : ஆன்மாக்களுக்குப் பகுத்தறிவைத் தரும் தத்துவம்—Category which enables the soul to discriminate.

(5) அராக தத்துவம் : இச்சையை எழுப்புவது—That which excites desire in the soul.

(6) புருட தத்துவம் : ஆணவ மலம், கன்ம மலம், மாயா மலம் என்ற மூம் மலங்களோடு கூடியது—a Category of the soul, having all the three malams.

(7) மூலப் பகுதி—முக்குணங்களுள் சமநிலையடையப் பெற்றதும் எல்லாவற்றுக்கும் மூல காரணமும் நித்தியமுமான பிரகிருதி தத்துவம். போக்கிய ரூபமாய் நின்ற தத்துவப் பிரபஞ்சங்கட்கெல்லாம் மூல காரணமாவதும் கலா தத்துவத்தின் விகுதியாவதுமான பிரகிருதி—The unmanifest primordial Cause of the material world in the form of objects of experience—Considered an evolute of Kala—tatuvam. (1-7 Lexicon).

(8) மாயை—எனவும் கூறுவர் : மயக்குவது மாயை.

3 சுத்த தத்துவம் (சிவ தத்துவம்) 5: இவை சுத்த வித்தை, ஈச்சுரம், சாதாக்கியம் சத்தி, சிவம். ஞானம், ஏறிக் கிரியை குறைந்தது சுத்த வித்தை; ஞானம் குன்றிக் கிரியை உயர்ந்தது ஈச்சுரம்; ஞானம் கிரியை ஒத்தது சாதாக்கியம், கிரியை நாடல் சத்தி, ஞானம் ஒன்றல் சிவம் (தமிழ்மொழி யகராதி)

சிவ தத்துவம் - நாதம் எனவும், சத்தி தத்துவம் விந்து எனவும், சாதாக்கிய தத்துவம் - சதாசிவம் என்றும், ஈசுர தத்துவம் மகேசுரம் என்றும், சுத்த வித்தை - உருத்திரம் எனவும் சொல்லப்படும்.

"சுத்தவித்தை ஞானமிகும் தொன்மையாம்; ஈசுரந்தான்
அத்தன் தொழில் அதிகம் ஆக்கியிடும் - ஒத்தல் இவை
சாதாக் கியமென்றும், சத்தி சிவங், கிரியை
ஆதார ஞானஉரு வாம்"—உண்மை விளக்கம் 21.

(4) 36 தத்துவங்களையும் கடந்த நிலையில் இறைவன் திருவருள் விளங்கும். 'வேணி மௌலியன்.........பதினைந்து மூவேழும் நீக்க வரந்தருமே'—கம்பரந்தாதி 61.

II. பொன்னுலகிற் குடியேற்றி அவ்வுலகைக் குளிர்வித்தார் முருகவேள். 'இமையவர் நாட்டினில் நிறை குடி ஏற்றிய தம்பிரானே'—திருப்புகழ் 990. வேல்வாங்குவகுப்பு - அடி 7, 10-12 பார்க்க.

III. 108 யுகம் 1008 அண்டங்களை ஆணவத்துடன் ஆண்ட சூரனைச் சிதைவித்து அவனுக்கு மயில்வாகனமாம் மேலாம் பதத்தைத் தந்த நீ, என்னைப் பிணித்துள்ள 36 தத்துவங்களைச் சிதைவித்து எனக்கு ஒரு மேலாம் பதவியைத் தந்து உதவுதல் ஆகாதா என்று முற்பாதிக்கும் பிற்பாதிக்கும் ஒரு பொருத்தம் உளது.

48. பிரானது பெற்றி

அறிவோன் றறநின் றறிவார் அறிவிற்
பிறிவோன் றறநின் றபிரான் அலையோ
செறிவோன் றறவந் திருளே சிதைய
வெறிவேன் றவரோ டுறும்வே லவனே.

(அந்.) செறிவொன்றற......வேலவனே...அறிவொன்றற... அலையோ.

(பொ - ரை.) (செறிவு ஒன்று அற வந்து) (உலக) - பந்தமான நெருக்க உறவுகள் அற்றுப்போகும் நிலை வந்து, (அதனால்) (இருளே) அஞ்ஞானம் என்னும் இருள் (சிதைய) சிதைபட்டு ஒழியும்படி, (வெறி) கலக்க மயக்கத்தை (வென்றவரோடு) வென்ற ஞானியர்களுடனே (உறும்) பொருந்தும் (வேலவனே) வேற் கடவுளே! (அறிவு ஒன்று அற நின்று) ஜீவபோதம் ஆகிய ஒன்று அற - ஜீவபோதம் கடந்த நிலைவர, அந் நிலையில் நின்று, (அறிவார்) சிவபோதத்தால் (அறிவார்) உன்னை அறியும் பெரியோர்களின் (அறிவில்) ஞான நிலையில், (பிறிவு ஒன்று அற) பிரிவு என்றும் ஒன்று இல்லாது - பிரிதலின்றி என்றும் கூடி நிற்கும் (பிரான் அலையோ) பெருமான் அன்றோ நீ. (பெருமான் நீயே என்றபடி.)

(சு - ரை.) வேலவனே! ஜீவபோதம் நீங்கின ஞானிகள் அறிவிற் பிரியாது விளங்கும் பெருமான் நீயே.

(கு - ரை.) "யான் எனதென் றற்ற இடமே திருவடி" யாதலின் ஜீவபோத நிலை அழிந்தால்தான் சத்தியப் பொருளை அறியக்கூடும். 'யான்தான் எனுஞ்சொல் இரண்டுங் கெட்டாலன்றி யாவருக்குந் தோன்றாது சத்தியம்'— கந்தர் அலங்காரம் 95 - ன் குறிப்புரையைப் பார்க்க.

49. பேரின்பப் பொருளை எடுத்துரைக்க இயலாது

தன்னந் தனிநின் றதுதான் அறிய
இன்னம் ஒருவர்க் கிசைவிப் பதுவோ
மின்னுங் கதிர்வேல் விகிர்தா நினைவார்
கின்னங் களையுங் க்ருபைசூழ் சுடரே.

(அ.) மின்னும்.........சுடரே! தன்னந்.........இசைவிப் பதுவோ!

(பொ - ரை.) (மின்னும்) ஒளி வீசும் (கதிர்வேல்) கிரணங்களை உடைய வேலை ஏந்திய (விகிர்தா) வேறுபாடுடையோய்! (நினைவார்) உன்னை நினைத்துத் தியானிப்பவர்களின் (கின்னம்) துக்கங்களைக் (களையும்) நீக்கும் (க்ருபைசூழ் சுடரே) கருணை விளங்கும் பேரொளியே! (தன்னம் தனிநின்றதுதான்) ஒரு சார்பும் இல்லாது தனித்துவிளங்கும் பொருள் இத்தன்மைத்து

என்று அறிய—அறியும்படி. (இன்னம்) பின்னும் எடுத்து (ஒருவர்க்கு) பிறிது ஒருவர்க்கு (இசைவிப்பதுவோ) சொல்ல இயலுமோ - இயலாது என்றபடி.

(சு - ரை.) சார்பற்ற அப் பெரும் பொருளை இன்னது - இத் தன்மைத்து என்று எடுத்துரைக்க இயலாது.

(கு - ரை.) (1) மின்னும் கதிர்வேல் - (கதிர்) சூரிய ஒளி வீசும் வேல் எனலுமாம் 'உதயபானு சதகோடி உருவான......வேல்' —திருப்புகழ் 207. 'திவாகரர் வடிவை உருக்கி வடித்த திருக்கை வேல்'—பூதவேதாள வகுப்பு 39.

(2) தன்னது தனி நின்றது - இதனைக் 'கந்தழி' என்பர். 'கந்தழி'யாவது ஒரு பற்றுமற்று அருவாய்த் தானே நிற்கும் தத்துவங் கடந்த பொருள்; அது 'சார்பினால் தோன்றாது தானரு வாய் எப்பொருட்கும், சார்பெனநின் றெஞ்ஞான்றும் இன்பம், தகைத்தரோ, வாய்மொழியால், மெய்யால் மனத்தால் அறிவிறந்த தூய்மையதாம் மைதீர் சுடர்' என்பதாம்; இதனை *'உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள் நறுமலர் எழுதரு நாற்றம்போல் பற்ற லாவதோர் நிலையிலாப் பரம்பொருள்' என அதனை உணர்ந்தோர் கூறியவாற்றான் உணர்க. திருமுருகாற். நச்சினார்க்கினியர் உரை *திருவாச. 26 - 9.

(3) இசைவிப்பதுவோ - அநுபூதி 12, 30 - கந்தரலங்காரம் 9, 10 குறிப்பைப் பார்க்க.

(4) விகிர்தன்—ஒருபடித் தல்லாது வேறுபாடு உடையவன்; இளையவன், குமரன், கிழவன், வேங்கைமரம், வண்டு, வேடன், செட்டி ஆகிய வேறுபாடான வேடங்களைப் பூண்டவன், உலகி னின்றும் வேறுபட்டவன்.

'தமிழ்க்கூடல் விகிர்த கேண்மோ' - மதுரைக் கலம்பகம் 96. விகிர்தன் - கடவுள். 'மின்னுருருவ விகிர்தா போற்றி'—திரு வாசகம் 4 - 96.

(5) கின்னம்—துயரம்; "கின்னங் குறித்து" —கந்தர் அலங் காரம் 24.

50. கேடு அற

மதிகெட் டறவா டிமயங் கி,அறக்
கதிகெட் டவமே கெடவோ கடவேன்
நதிபுத் திரஞா னசுகா திபவத்
திதிபுத் திரர்வீ றடுசே வகனே.

(அங்.) நதிபுத்திர......... சேவகனே! மதிகெட்டு......... கடவேன்.

(பொ - ரை.) (நதிபுத்திர) கங்காநதிக்கு மைந்தனே! (ஞான சுக அதிப) ஞான சுகநிலைத்தலைவனே! அத் திதிபுத்திரர்-அந்த (திதி என்பவளின் புத்திரர்களாம்) அசுரர்களின் (வீறு) பெருமையை (அடு) கெடுத்து அழித்த (சேவகனே) பராக்ரமசாலியே! (மதி கெட்டு) என் அறிவு குலைந்து, (அற) மிகவும் (வாடி) உள்ளம் சோர்வுற்று (மயங்கி) மயக்க உணர்ச்சிபூண்டு, (அற) மிகவும், (கதிகெட்டு) நற்கதி பெறும் வழியை இழந்து (அவமே) வீணாகக் (கெடவோ) கெட்டழிதலோ (கடவேன்) என் தலைவிதி.

(சு - ரை.) முருகா! அறிவிழந்து கெட்டழிதலோ என் தலை எழுத்து.

(கு - ரை.) அறக்கதிகெட்டு - தருமவழியை யிழந்து எனலுமாம். ஞானசுக - ஞானசுகத்தி லிருப்பவனே! (அதி பவ திதி புத்திரர்) அதிக (பவம்) பாவங்களைப் பண்ணியுள்ள திதிபுத்திரர். அசுரர்களை - எனவும் பொருள் காண்பர்.

(2) திதி - காசிபர் மனைவி; அசுரர்களின் தாய் - அதனால் திதியின் புத்திரர்கள் - அசுரர்கள் தைத்தியர் எனப்பட்டார். தேவர்களின் தாய் அதிதி (காசிபர் மனைவி) அதிதியின் புத்திரர்கள். ஆதித்தர் (தேவர்).

(3) சேவகன் - கந். அலங். 106, சேவகன் வகுப்பு பார்க்க.

51. குருமூர்த்தி வர

உருவாய் அருவாய் உளதாய் இலதாய்
மருவாய் மலராய் மணியாய் ஒளியாய்க்
கருவாய் உயிராய்க் கதியாய் விதியாய்க்
குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே.

(அந்.) உருவாய்.........விதியாய்.........(விளங்கும்) குகனே! குருவாய் வருவாய் அருள்வாய்.

(பொ - ரை.) (உருவாய்) உருவுள்ளவனாயும், (அருவாய்) உருவம் இல்லாதவனாயும், (உளதாய்) உள்ள பொருளாயும், (இலதாய்) காண்பதற்கு இல்லாத பொருளாயும், (மருவாய்) நறுமணமாயும், (மலராய்) அந் நறுமணத்தை வீசும் மலராகவும், (மணியாய்) ரத்னமாகவும், (ஒளியாய்) அந்த ரத்னம்

விசும் ஒளியாகவும், (கருவாய்) உயிர் இடம்பெறும் கருவாகவும் (உடலாகவும்), (உயிராய்) அக் கருவிருக்கும் உயிராகவும், (கதியாய்) நற்கதியாய் - புகலிடமாகவும், (விதியாய்) அந்தக் கதிக்குச் செலுத்துகின்ற விதியாகவும் (ஊழாகவும்), (விளங்கும்) (குகனே) குகமூர்த்தியே! (நீ) (குருவாய் வருவாய் அருள்வாய்) குகமூர்த்தியாய் எழுந்தருளிவந்து (அடியேனுக்கு) அருள்புரிவாயாக.

(சு - ரை.) உரு அரு உளது இலது, மரு மலர் மணி - ஒளி, கரு உயிர், கதி விதி (என நிற்கும்) குகனே! குருவாய் வந்து அருள் புரிக.

உரு-அரு, உளது - இலது, மரு, மலர் மணி, ஒளி, உயிர், கதி, விதி, குரு, என்றெல்லாம் விளங்குபவனே! குகனே! அருள்வாய் எனலுமாம்.

(கு - ரை.) I "உருவாய் அருவாய் உளதாய் இலதாய்...... விதியாய்"—'சிவன் அருவுருவம் அல்லன் சித்தினோ டசித்தும் அல்லன்'—சித்தியார் சுபக்கம் 1, சூ 1, சூ 1 - 90.

"அருவும் ஆகுவன் உருவமும் ஆகுவன் அருவும்
உருவும் இல்லதோர் தன்மையும் ஆகுவன் ஊழின்
கருமம் ஆகுவன் நிமித்தமும் ஆகுவன் கண்டாய்
பரமன் ஆடலை யாவரே பகர்ந்திடற் பாலார்"
—கந்தபுராணம் 3-21-126

"அருவமும் உருவு மாகி அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனி யாகக்
கருணைகூர் முகங்கள்ஆறும் கரங்கள்பன் னிரண்டும்கொண்டே
ஒருதிரு முருகன் வந்தாங் குதித்தனன் உலகம் உய்ய"
டி 1-11-92.

"அருவாய் அருவுருவாய் உருவாகிய அண்ணல்"
—திராமலைக்கோவை 266.

II (1) உருவாய் அருவாய்—'அருவனாய்......உமை உருவனாய்' —அப்பர் 5-35-1.

(2) உளதாய் இலதாய்—'உண்டிலை என்றே நின்றே' —சம்பந்தர் 1-97-10.

(3) மருவாய் மலராய்—'வாச மலரெலாம் ஆனாய் நீயே' —அப்பர் 6-38-1. 'துணரின் மலர்க் கந்தம் துன்னி நின்றானே' —திருமந்திரம் 3035.

(4) மணியாய் ஒளியாய்—'வைத்த நிதியே மணியே'—சம்பந்தர் 2-64-5. 'நா ஒளியாய்' ஷை 2-21-4.

(5) கருவாய் உயிராய்—'உடலே உயிரே'—சம்பந்தர் 2-20. 2. 'உணர்வும் அவனே உயிரும் அவனே'—திருமந். 3035. 'கருவின்றி நின்ற கருவாய்'—கந்தர் கலிவெண்பா 9. 'கருவினுவன்றியே கருவெலாம் ஆயவன்'—சம்பந். 3-35-3.

(6) கதியாய் விதியாய்—'விதியாய சோதி கதியாக நின்ற கடவுள்'—சம்பந்தர் 2-87-4. 'விதியாய்' என்றதனால் பிரமன் விதித்த ஆயுள் காலையும் நீட்டிக்க வல்லார் முருகவேள் என்பது அநுபவத்தால் அறியலாகும். விதியையும் விலக்க வல்ல விதியாய் அருள்புரிவர் முருகவேள் என்க.

இதன் உண்மையை 'அவன் கால்பட் டழிந்ததிங் கென் தலைமே லயன் கை யெழுத்தே' என்னும் கந்தரலங்காரச் செய்யுளாலும் (40), 'என் ஐயிரு திங்களும் மாக(ண்)ணம் ஆக்கும் பதாம்புயன்' எனவரும் கந்தரந்தாதிச் செய்யுளாலும் (71) அறிக. அங்ஙனம் பிரமன் எழுதின எழுத்தை அழிக்கும் காரணத்தால் இறைவனே 'விதி'யாகின்றார். 'விதியான வேத விகிர்தன்' என்றார் சம்பந்தர் (2-86-2).

(7) குருவாய் வருவாய் - என அநுபூதி முடிகின்றதால் இந்த 51-ஆம் பாடல் - 'ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத், தம் முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்தவிட்(டு) அன்னியம் இன்மையின் அரன்கழல் செலுமே' - எனவரும் சிவஞானபோதம் 8-ஆம் சூத்திரத்தை நினைவூட்டும்.

இறைவனே குருவாய் எழுந்தருளி அருளுவ ரென்பது ஆகம நூற்றுணிபு.

"அருபரத் தொருவன் அவனியில் வந்து
குருபர னாகி யருளிய பெருமையை" —திருவாசகம் 4:75.

"கருணை திருவுருவாய்க் காசினிக்கே தோன்றிக் குருபரனென் றோர் திருப்பேர் கொண்டு-திருநோக்கால் ஊழ்வினையைப் போக்கி ....ஆணவ மான படலங் கிழித்தறிவிற் காணரிய மெய்ஞ் ஞானக் கண்காட்டி"—கந்தர் கலிவெண்பா 24.

III. உருவாய்—வருவாய் முருகவேளின் உருவ வழிபாடுகள் பதினாறு வகையன; *பிறவும் உள: "ஈரெண்ணுருவமே யன்றி வேண்டி முருகன் எடுத்தருளும் வெவ்வே றுருவம் அமைப்போரும்" —தணிகைப்புராணம் - அகத்திய. 80.

---

*"Corresponding to the various names of subramanyas are images whose descriptions are found in almost all the

(குறிப்பு தொடர்ச்சி - பக்கம் 69 பார்க்க.)

பதினறு வகையாவன :

(1) ஞான சக்திதர மூர்த்தி: ஒரு முகம் இரண்டு திருக்கரம். வலது திருக்கரத்தில் சத்திவேல் - இச்சை, ஞானம் கிரியை எனும் மூன்று இலை கொண்ட வேல்; பகைவரை அழிக்கும் இடக் கை தொடையில் அமைந்திருக்கும். இதுவே திருத்தணிகை முருகன் மூலவர் திருவுருவம். "இச்சா ஞான கிரியை எனும் இவை மூன்றிலையாய்க் கிளைத்தெழுந்திட்(ட)...அயில்வேல் ஒரு கை வலத்தமைத்து, நச்சாதவரைத் தெறும் ஒருகை...குறங்கின் அமைத்து ......ஞானசக்தி தரன துருவம்"—தணிகைப்புராணம் - அகத்தி - 64

(2) ஸ்கந்த மூர்த்தி: ஒரு திருமுகம் இரண்டு திருக்கரம் மழுப் படை போன்ற கோவணத்தண்டு வலக் கரத்தில்; இடுப்பில் இடக் கரம் அமைந்திருக்கும். இது பழநித் தண்டாயுதபாணியின் திருக் கோலம் போலும். 'வைவாய்க் கணிச்சி படையென்ன வதிவித் திடுங்கோ வணத் தண்டு கைவாய் வலத்தின் அமைத்தருளிக் கடியில் இடக்கை பதித்தருளி......கந்தன் உருவம்"—தணிகைப் புராணம் - அகத்தி. 65. 'சேரலமோர் கரனும் ஒக்கல் சேர்த்திய தோர் கரனும் "—பழநிப் புராணம் - கடவுள் வாழ்த்து 7

(3) ஆறுமுக தேவசேனபதி: ஆறு திருமுகம், பன்னிரண்டு திருக்கரங்கள். ஒருகை வலக் தொடையில் - தேவசேனையைத் தழுவி மார்பை அணைப்பதுபோல; ஒரு கை - அபயத் திருக்கை. ஏனைய பத்துத் திருக்கரங்களில்— கேடயம், வாள், சூலம், குலிசம், வேல், வில், கதை, சேவல், தாமரை, அம்பு.

"ஒருகை தனது வலக் குறங்கின் அணங்கைத் தழுவி யுகளமுலை
மருவ அபயம் ஒன்றாக வளர்தோல்வாள் சூலங் குலிசம்
பொருவேல்; வாள்வில், கதை, புள், அம்புயம், கோல், பத்தும், கரம்பத்தின்
இருவும் ஆறுமுகத் தேவ சேனபதிசீர் இறைப்போரும்"

—தணிகைப் புராணம் அகத்தி. 66.

(68 - ஆம் பக்கம் குறிப்புத் தொடர்ச்சி)

Agamas......"—HINDU ICONOGHRAPHY (Page 432). மேலும், மைசூர் மகாராஜா க்ருஷ்ணராஜஉஸார்வபௌமர் நவநிதிகளின் சாராம்சத்தை ஆகமங்களாக வெளியிட்டருளியுள்ளார். அவைகளுள் ஸ்ரீ தத்வநிதி என்பது முருகரது பல உருவ அமைப்புக்களைக் கூறும், குமாரதந்திராகமத்திலும், ஸ்ரீ தத்வநிதியிலும் கூறப்பட்டுள்ள உருவகங்களில் பல வேறுபாடுகள் உள அவை (வடமொழி மூலமும், குறிப்புக்களும்) அநுபந்தத்திற் குறிக்கப்பட்டுள. (பதிப்பாளர்).

(4) **சுப்பிரமண்ய மூர்த்தி:** ஒரு திருமுகம், இரண்டு திருக்கரம். இடக்கை இடுப்பில்; வலக்கை அபயம். இது திருவிடைக்கழி முருகன் திருவுருவம் போலும்.

''இருள்கால் சீக்கும் மணிக்கடக இடக்கை கடியிற் கொள இருவி
வெருள்கால் உளத்தோர்க் கஞ்சலென விரவும் பயஞ்சா டபய
மெனத்
தெருள்கால் ஒரு கை வலத்தமைத்துத் திகழ்ந்து பணிவோர்
தமக்கெல்லாம்
அருள்கால் விழிச் சுப்பிரமணிய அண்ணல் உருவம் அமைப்போரும்''
—தணிகைப்புராணம் - அகத்தி. 67.

(5) **களிற்றூர்திப் பெருமான்;** (கஜாருட மூர்த்தி) ஒரு திருமுகம் இரு விழிகள், நான்கு திருக்கரங்கள்; இடப்பக்கம் - வரதம் ஒரு ஒரு திருக்கரம், சேவல் ஒரு திருக் கரத்தில்; வலது புறத்தில் வேல் ஒரு திருக்கரத்தில், வாள் ஒரு திருக்கரத்தில்.

''ஒற்றை முகமும் இணை விழியும் மும்மைப் பயனும்ஒருங்களிக்கும்
கொற்ற வரத மூன்றலைக் குக்குட மோரிரண்டும் இடங் கதிர்ப்ப
மற்றை வலப்பால் மணிவேலும் வாளுங் கதிர்ப்பக் கர நான்கும்
பெற்ற மதவெங் களிற்றூர்திப் பெருமான் உருவம் சமைப்போரும்''
—தணிகைப் புராணம் அகத்தி 68.

(6) **சரவணபவமூர்த்தி:** திருமுகம் ஆறு: திருக்கரங்கள் பன்னிரண்டு திருக்கரங்களில் விளங்குவன: வேல், கேடயம், கண்டாமணி தாமரை கோழிக்கொடி, கதை, உளி, அம்பு, வாள், வரதம், அபயம், வில்.

''ஞாங்கர்ப் படைகே டகங் கண்டை
நளினம் சேவல் கதை இடங்கம்
ஓங்கும் பகழி வாள் வரதம்
ஒளிரும் அபயம் சிலையவைதாம்
தாங்கும் கரங்கள் ஈராறும்
தயங்கும் வதனம் ஓராறும்
ஆங்க விளங்க அருட்சரவ
ணபவன் உருவம் ஆக்குநரும்''
—தணிகைப் புராணம் - அகத்தி. 69

(7) **கார்த்திகேய மூர்த்தி:** திருமுகம் ஆறு; திருக் கரங்கள் ஆறு, இடத் திருக்கரங்களில் - குலிசம், கேடகம், வரதம்: வலத் திருக் கரங்களில் வேல், வாள், அபயம் இம் மூர்த்தி பயம்(பிறவிப்)பிணி இவற்றை நீக்குவர்.

''சேர்த்த குலிசம் கேடகமே செழித்த விரதம் இடப்பாலும்
கூர்த்த மணிவேல், வாளபயம் குலாவு வலப்பா லும் கவின
ஏர்த்த ஆறு மலர்க்கரமும் இலங்கும் வதனம் ஓராறும்
சூர்த்த பிணிகள் தபுங் கார்த்திகேயன் உருவம் தொகுப் போரும்''
—தணிகைப் புராணம் - அகத்தி. 70

(8) குமாரசுவாமி: ஒரு திருமுகம்: நான்கு திருக்கரம். வலப் புறத்தில் வேலும் வாளும்: இடப்புறத்தில் சேவற் கொடியும், கேடயமும். நகைமுக வள்ளி சமேதர்.

"வைத்த சுடர்வேல் வாளிரண்டும்
　வலப்பால்; இடப்பால் வாரணப்புள்
பைத்த மணித்தோல் ஒரிரண்டும்
　பயில அலர்ந்த நாற்கரமும்
முத்த முறுவற் குறமாது
　விளங்க முன்வந் தடுத்து மலக்
கொத்து விளியக் கடைக்கணிக்கும்
　குமாரன் உருவம் குயிற்றுநரும்"

—தணிகைப் புராணம் - அகத்தி. 71.

(9) ஆறுமுக சுவாமி: ஆறு திருமுகங்கள்; பன்னிரண்டு திருக் கரங்கள், மயில்வாகனம், தேவசேனை - வள்ளி சமேதர். வலத் திருக்கரங்கள் ஆறில் – வேல், அம்பு, வாள், நேமி (சக்கரம்), பாசம், அபயம். இடத் திருக்கரங்கள் ஆறில்—குலிசம், வில், கேடயம், சேவல், அங்குசம், வரதம்.

"படைவேல், பகழி, வாள், நேமி,
　பாசம், அபயம் வலத்து; இடத்துச்
சுடர்வார் குலிசம், சிலை, தோல், புள்,
　தோட்டி வரதம் இவைபரித்த
தடவான் கரமும் முகம் ஆறும்,
　தனிமா மயிலும், இருமாதர்
உடனும் எழிலும், தரும் ஆறு
　முகவன் உருவம் உஞற்றுநரும்"

—தணிகைப்புராணம் - அகத்தி. 27.

(10) தாரகாந்தக மூர்த்தி: ஆறு திருமுகம் பன்னிரண்டு திருக் கரங்கள்; வரதம், சேவற்கொடி, கேடகம், அங்குசம், பாசம், குலிசம், அபயம், வாள், சூலம், சக்கரம் தண்டம், வேல் திருக் கரங்களில் விளங்கும்.

"வரதம், கொடி, கேடகம், தோட்டி
　வார்ந்த எறும்ப்பா சங்குலிசம்
பரவும் அபயம் வாள் சூலம்
　பரிதி, முசலம், வேல் முந்நாற்
கரமும் விளங்க அறுமுகமும்
　கதிர்ப்ப விழிகள் கருணைமழை
தரவென் றருளும் தாரகாந்
　தகன்சீர் உருவம் சமைப்போரும்"

—தணிகைப்புராணம் - அகத்தி. 78.

(11) சேனாபதி மூர்த்தி: ஆறு திருமுகம், பன்னிரு திருக்கரம். அபயம் முசலம், வாள், சூலம், வேல், அங்குசம் - வலத் திருக் கரங்களில்; வரதம், குலிசம், வில், தாமரை, தண்டம், (கதை) (பாசம்?)(அம்பு?)—இடத் திருக்கரங்களில்

''அபயம், முசலம், வாள், சூலம்
அயில்வேல், தோட்டி வலம்; வரதம்
தபுசீர் குலிசம், சிலை, பதுமம்,
தண்டம், கதை, மற் றிடமாக
உபய இராறு கரதலமும்
ஒளிர்வித் தாறு முகந் தோற்றிச்
சுபநன் கருளி யிடர் நமிக்குஞ்
சேனா பதி சீர் தொகுப்போரும்''

—தணிகைப்புராணம் - அகத்தி. 74.

(12) பிரம சாந்த மூர்த்தி: ஒரு திருமுகம், நான்கு திருக்கரம். வரதம், குண்டிகை (கமண்டலம்)- இடக் கரங்கள் இரண்டில்; அபயம், ருத்ராக்ஷமாலை (அக்கவடம்) வலத் திருக்கரங்கள் இரண்டில்.

''வரத மணிக் குண் டிகை யிரண்டும்
வாமத் திருச்கைத் தலமாக்கிப்
புரவு புரியும் அபயமொடு
புரைதீர் அக்க வடம்வலப்பால்
இரவை யிரிக்கும் வலத்தமைத்திட்
டெல்லா உலகும் இனிதளித்துப்
பிரம சாந்தன் எனப் பொலிந்த
பெருமான் உருவம் பிறக்குநரும்''

—தணிகைப் புரணம் - அகத்தி. 75.

(13) வள்ளி கல்யாண மூர்த்தி: ஒருதிருமுகம், நான்கு திருக்கரம்; வல்லி வலப் பாகத்தில்; வலக் கரங்கள் - அபயம், (அக்கவடம்) ருத்ராக்ஷமாலை; இடக்கரங்கள் ஒன்றில் (ரத்ன கும்பம்); ஒரு கரம்(கடியில்)இடுப்பில்; திருமால் நீர் வார்த்துத் தத்தம் செய்வது.

''அல்யாப் பவிழ்க்கும் வலக்கரங்கள்
அபயம் அக்க வடந்தாங்க
வெல்யாப் புறுத்த மணிக்கடமும்
கடியும் இடக்கைத் தலஞ்சேரச்
சொல்யா முனைய வள்ளிவலந்
துன்ன மணிநீர் அரிவாக்கக்
கல்யா ணத்தின் எழில்வாய்ந்த
கடவுள் உருவம் காண்போரும்.

—தணிகைப் புராணம் - அகத்தி. 76.

(14) பால சுப்பிரமணிய மூர்த்தி: ஒரு திருமுகம்; இரண்டு திருக்கரம். இடக் கை இடுப்பில் அமைந்திருக்கும்: வலக் கையில் தாமரை மலர்; திருவடியிற் கிண்கிணி; பால உருவம்.

"கடியில் இடக்கைத் தலம்இருவிக்
கமலம் வலக்கைத் தலப்ஏந்தி
அடியில் மணிக்கிண் கிணிகவைஇ
அமரும் பால உருத்தோற்றி
முடிகள் உரிஞ எதிர்வணங்கும்
முகுந்தன் முதலோர்க் கருள்சுரக்கும்
படியில் எழிற்சுப் பிரமணிய
பகவன் உருவம் பயிற்றுநரும்."

—தணிகைப்புராணம்-அகத்தி. 77.

(15) கிரவுஞ்சபேத மூர்த்தி: ஆறு திருமுகம். எட்டு திருக்கரங்கள். வலது நாலு கரங்களில் வேல், வேள், அம்பு, அபயம்; இடது நாலு திருக்கரங்களில் குலிசம், கேடகம், வரதம், வில்.

"அழலும் நெடுவேல் வாள்பகழி
அபயம் வலநாற் கரத்தமைத்துத்
திழல்வச் சிரங்கே டகம்வரதம்
சாபம் இடம்நாற் கரத்தாக்கி
எழில்மிக் கொழுகு முகம்ஆறும்
இலங்கத் தோற்றிக் கிரவுஞ்சம்
புழைபட் டழியப் படைவிடுத்த
புத்தேள் உருவம் பொறிப்போரும்"

—தணிகைப்புராணம் - அகத்தி. 78

(16) மயில் வாகன மூர்த்தி: ஒரு திருமுகம்; நான்கு திருக்கரங்கள். வலது இரண்டு திருக்கரங்கள்—வேலும் அபயமும்; இடது இரண்டு திருக்கரங்கள் - வரதம், குலிசம்; மயில் ஊர்தி.

"புலிங்கம் கதிப்பத் தித்தும்மும்
பொருவேல் அபயம் வலத்திருகைத்
தலங்கொண்டு இடப்பால் இருகரத்தும்
தக்க வரதம் வச்சிரமும்
இலங்க அணிந்து திரைக்கடலும்
எழுபல் வரையும் உலகனைத்தும்
குலுங்கக் கடவும் மயிலூர்திக்
கோமான் உருவம் இயற்றுநரும்"

— தணிகைப்புராணம், அகத்தி. 79.

*அநுபந்தம் (HINDU ICONOGRAPHYயில் கண்டபடி) குமாரதந்திரத்தில் கூறப்பட்ட திருவுருவங்கள்

1. சக்திதர:

ஏகாஸ்யம் த்விபுஜம் வாமே [1]வஜ்ரம் தக்ஷிணகே கரே
இச்சா ஞான க்ரியா சக்தி ரூபம் சக்திதரம் பஜே.

2. ஸ்கந்த:

கல்பத்ருமம் ப்ரணமதாம் கமலாருணாபம்
ஸ்கந்தம் புஜத்வய மனாமய மேக வக்த்ரம்
காத்யாயநீ ஸுதமஹம் கடிபத்தகாம
கௌபீனதண்டதர தக்ஷிண ஹஸ்தமீடே.

3. ஸேனாபதி:

தௌம்யாதித்ய ப்ரதீப்தம் த்விநசநயனகம் ஷண்முகம் மந்தஹாஸம்
வாமாங்கே ஸுஸ்திதாயாஸ் ஸரஸிருஹத்ருகா லிங்கிதாயா: ப்ரியாயா:
உத்துங்கோ குஸ்தாணுந்ரே விஹிதகரதலோ பீடிகேடாதி சூல
ஷ்ராதின்யுத்தீப்த சக்திஷ்வஸன கனகதா குக்குடாப்ஜேஷு ஹஸ்தம்.

4. ஸுப்ரஹ்மண்ய:

ஸிந்தூராருணமிந்துகாந்திவதனம் கேயூர ஹாராதிபிர்
திவ்யைராபரணைர் விபூஷித தநும்ஸ்வர்க்காதி ஸௌக்யப்ரதம்
அம்போஜாபய சக்தி குக்குடதரம் ரக்தாங்க ராகாம்சுகம்
ஸுப்ரஹ்மண்ய முபாஸ்மஹே ப்ரணமதாம் பீதிப்ரணாசோத்யதம்

(வேறு)

ஏகவக்த்ரம் த்விதோர்தண்டம் கடிபத்தாபயாங்கிதம்
தருணாருண ஸங்காசம் ஸுப்ரமஹ்மண்ய முபாஸ்மஹே.

5. கஜவாஹன:

ஏகானனம் த்விநயனம் வரகுக்குடௌ ச
வாமத்வயே விசிதசக்தி அபயத்வயம்ச
பிப்ராணம் ஈச்வரஸுதம் தபனாயுதாபம்
நித்யம் நமாமி கஜவாஹனம் இஷ்டஸித்த்யை.

---

* இவை பதிப்பாளர் சேர்த்த குறிப்புகள்.

1. "வஜ்ரம்" என்பதற்குப் பதில் "கடிம்" என்றும் பாடபேதம்; கடி = இடுப்பு.

6. சரவணபவ:

சக்திம் கண்டாம் த்வஜ ஸரஸிஜே குக்குடம் பாசதண்டௌ
டங்கம் பாணம் வரதம அபயம் கார்முகம் சோத்வஹந்தம்
பீதம் ஸௌம்யம் த்விதசநயனம் *தேவஸங்கை ரூபாஸ்யம்
ஸத்பி: பூஜ்யம் சரவணபவம் ஷண்முகம் பாவயாமி.

7. கார்த்திகேய:

வரதகுலிசகேடம் வாமஹஸ்த த்ரயேச
ததத மபய சக்திம் கட்க மந்ய த்ரயேச
தருணரவி ஸமாபம் ஸாதுபி: பூஜ்யமானம்
கமலவதன ஷட்கம் கார்த்திகேயம் நமாமி.

8. குமார:

ஸவ்யத்வயே ஸிதசகத்யஸி மாததானம்
வாமத்வயே பிமதகுக்குட கேடகம் த்வாம்
வல்லீபதிம் விபுத லோசன பூர்ணசந்த்ரம்
கல்யாண தானவிரதம் கலயே குமாரம்.

9. ஷண்முகம்:

வந்தே ஸிந்தூர காந்திம் சரவிபிவபவம் ஸ்ரீமயூராதிருடம்
ஷட்வக்த்ரம் தேவஸைன்யம் மதுரிபுதனயா வல்லபம் த்வாதசாக்ஷம்
சக்திம் பாணம் க்ருபாணம் த்வஜமபிச கதாம் ச அபயம் ஸவ்யஹஸ்தே
சாபம் வஜ்ரம் ஸரோஜம் கடகமபி வரம் சூலம் அன்யைர் ததானம்.

10. தாரகாரி:

வரத மங்குசத்வஜே ச கடகௌ சாபவஜ்ரம்
அபய பாச சக்ர கட்க முஸல சக்திம் அன்வஹம்
த்விதச பாணிபிர் ததாநமருண கோடி ஸந்நிபம்
பஜத தாரகாரி மத்ர பவவிநாச காரணம்.

11. ஸேநாநீ:

அபயம் அஸிரதாங்கம் ச அங்குசம் சக்திசூலம்
வரதகுலிச பாசம் பத்மதண்டௌ கதாம்ச
தததம் உபயபக்ஷ த்வதசா யாமஹஸ்தைர்
த்விதச கமல நேத்ரம் தேவ சேனான்யமீடே.

---

* 'தேவசங்கை ரூபாஸ்யம்' என்பதற்குப் பதில் 'கேகயம் சைஸ்தர்யை......சமீந்த்ரை' என்று பாடபேதம்.

12 பரம்ம சாஸ்தா

வாமே ஹரே ச யுகலே கரகுண்டிகே ச
ஸவ்யேக்ஷ ஸூத்ரமபயம் தததம் விசாகம்
வல்யா யுதம் வனஜ லோசன மேகவக்த்ரம்
வந்தாமஹே வனஜ ஸம்பவ சாஸிதாரம்.

13. வல்லீ கல்யாண சுந்தரர்

ஹஸ்த த்வந்த்வே அக்ஷமாலாம் அபயமபித்ருதம் குண்டிகாம் ச்ரோணிபந்தம்
ஸவ்யேவாமே நிஷண்ண : ஷஸ்ருவத்ருதவிதிஹ ஹோயமாவேன யுக்தம்
ஸர்வாலங்கார யுக்தம் ஜலகலசத்ருதா விஷ்ணுஹ சருஹபம்
வல்லீகல்யாணமூர்த்திம் ஸகாஸூரகணை : ஸ்தூயமானம் ப்ரபத்யே.

14. பால ஸ்வாமீ

பத்மஸவ்ய கடி ஸம்யுதவாமம் பத்மகாந்தி நிபம் ஏக முகம் ச
பால வ்ருத்திகரம் ஈச்வரஸூநும் பாலம் உன்னதபுஜம் ப்ரணதோஸ்மி.

(வேறு) ஏகவக்த்ரம் த்விநயனம் பத்மத்வய கரத்வயம்
ப்ரியப்ரியகரம் வந்தே பால ரூபம் ரவிப்ரபம்.

15. க்ரௌஞ்ச பேத்தா

அபயசித க்ருபாணௌ சக்திபாணௌ ச ஸவ்யே
வரதகுலிச சாபம் கேடகம் ச அன்ய ஹஸ்தே
தத்த மமரஸேனா நாயகம் ச அஷ்டபாஹூம்
கமல வதன ஷட்கம் க்ரௌஞ்சபேத்தாரம் ஈடே.

16. சிகிவாஹனர்

வித்ரும ப்ரபமேகமுகம் விபும் வஜ்ரசக்தி வரதாபய பாணிம்
தேவலோகரி புக்னம் அவிக்நதம் கௌமி ருத்ர பவம் சிகிவாஹம்
தாடிமீ புஷ்ப ஸங்காசம் குஞ்ஜாபம் குங்குமாக்ருதிம்
ஷட்வக்த்ர ஸஹிதம்தேவம் த்வாதசாக்ஷம் ஸூலோசனம்

சதுர்புஜ முதாரங்கம் யஞ்ஞஸூத்ரேண ஸம்யுதம்
வரதாபய ஸம்யுக்தம் கமண்டல் வக்ஷதாரிணம்
நக்ரகுண்டல ஸம்யுக்தம் கரண்ட மகுடோஜ்வலம்
ஹாரகேயூர கடக கடிஸூத்ரைர் விபூஷிதம்

ரத்னவித்ரும பூஷாட்யம் நவ (சன்ன) வீரஸமாயுதம்
பாதநூபுர ஸம்யுக்தம் ஸர்வாபரண பூஷிதம்
ஸர்வலக்ஷண ஸம்யுக்தம் குமாரம் சங்கராத்மஜம்
மஹாவல்லீ தேவஸேனா யுக்தம் சுரகணப்ரியம்
இத்தம் ரூபம் யஜேந்நித்யம் ஸர்வலோகா ஹிதாவஹம்
சதுர்புஜம் பாலவேஷம் ஸ்கந்தம் கனகஸப்ரபம்
சக்தி குக்குட ஹஸ்தம் ச வரத அபய ஸம்யுதம்.

வித்ருமநிப த்விதசஹஸ்த ரவிநேத்ர சக்தி சர கட்கம் அபயத்வஜ கதாம்ச
வரமகர சாபகுலிச அப்ஜ வாசூல கேடதர ஸவ்யகர ஷண்முக நமஸ்தே

ஷட்வக்த்ரம் சிகிவாஹனம் த்ரிநயனம் ரக்தாம்பரா லங்க்ருதம்
சக்திம் சர்ம ச கட்க சூல விசிகா பீதிம் தநுஸ் சக்ரகம்
பாசம் குக்குடம் அங்குசம் ச வரதம் தோர்பிர் ததானம் ஸதா
த்யாயேத் ஈப்ஸித ஸித்திதம் சசிதரம் ஸ்கந்தம் சுரா ராதிதம்
லோகா லோகாந்தகார ப்ரதிஹத கிரணைர் தாநுகோடிப்ர காசம்
பூமின்யஸ்தைக கோடிஷ்வஸநம்பி சரம் லகபமா ஹேர்த்வ நாயம்
ஹஸ்தாப்யாம் சேதராப்யாம் த்ருதமத குலிசம் சக்திம் அம்போருஹாக்ஷம்
ஸர்வாலங்கார யுக்தம் பஜத சுர புரி பாலகம் பாஸு லேயம்

—[குமாரதந்திராகமம் இரண்டாவது படலம்.]

குமாரதந்திரம் 42-வது படலத்தில் கூறப்பட்ட வேறு அமைப்பு

———

ஸௌமித்திரர் என்பவர் மூன்று ஜன்மாக்களில் தொடர்ந்து விதிப்படி முருகனைப் பூசித்ததால் குஹனால் கூறப்பட்ட உருவம்.

ஸௌமித்ரர்

"த்ரிஜன்மஸு புரா ஸ்கந்தம் ஸமப்யர்ச்ய யதாவிதி
உத்தமம் நவதாலேன ஸௌமித்ரம் காரயேத் புத:
த்விநேத்ரம் த்விபுஜம் ரக்தம் ஸுவக்ரம் சஸௌயௌவனம்
தக்ஷிணே சக்தி ஹஸ்தம் ச வாமம் ச கடி பந்தனம்
அலகம் ஜ்யோதிஸம்யுக்தம் தம்ஷ்டிரிணம் ருசிரானனம்
கரண்டமகுடம் வாபி ஜடாமகுட மேவவா
ஹஸ்தௌ முகுலவத் பத்தௌ தக்ஷிணம் சக்திஸம்யுதம்
ஸர்வாபரண ஸம்யுக்தம் ஆஸனம் ஸ்தானகம் துவா
யஞ்ஞோபவீத ஸம்யுக்தம் பத்ம பீடோபரிஸ்திதம்
இத்தம்ரூபம் ஸௌமித்ரஸ்ய குஹேன விஹிதம்புரா"

இரு கண்கள், இரு கைகள், செவ்விய ஆடை, யௌவனப் பருவம், வலக் கையில் சக்தி வேல், இடக் கை இடுப்பில், ஜ்யோதிர் மயமான கூந்தல், தெத்துப்பல், சுவைமிக்க முகம், புஷ்பக கூடை போன்ற அடர்ந்த அழகிய ஜடையில் கிரீடம், ஸர்வ ஆபரணங் களும் அணிதல், பூணூல், பத்மபீடத்தில் வீற்றிருத்தல்.

———

ஸ்ரீ தத்வநிதியில் கூறியுள்ளபடி

(உருவ வேறுபாடுகள் கவனிக்கற்பாலது)

1. ஞானசக்தி ஸுப்ரமணியர்

ஏகவக்த்ரம் த்விநேத்ரம் ச ஜடாமகுட ஸம்யுதம்
ச்வேதார்க்க புஷ்பமாலம்ச ஹேமரத்ன கிரீடினம்
சதுர்புஜைர் வஜ்ரசக்தி குக்குடா அபய தாரிணம்
திவ்யகந்தா நுலப்தாங்கம் சுக்ல யஞ்ஞோப வீதினம்
லேசக்தி ஞானயோகம் ஞானசக்தி ஸ்வரூபகம்
ச்வேதவர்ண:

ஒருதிருமுகம், இரு கண்கள், ஜடை, வெள்ளெருக்குமாலை ரத்நங்கள்இழைத்த பொன் கிரீடம், நான்கு திருக்கரங்களில் முறையே வேல், வஜ்ரம், கோழிக்கொடி, அபயம். வெண்மை நிறம்.

2. ஸ்கந்த சுப்ரமணியர்

சதுர்புஜம் நத்விநேத்ரம் ச ச்வேத பத்மாஸன்ஸ்திதம்
குக்குட அபய வஜ்ராணி ததகம் வரதம் கரே
கஞ்சித் கேசா சிகாபத்த புஷ்பமாலாபி ராவ்ருதம்
மேகலாம்பர சம்வீதம் ரத்ன பூஷண பூஷிதம்
தாம்ரவர்ண ப்ரபம் ஸ்கந்தம் ப்ரபாமண்டல மண்டிதம்
ஸ்கந்தரூபம் இதம் ப்ரோக்தம்............தாம்ரவர்ணம்:

இருகண்கள், நான்கு திருக்கரங்களில் முறையே கோழிக் கொடி, அபயம், வரதம், வஜ்ரம்; வெண்தாமரை ஆஸனத்தில் வீற்றிருத்தல்; தலைமயிரைச் சுற்றுத் தவழும் பூமாலை; அரையில் மான் தோல் அரைஞாண், ரத்ன ஆபரணம், புகைநிறம், ப்ரபை முழுவதும் சூர்ய ஒளி வட்டம். புகை - சாம்பல் நிறம்.

3. தேவ ஸேநாபதி

ஏகவக்த்ரம் த்விநயனம் சங்க சக்ர வரா அபயாந்
சர்வாபரண சம்யுக்தம் திவ்யகந்தா நுலேபனம்
ச்யாம வர்ணம் ப்ரபும் சைவ சுக்லயஞோபவீதினம்
சுச்மிதம் சாருவதனம் தேவஸேநாபதிம் பஜே
ச்யாமவர்ணம்

ஒரு திருமுகம் இருகண், நான்கு திருக்கரங்களில் சங்கு, சக்ரம், வரதம் அபயம் ஸர்வாபரணபூஷிதர், மணமுள்ள சந்தனப் பூச்சு, சாம்பல் நிறம், வெள்ளைப் பூணூல், அழகிய சிரிப்பு தவழும் முகம்.

4. சரவணபவர்

ஷட்புஜம் ச ஏகவதனம் பாலசூர்ய சமப்ரபம்
சர்வாபரண சம்யுக்தம் ஸிம்ஹாசதம் ததம் பஜே
த்ரிநேத்ரம் பஸிதோத்தூலம் புஷ்பபாண இக்ஷுகார்முகம்
கட்கம் கேடம் ச வஜ்ரம் ச குக்குடத்வஜ தாரிணம்
சரஜன்ம சமாக்யாதம் (ரக்தவர்ணம்)

ஒரு திருமுகம், ஆறு திருக்கரங்களில் முறையே கரும்புவில், மலர் அம்பு, கத்தி, கேடயம், வஜ்ரம் கோழிக்கொடி, உதய ரவியின் ஒளி, ஸர்வ ஆபரண மணிதல், சிங்க வாஹனம், மூன்று கண், விபூதிப் பூச்சு நாணலில் உதித்தவர், ரத்தவர்ணம்.

5. கார்த்திகேயர்

த்ரிநேத்ரம் தசஹஸ்தம் ச மச்தகே பில்வதாரிணம்
சக்திம் சூலம் ததாசக்ரம் அங்குசம் அபயம் அன்யேக
வரதம் தோமரம் பாசம் சங்கம் வஜ்ரம் ச வாமகே
மயூர வாகனருடம் சர் வாபரண பூஷிதம்
பால சூர்ய ப்ரதிகாசம் கார்த்திகேயம் சிவாத்மஜம்

ஒரு சிரத்தில் வில்வம் தரித்திருப்பது மூன்றுகண்கள் பத்து கரங்களில் முறையே வலப் பக்கத்தில் வேல், சூலம், சக்ரம், அங்குசம், அபயம், இடப்பக்கத்தில் வரதம், தோமரம் எனும் ஆயுதம் ஈட்டிபோல), பாசம், சங்கு வஜ்ரம், மயில் வாகனம், சகல ஆபரணங்கள், உதயரவியின் ஒளி. ரச்தவர்ணம்.

6. குமார

சதுர்புஜம் ச ஏகவக்த்ரம் கரண்ட மகுடாந்விதம்
சக்திம் ச அபயதம் தக்ஷே சவ்யே வரத வஜ்ரகே
பத்மபுஷ்பம் தரம் கண்டே தேவம் பாலஸ்வரூபகம்
(ரக்தவர்ணம்)

ஒரு திருமுகம், அழகிய பூக்கூடை போன்ற கிரீடம், நான்கு திருக்கரங்களில் இடப் பக்கத்தில் சக்திவேல், அபயம், வலக் கரங்களில் வரதம், வஜ்ரம்; கழுத்தில் தாமரைப்பூ மாலை, குழந்தை உருவம்.

7. ஷண்முகர்

சக்திம் சரம் ச கட்கம் ச சக்ரம் பாச அப யௌ ததா
குக்குடம் ச தநு: கேடம் சங்கம் தத்தே ஹலம் வரம்
மயூர வாஹனோபேதம் சர்வலக்ஷண சம்யுதம்
ஜபாச விஜயாசைவ வாம தக்ஷிண பார்ச்வயோ:
சர்வாலங்கார சம்யுக்தம் சர்வாபரண பூஷிதம்
ஷண்முகம் ச இதி விக்யாதம். (ரக்தவர்ணம்)

ஆறு திருமுகம், பன்னிரு கைகளில் முறையே வேல், அம்பு, கத்தி, சக்ரம், பாசம், அபயம், சேவல், வில், கேடகம், சங்கு, கலப்பை, வரதம், ஸர்வ லக்ஷணராய், வலத்திலும் இடத்திலும் ஜயை விஜயை என்னும் இரு பத்நிமாருடன் மயில்வாஹனத்தமர்ந்து திவ்யாபரணாலங்க்ருதராய் வீற்றிருக்கும் கோலம்.

8. தாரகாரி

ஏக வக்த்ரம் த்ரிநயனம் கஜப்ருஷ்டோபரி ச்திதம்
(ஷண்முகம் ?) ச அபயம் கட்கம் சக்திம் வாமதரே ததம்
கேடகம் ச அக்ஷமாலம் ச குக்குடம் வாமஹஸ்தகே
தாரகாரிம் பஜே க்யாதம் ரக்தவர்ண:

ஒரு திருமுகம், மூன்று கண்கள், யானை முதுகில் அமர்ந்திருத்தல், வலது மூன்று கைகளில் அபயம், கத்தி, சக்திவேல், இடது மூன்று கைகளில் கேடயம், ருத்ராக்ஷ மாலை, கோழிக் கொடி.

9. க்ரௌஞ்சபேத்தா

சதுர்புஜம் த்ரிநேத்ரம் ஸ்திதம் ஸிம்ஹாஸநோபரி
வரத அபய ஸம்யுக்த புஷ்பபாண இக்ஷுகார்முகம்
மயூரவாகநாரூடம் நமஸ்யே ரக்ஷண உன்முகம்
க்ரௌஞ்சபேத கரத்வந்த்வம் கிரௌஞ்சபேதிச்வரூபகம்

நான்கு திருக்கரங்களில் முறையே வரதம், அபயம், மலர்ப் பாணம், கரும்பு வில்; மூன்று கண்கள், மயில் வாஹனத்தில் ஸிம்ஹாசனத்தில் வீற்றிருத்தல், ரக்ஷித்தலே நோக்கமாகக் கொண்ட திருமுகம், கிரௌஞ்சத்தைப் பிளந்த இரு கைகள், கிரௌஞ்ச பேதி சொரூபம், ரக்த வர்ணம்.

10. சிகிவாஹனர்

சதுர்புஜம் ச ஏகவக்த்ரம் த்ரிநேத்ரம் அபயம்வரம்
பாசாங்குச ததம் சைவ ஜ்வாலகேச சிகண்டகம்
இந்த்ரநீல ரதாரூடம் ரக்தோத்பல ஸமப்ரபம்
சதுர்தசாதி பிபவனம் சிகிவாஹனம் ஆசரேத்
ரக்தவர்ண :

ஒரு திருமுகம், மூன்று கண்கள், நான்கு திருக்கரங்களில் முறையே அபயம், வரதம், பாசம், அங்குசம் ஜ்வலிக்கும்; தோகையையுடைய மயில், இந்த்ரநீலரதத்தில் வீற்றிருந்து, செந் தாமரை ஒளி, பதினான்கு உலகங்களிலும் பவனி.

11. அக்நிஜாத ஸுப்ரமண்ய :

த்விமுகம் சஅஷ்டபாஹும் சச்வேதம்வா ச்யாமகந்தரம்
ஸ்ருவா அக்ஷமாலாம் கட்கம் ச ஸ்வஸ்திகம் தக்ஷிணேகரே
குக்குடம் கேடகம் வஜ்ரம் ஆஜ்யபாத்ரம்து வாமகே
அக்நிஹோத்ரவிதிம் தேவம் அக்நிஜாத ஸ்வரூபகம்
நீலவர்ண:

இரு முகம், எட்டுக் கைகள், வலது நான்கு கைகளில் முறையே ஹோமம் செய்யும் கரண்டி, அக்ஷமாலை, கத்தி, ஸ்வஸ்திகம்; இடது நான்கு கரங்களில் கோழி, கேடகம், வஜ்ரம், நெய் பாத்திரம்; அக்நியில் ஜனித்த உரு. அக்நி ஹோத்ர விதியின் தேவர்.

12. சௌரபேய சுப்ரமணியர்

சதுர்வக்த்ர அஷ்டநயனம் புஜாஷ்ட கமலாஸனம்
குஞ்சிதம் வாமபாதம் ச ஸௌஸ்திதம் தக்ஷிணம்பதம்
சக்த்யுத்பலே புஷ்பபாணம் அபயம் தக்ஷிணே கரே
வஜ்ரம் ச இக்ஷுதநு: சூலம் வரதம் வாமகே ததம்
பத்ம புஷ்ப நிபம் சைவ ஸௌரபேய ஸ்வரூபகம்.

பாடலவர்ணம்

நான்கு முகம், எட்டுக்கண்கள் தாமரையில் வீற்றிருத்தல், இடக்கால் சற்று வளைவாகவும், வலக்கால் ஊன்றியும், வலது நான்கு கரங்களில் சத்தி, தாமரை, மலர்ப்பாணம், அபயம்; இடது நான்கு கரங்களில் வஜ்ரம், கரும்பு வில், சூலம், வரதம்; பாதிரிப்பூ வர்ணம்.

13. காங்கேய சுப்ரமணியர்

ஏகவக்த்ரம் த்ரிநயனம் தாடிமீ குஸும ப்ரபம்
கரண்ட மகுடோபேதம் குக்குடத்வஜ தாரிணம்
நீலோத்பலதரம் வந்தே மகராரூட மவ்யயம்.
பரசும் பூர்ணகும்பம்ச ஸவ்யஹஸ்தே து தாரிணம்
அரணிம் குக்குடம் வாமே காங்கேய ஸ்வரூபகம்

பாடலவர்ணம்

ஒரு முகம், மூன்று கண்கள், மாதுளம்பூ நிகர் ஒளி, அடர்ந்த மகுடம், கோழிக்கொடி தரித்தல், நீலோற்பலம் தரித்தல், அழிவில்லாதல், வலது இரு கரங்களில் கோடலி, பூர்ண கும்பம், இடது கரங்களில் அரணிக் கட்டை, கோழி; பொன்மய உரு (பாதிரிப்பூவர்ணம்).

14. குஹ சுப்ரமண்ய:

சதுர்புஜம் த்ரிநேத்ரம் ச ஹேமரத்ந கிரீடினம்
சூலம் வஜ்ரம் தரம் ஸவ்யே வரம் அபயகம் அன்யகே
ச்வேவஸ்த்ரதரம் தேவம் ஸர்வேஷாம் ரக்ஷண உன்முகம்
ஜாயயா வாம பார்ச்வேது கல்யாணோத்ஸவ விக்ரஹம்
பாதாம்புஜம் ஹ்ருதி த்யாத்வா குஹரூபம் ஸமாச்ரயே

இரத்னங்க ளிழைத்த பொன் கிரீடம், மூன்று கண்கள், நான்கு திருக்கரங்கள், வலது இரு கைகளில் சூலம், வஜ்ரம்

இடக் கரங்களில் வரம், அபயம், வெள்ளை வஸ்த்ரம், அனைத்தையும் ரக்ஷித்தலையே நோக்காகக் கொண்டுள்ளவர்; பத்னி இடப் பக்கத்தில், கல்யாண உற்சவ விக்ரஹர் ச்யாம (சாம்பல்) நிறம்.

15. ப்ரம்மசாரி சுப்ரமணியர்

த்விநேத்ரம் த்விபுஜம் சைவ பாலஸூர்யதரம் ப்ரபும்
தக்ஷபாகே தண்ட ஹஸ்தம் வஜ்ரவாமோரு ஹஸ்தகம்
சவ்ய அபசவ்ய பாதம் தஸ்திதம் வா குஞ்சிதம் து வா
சிகாய ஞ்ஞோபவீதாட்யம் மௌஞ்சீ கௌபீன சம்யுதம்
மேகலோபரி வட்யாணம் ரக்தபத்மோபரி ஸ்திதம்
திவ்யரூபதரம் தேவம் ப்ரம்மசாரிணம் ஆச்ரயே ரக்தவர்ண:

உதய ரவியின் ஒளியுள்ள ப்ரபு, இரு கண்கள், இரு கரங்கள், வலக்கையில் தண்டம், இடக் கையில் வஜ்ரம், வலப் பாதம் ஊன்றியும், இடப் பாதம் சற்று வளைந்தும், குடுமி, பூணூல், மான் தோல், கோவணம், இடுப்பில் ஒட்டியாணம், சிவந்த தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரம்மசாரி.

16. தேசிக சுப்ரமணியர்

ஷட்புஜம் ச ஏகவதனம் கரண்ட மகுடாங்விதம்
சக்திஹஸ்த த்வயம் ச ஏவ ஜப மாலாதரம் சுபம்
மயூரதா ஹனுரூடம் வர அபய காராம்புஜம்
இத்யேவம் விதிவத் த்யாயேத் சிவதேவஸ்ய தேசிகம்
ரக்தவர்ண:

ஆறு திருக்கரங்கள், ஒரு திருமுகம், பூக்கூடை கவிழ்த்தது போன்ற அடர்ந்த கிரீடம், தாமரைத் திருக்கரங்களில் சக்திவேல், ருத்ராக்ஷ மாலை, வரதம், அபயம்.

———

உ

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகரவரிசை

[எண்: பாட்டெண்]

———

கந்தரநுபூதி ஆராய்ச்சி

"கந்தரநுபூதிபெற்றுக் கந்தரநுபூதிசொன்ன
எந்தையருள் நாடி யிருக்குநாள் எந்நாளோ"—தாயுமானவர்.

ஸ்ரீ கந்தபிரான் செய்த உபதேசச் சிறப்பையும் அப்பிரானது திருவருட் பிரசாதத்தின் பெருமையையும் பேசும நூலாதலின் இந் நூலுக்குக் கந்தரநுபூதி என்னும் பெயர் போந்தது. (அநுபூதி - திருவருட் பிரசாத அனுபவஞானம்). முருகபிரான் தடுத்தாட்கொண்டு திருவடி சூட்டி மௌனோபதேசஞ் செய்த பிறகு இந் நூலை ஆசிரியர் இயற்றினர் என்பது—

"எனையாண்ட இடந்தனையே பொருளாவது" (3), "மெய்ப்பொருள் பேசியவா" (8), (11); "முருகன்......... சும்மா இரு சொல்லற என்றலுமே" (12), "உபதேசம் உணர்த்தியவா" (20), "வேலவன் அன்று ஒவ்வாததென உணர்வித்தது" (30), "நிதாளியை யாண்டது" (38), "நினதன்பருளால்......பேசா அநுபூதி பிறந்தது" (43), "முருகன் சரணம் சூடும்படி தந்தது" (44)—எனவருந் திருவாக்குக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது. இந் நூல் ஐம்பத்தொரு செய்யுள்கள் கொண்ட அற்புதச்சிறு நூல். பொருட்சிறப்பில் இந் நூலுக்கிணையாம் நூல் பிற இல்லை யென்பது சரதம். ஐம்பத்தொரு செய்யுள்களுக்கு மேற்பட்டனவாய் அச்சிடப்பட்டுள்ள பாடல்கள் அருணகிரியாருடைய திருவாக்கு அல்ல என்பதில் ஐயமில்லை. இனி, ஒரு சாரார் "பேசா வநுபூதி பிறந்ததுவே" என்னும் 43ஆவது செய்யுளொடு நூல் முடிவுபெறுகின்றது எனவுங் கூறுவர்; எனினும், மேற்கொண்ட எட்டுச் செய்யுள்களின் வாக்கும் விசேடமாகவே தோன்றுவதால் இவ் வாராய்ச்சியில் 51 செய்யுள்களைக் கொண்டது இந் நூல் எனக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இக்கொள்கை "அநுபூதி ஐம்பதுமே யாருயிர் பேரின்ப வநுபூதி நல்கு மணி" என வரும் தணிகையுலாவினாலும் வலியுறுகின்றது.

2. பொருள்வழிப் பிரிவு செய்தால் இவ் வைம்பத்தொரு செய்யுள்களும் பின் வருமாறாம்.

1. பிரார்த்தனைப் பதிகங்கள் (10)

1. ஆடும் 1
2. கார்மா 10
3. முருகன் குமரன் 15
4. கருதா 21
5. சிங்கார 34
6. விதிகாணும் 35
7. சாகாது 41
8. கரவாகிய 45
9. எந்தாயு 46
10. உருவாய் 51

2. தம்குறை கூறித் தம்நெஞ் சழுங்கிக் கதியிலி நமக்குங் கதியுளதோ எனல் (16)

11. வளைபட்ட 4
12. மகமாயை 5
13. திணியான 6
14. மட்டூர் 9
15. பேராசை 16
16. அடியைக் 23
17. கூர்வேல் 24
18. மெய்யே 25
19. ஆதாரம் 26
20. மின்னே 27
21. கலையே 32
22. சிந்தாகுல 33
23. மாவேழ் 39
24. வினையோட 40
25. ஆறாறை 47
26. மதிகெட் 50

3. யான் செய்த பிழையென்றோ என நைந்து தொழுதிரங்கல் (2)

27. இல்லேயெனு 29
28. பாழ்வாழ்வு 31

4. நெஞ்சொடு கிளத்தல் (3)

29. கெடுவாய் 7
30. கைவாய் 14
31. கிரிவாய் 37

5. வறுமையின் கொடுமை (1)

32. வடிவுந் தனமும் 19

6. உலகுக்கு உபதேசம் (1)

33. யாமோதிய 17

7. சிவபிராற்கு உபதேசம் (1)

34. நாதா குமரா 36

8. முருகன் பெருமை (2)

35. உதியா 18
36. அறிவொன் 48

9. தாம்பெற்ற உபதேசப் பெருமையும் ஆநந்தப் பேறும் (15)

இந் நூல் முழுவதையும் நித்திய பாராயணத்துக்கு வைத்துக் கொள்வது மிக விசேடம் என்று ஆன்றோர் கூறுவர். அங்ஙனம் கொள்ள இயலாதார் பின் வரும் ஆறு திருப்பதிகங்களையேனும் நித்திய பாராயணத்துக்கு வைத்துக்கொள்வது மிகவும் உத்தமம்.

1. திருப்பணிப் பதிகம் : ஆடும்பரிவேல் (1)
2. கதிதரு பதிகம் : கெடுவாய் மனனே (7)
3. கூற்றெழு பதிகம் : கார்மாமிசை (10)
4. பிறவியொழி பதிகம் : மாவேழ் சனனம் (39)
5. அவா அறுபதிகம் கைவாய் (14)
6. குருமூர்த்தப் பதிகம்: உருவாய் (51)

மேற் காட்டிய ஆராய்ச்சிப் பாகுபாட்டால் தம் குறைகளை எடுத்துக் கூறியும் தாம் தவறிலையால் பெற்ற பேற்றினை எடுத்து ஓதியும், தாம் பெற்ற மெய்ஞ்ஞான உபதேசத்தின் சிறப்பு, மௌன நிலையிற் கூடுகின்றதும் சொல்லுதற்கரியதுமான பேரின்ப நிலை இவற்றை எடுத்து ஓதியும், இவ்வின்பத்தை நீங்களும் வழிபாட்டாற் பெற்று உய்யுங்கள் என உலகுக்கு எடுத்து ஓதி—உலகை உய்விக்கின்றார் அருணகிரியார் இவ்வநுபூதிப் பாடல்களால் என்பது தெளிவுபெற விளங்கும்.

3 'பேசா அநுபூதி' கிடைத்தவுடனே இயற்றினது கந்தரநுபூதியென்றும், திருப்புகழ் பாடி முருகன் திருவருள் பெரிதும் ஊறியூறிப் பேராநந்தம் முதிர்ந்து ததும்பின நிலையிற் பாடினது கந்தரலங்காரம் என்றும் கொள்ளுவதற்கு இடம் ஏற்படுகின்றது. கிளி ரூபம் பெற்றபின் திருவகுப்புப் பாடினர் என்பதற்கு அகச் சான்று உளது. இதனைத் திருவகுப்பு ஆராய்ச்சியிற் காண்க. கிளி ரூபம் பெற்றபின் இவ்வநுபூதிபாடினர்எனும்கொள்கைக்கு இடம் ஒன்றும் நூலில் ஏற்படவில்லை; எனினும் அருணகிரியார் கிளியான பின்பு கந்தரநுபூதி பாடினர் என்பது பெரியோர் கொள்கை. 'கந்த

ரநுபூதி சொன்ன கிளி......ீ பிடிக்க எய்துமோ' என்பது இலஞ்சி முருகன் உலா (கண்ணி 205); ஆனால் பொருள்வழி ஆயுமிடத்துக் கந்தரலங்காரம்போலவே அநுபூதியும் சுவாமிகள் அப்போதைக் கப்போது தமக்கிருந்த மன நிலைக்கும், பத்தி நிலைக்கும், ஞான நிலைக்கும் ஒத்தவாறு தனித்தனி பாடிய பாடல்களின் தொகுதியாமோ இந் நூல் என எண்ணவும் இடம் ஏற்படுகின்றது.

உதாரணமாக :

(1) சாந்தி பெறாது கலக்கமுற்ற நிலையிற் பாடினவை (22)—4, 5, 9, 10, 16, 19, 23, 27, 29, 31-35, 39, 41, 45, 46, 50.

(2) தவங் கிடைத்த நிலையிற் பாடினவை (13)—1, 2, 3, 6, 15, 18, 21, 36, 37, 40, 47, 48, 51.

(3) பேறு பெற்ற ஞான நிலையிற் பாடினவை (13)—8, 11-13, 20, 22, 28, 30, 39, 42, 44, 49.

(4) உபதேசப் பாடல்கள் (நெஞ்சுக்கும் உலகுக்கும் உபதேசம்) (3)—7, 14, 17.

மேலும், திருத்துருத்தி என்னும் தலத்தில் இறைவன் 'அநுபூதி பாடுக' என்று கட்டளையிட்டனர். 'அநுபூதியென் அருட்டிருப்புகழ் ஓதுக வேல் மயில் அருள்வோனே'—திருப்புகழ் 850 இந்தக் கட்டளையின் பின்பு சில பாடல்கள் பாடப்பட்டிருக்கலாம். அநுபூதியிற் பல பாடல்கள் தம் குறைகூறுவனவும் வேண்டுகோள்கள் கொண்டனவாயும் உள்ள காரணத்தால்—பல குறைகளுக்கும் ஆளாய் உள்ள நம் போலியர் முருகனைப் போற்றி உய்வதற்கு நித்திய பாராயண நூலாகக் கொள்வதற்கு மிகப் பொருத்தமான நூலாகக் கந்தரநுபூதி திகழ்கின்றது. நூலோசிறிய அளவினது, ஆனால் பொருளோ மிக மிகச் சிறந்தது. இச் சிறப்பை உணர்ந்தே தாயுமானவர் கந்தரநுபூதி சொன்ன எந்தை அருள்நாடி இருக்குநாள் எந்நாளோ' என்றார். பிறிதொரு பெரியார் முருகவேள் இருக்கும் இடங்களுள் அருணகிரியாரின் வாக்கும் அவர் அடைந்து அனுபவித்த 'அநுபூதியும்' இடங்களாகக் கூறினர்.

'மதுரம் பொழியும் அருணகிரி வாக்கினிடத்தும் அவன் இனிதிற் றிளைத்த அநுபூதியினும், மறைச்சிரத்தும்......முளைத்த பவள இளங்கிளையின் மூனையே வருக வருகவே, மூழது மயிலாசலமுகந்த முருகா வருக வருகவே—(மயிலம் முருகன் பிள்ளைத் தமிழ்) (அருணகிரிநாதர் நூலாராய்ச்சி - பக்கம் 169-176 298 பார்க்க).

4. பொருள் ஆராய்ச்சி

கந்தரநுபூதி - சொல்லகராதி

(1) அடுக்குத் தொடர்

(2 ஆச்சரியக் குறிப்பு ஆ : முடிவு

ஓ : முடிவு (தகைமையதா - என்னும் பொருள்

(3) எதிர்மொழிகள்

(4) கடைக்குறை

ஆக ஆ எனக் குறுகியது :

(5) த-குறுகியது

ஐந்து பூதங்கள்: வான், புனல், பார், கனல், மாருதம் 8

ஐந்து பொறிகள்: மெய், வாய், விழி, நாசி, செவி 14

——



தலைமை நிலையம் :

79, பிரகாசம் சாலை (பிராட்வே),
சென்னை-108.

கிளை நிலையங்கள் :

திருநெல்வேலி-6.

மதுரை-1. கோயமுத்தூர்-1.

கும்பகோணம்-1. திருச்சிராப்பள்ளி-2.

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-108.